

ТОНИ ПАРСЪНС

Светът е пълен с чудеса

От автора на бестселъра
„Мъжът, момчето“

ТОНИ ПАРСЪНС СВЕТЪТ Е ПЪЛЕН С ЧУДЕСА

Превод: Теодора Божилчева

chitanka.info

„Тони Парсънс засяга действителните дилеми на живота, които почти всеки друг писател от мъжки пол е пренебрегвал.“

Гардиън

Паоло обича Джесика. Но Джесика е обсебена от желанието за бебе, което упорито отказва да дойде. Достатъчни ли са само двама за щастливо семейство?

Меган не обича приятеля си. След кратка свалка с австралийски гларус тя разбира, че дори лекар стажант може да сбърка при семейното планиране. Редно ли е да родиш дете, ако си безразлична към баща му?

Кат обича живота си. След като е отгледала двете си по-малки сестри, тя жадува само за свобода. Но може ли да бъде истински свободна, без да роди поне едно дете?

В този сладко-горчив роман героите на Тони Парсънс търсят баланса между секса, любовта и семейството и доказват, че дори и съвременният свят може да е пълен с чудеса.

На Джасмин

ЧАСТ ПЪРВА
СВЕТЪТ Е НЕЙНАТА БИСКВИТА

ГЛАВА 1

— Родителите съсипват първата половина от живота — заяви майка ѝ, когато Кат беше на единайсет, — а децата — втората.

Каза го с подобие на усмивка, както при онези шеги, които всъщност изобщо не са шеги.

Кат беше изключително схватливо дете и искаше да проумее това твърдение. Как точно беше съсипала живота на майка си? Само че не разполагаше с време. Майка ѝ нямаше търпение да се махне. Отвън чакаше черното такси.

Една от сестрите на Кат плачеше — а може би и двете. Ала това вече не засягаше майка им. Защото в таксито я чакаше мъж, който я обичаше, без съмнение я караше да се харесва и със сигурност ѝ помагаше да повярва, че там някъде я чака един несъсипан живот — вероятно зад вратата на апартамента му под наем в „Сейнт Джон Ууд“.

Детският плач се засили, когато майката хвана куфарите и чантите и се отправи към вратата. Да, сега вече Кат беше сигурна, че и двете ѝ сестри се дерат, макар че самата тя беше със сухи очи, вцепенена от шока.

Когато вратата се затръшна зад майка им и остана само едва доловимото ухание от парфюма ѝ — „Шанел № 5“, тъй като майка им беше жена с предсказуем усет за миризмите, както и за мъжете — Кат изведнъж осъзна, че е най-възрастният човек в къщата.

На единайсет и вече натоварена с отговорности.

Тя огледа всекидневния хаос, от който се отърваваше майка ѝ. Играчки, храна и дрехи бяха разхвърляни из дневната. Бебето Меган — малък дебелобуз Буда на три години, всъщност вече излязла от бебешката възраст — плачеше, понеже беше ухапала пръстите си, докато дъвчеше бисквита. Къде беше бавачката? На Меган не ѝ позволяваха да яде бисквити преди хранене.

Джесика, бледо и тъжно седемгодишно момиченце — Кат бе почти сигурна, че е любимката на баща им, — се бе свила на дивана с палец в уста и пицеше, защото... Ами защо всъщност? Защото ревливата Джесика винаги така правеше. Защото малката Меган беше

метнала Барби стюардесата на Джесика и беше счупила миниатюрната ѝ количка за напитки. И вероятно най-вече защото майка им си бе тръгнала с такава лекота.

Кат гушна Меган и се покатери на дивана, където Джесика си смучеше палеца, сякаш тя беше бебето в семейството. Кат вдигна малката си сестра на хълбок и се обърна към другата:

— Хайде, глупаче!

Успяха точно навреме.

Трите сестри притиснаха лица към еркерния прозорец на току-що разбития си дом точно когато черното такси потегли. Кат запомни профила на мъжа в колата — по-скоро обикновен на вид мъж, който едва ли заслужаваше тази драма — и как майка ѝ се обърна, за да зърне къщата за последен път.

Беше много красива.

В следващия миг я нямаше.

След като майка им си отиде, детството на Кат неусетно свърши. До края на този ден и до края на живота ѝ.

Баща им направи каквото можа — „най-добрият татко на света“, пишеха всяка година Кат, Джесика и Меган на картичките за Деня на бащата, а малките им сърчица преливаха от обич, — а много от бавачките им бяха доста по-мили от обичайното. Години след като си бяха заминали, една бивша домашна помощница от Хелзинки и друга от Манила пращаха коледни картички. Само че накрая дори най-ценените детегледачки се връщаха към истинския си живот и най-добрият татко на света прекарваше повечето време на работа, а в свободните часове се опитваше да разбере какво точно го бе сполетяло. Зад сдържаността и непоклатимите като скала маниери, отвъд цялата доброта и обаяние — „Той е копие на Дейвид Нивън“^[1], казваха възхитените непознати на момичетата, докато растяха — Кат долавяше безгранично отчаяние, паника и тъга. Никой не си поставя за цел да бъде самотен родител и макар че трите момичета не се съмняваха нито за миг, че баща им ги обича — по онзи негов тих, благ и лишен от показност маниер — той изглеждаше по-неподготвен от повечето хора в такава ситуация.

Като най-голяма Кат се научи да запълва дупките, оставени от процесията бавачки и домашни помощници. Готвеше и гледаше по-малките, чистеше като лисицата с опашката си, а разтребването

падеше изцяло на нея (много от детегледачките отказваха да свършат каквото и да е било, свързано по някакъв начин с домакинска работа, сякаш беше против правилата на синдиката). Кат се научи да пуска програмите на пералнята, знаеше как да изключи алармата и след няколко месеца на замразени полуфабрикати и готова храна сама се научи да готви. Имаше обаче едно нещо, което научи преди всички останали: преди да влезе в пубертета, Кат Джуъл вече беше усетила колко сам може да се чувства човек на този свят.

И така трите сестри пораснаха.

Меган — хубава и закръглена, с пищни форми, както казваха сестрите ѝ, но тя единствена от трите трябваше да внимава за теглото си, отличничка в училището — кой би си го помислил? — с цялата борбеност на изтърсака.

Джесика — мечтателка с очи на кошута, чувствителна, лесно се размиваше и разплакваше и за изненада на всички от трите тъкмо тя се оказа магнит за момчетата, търсеше голямата любов зад бараките за колела и автобусните спирки в крайния квартал, където живееше, таеше копнеж за щастливо семейство.

Кат бързо израсна висока колкото баща си, но запази момичешкото си телосложение с малки гърди и издължени като на танцьорка крайници, както и неописуемия гняв на изоставено дете, въпреки че се научи да прикрива раните си със заповедническия авторитет на най-голямото дете в семейството.

Трите се държаха здраво една за друга, както и за баща си, който все беше на работа, усещаха липсата на майка си дори когато положението беше лошо и я мразеха и след време фактът, че Кат бе загърбила детството си, бе последната им грижа.

Кат обичаше баща си и сестрите си дори когато я побъркваха, но замина да следва в Манчестър с въздишка на щастливо облекчение — „Веднага щом оставиха вратата леко открената“, обичаше да казва на новите си приятели. Докато Джесика се омъжи за първия си сериозен приятел, а Меган се премести да живее при първия си истински приятел, Кат се отдаде на учене, по-късно на работата си, без да бърза да създава дом и семейство и да се връща към тиранията на домашния живот.

Познаваше го до болка. Семейният живот означаваше празен хладилник, липсваща майка, Джесика, която плаче, и Меган, която

грачи за „бис-ки-ти, бис-ки-ти“.

Семейният живот беше отсъстващият им баща, домашна помощница, която се чукаше с поредното момче в бараката, и нито една проклета „бис-ки-та“ в къщата.

Кат най-добре от трите познаваше реалността на домакинската работа. Усилното бъртане, неблагоприятната тежка робия, безкрайните усилия тумбаците да са пълни, лицата чисти, дупетата измити, очите сухи и кошът за мръсно пране празен.

Нека Джесика и Меган да си градят семейни гнезда. Кат искаше да отлети надалеч и да продължи да лети. Ала имаше достатъчно разум, за да разбере, че това не е философия, а душевна рана. Добила смелост след първия семестър в университета, тя реши да потърси сметка на майка си за откраднатото.

— Каква майка си ти? Що за човек си?

— Родителите съсипват...

— О, я смени плочата! — нарочно изрече на висок глас Кат.

Меган зяпна учудено голямата си сестра. Джесика всеки момент щеше да надуе гайдата. Седяха в изискана френска сладкарница в „Сейнт Джон Ууд“, където хората зад тезгяха наистина говореха на френски и повдигаха рамене по галски маниер.

— Ти беше наша майка — продължи Кат. — Имахме право на някакви майчински грижи. Не ти говоря за обич, мила мамичко. Само за малко човешка доброта. Толкова ли много искахме?

Сега вече викаше.

— Не се тревожи, скъпа — спокойно отвърна майка ѝ, докато си дърпаше от цигарата с ниско съдържание на катран и оглеждаше младия сервитьор, който сервираше топлото хлебче с шоколад пред нея. — Някой ден ще имаш свои опропастяващи деца.

Никога, помисли си Кат.

Никога.

Когато се увери, че съпругът ѝ се е настанил пред телевизора за мача, Джесика се промъкна в кабинета му и започна да разглежда всички снимки, които беше направил на Клои.

Стаята се превръщаше в светилище. Няколко внимателно подбрани кадъра бяха поставени в сребърни рамки, имаше и подпрени

на рафтовете с книги и купче съвсем скорошни — подаваха се от плика от фотото, част от тях бяха разпилени като ветрило върху бюрото и закриваха бележката за върнато ДДС.

Джесика понечи да вземе плика, но се поколеба. Ослуша се — Боно от „Ю Ту“ пееше „Какъв свършен ден!“. Той гледаше мача. През следващия час и нещо само пожар би помръднал Паоло от дивана. Затова Джесика взе последните снимки на Клои и ги зараглежда със свъсени вежди.

Клои в парка, на люлките, със зловещо на вид зъбче, проблясащо от долната челюст на широката ѝ беззъба уста. Ето я след баня — едно ококорено кюфте с очи като мъниста, загърната с бебешкия вариант на халатите с качулка, които носеха боксьорите при излизане на ринга. А тук Клои беше в силните любящи ръце на баща си — по-малкия брат на Паоло, Майкъл, ухилен с глуповата самодоволна усмивка.

Клои. Бебето Клои.

Проклетото бебе Клои.

Дълбоко в себе си Джесика знаеше, че би трябвало да бъде благодарна. Другите мъже тайничко разглеждаха сайтове с имена като „Съвсем нови разгонени курви“, „Палави холандски девойки си просят наказание“, „Тайландски тийнейджърки желаят дебели западняци на средна възраст — веднага!“. Джесика беше сигурна, че единствената ѝ съперница за сърцето на Паоло беше бебето Клои — дъщерята на Майкъл и Наоко, неговата съпруга японка. Джесика разбираше, че би трябвало да е щастлива. Обаче всяка снимка на Клои беше като нож в сърцето ѝ. И всеки път, когато Паоло се любуваше на светилището на племенницата си, на Джесика ѝ идваше да го удуши, да се разпици или и двете. Как можеше толкова мил и умен мъж да е така неделикатен?

— Майкъл каза, че Клои е на етап, когато пъха всичко в устата си. Майкъл каза — чуй само, Джес! — тя си мисли, че светът е бисквита.

— Хмм — отвърщаше Джесика, загледана студено в снимката на Клои, която изглеждаше напълно безразлична към лепкавата храна, размазана навсякъде по лицето ѝ, — мислех си, че всички деца от евро-азиатски бракове са хубави. — Замълчаване, с цел да подсили въздействието. — Но бебетата се променят, нали?

Паоло винаги избягваше караниците и не каза нищо, само събра снимките на Клои, без да поглежда жена си. Знаеше, че би трябвало да скрие снимките в най-долното чекмедже, а Джесика знаеше, че той също се чувства наранен — по-малкият му брат го превари и пръв стана баща. Само че той не беше засегнат колкото нея. Мъката не го ядеше жив отвътре.

Джесика се мразеше, задето отричаше неоспоримия чар на Клои, задето се чувстваше по този начин и говореше така на съпруга си. Част от нея до смърт обичаше Клои. Само че тя безмилостно ѝ напомняше за собственото ѝ дете; детето, което още не беше родено въпреки годините на опити, и това я превърна в човек, какъвто не би искала да бъде.

Беше напуснала работа, за да си роди дете. За разлика от сестрите ѝ кариерата никога не беше стояла на първо място за нея. Работата просто бе начин да свърже двата края и нещо по-важно — може би да срещне мъжа, с когото да изгради общ живот. По онова време той караше черно такси — преди да започне общ бизнес с брат си — и когато спря да помогне на Джесика с колата, тя си помисли, че ще се държи по мъжкарски наперено. „В моята посока ли си, скъпа?“ Това бе очаквала. Но в действителност той беше толкова срамежлив, че не можеше да я погледне в очите.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Гумата ми се развали.

Мъжът кимна и си взе кутията с инструменти.

— В нашия бранш — обясни и тя за първи път видя онази ленива негова усмивка — му викаме спукана гума.

Малко след това отпрашиха.

През последния ѝ работен ден, преди да поеме към бъдещето си на майка, колегите ѝ в рекламната агенция в „Сохо“ се бяха събрали около балоните, шампанското и тортата с подпряна пред нея голяма картичка с щъркел, на която всички от офиса се бяха подписали.

Това беше най-хубавият работен ден в служебния живот на Джесика. Стоеше с грейнала усмивка сред колегите си, някои от които преди изобщо не бяха забелязвали съществуването ѝ, и продължи да се усмихва, когато някой каза, че не трябва да прекалява с пиенето.

— Нали разбираш? В твоето положение.

— О, още не съм бременна — поясни Джесика, но прощалното тържество вече не бе същото.

Колегите ѝ си размениха недоумяващи и смутени погледи, докато тя се усмихваше щастливо като горда бъдеща майка — когато забременееше, разбира се — и разглеждаше картичката с щъркела, заобиколена от балони и шампанско, насред цялата розова и синя украса.

Това се случи преди три години, когато Джесика беше на двайсет и девет. Бяха женени с Паоло от две години и единственото нещо, което ги бе спряло да си направят бебе още щом свещеникът обяви „Можете да целунете булката“, беше бизнесът, който Паоло и брат му тъкмо бяха започнали. Не му беше времето за бебе. Когато изведнъж бизнесът им потръгна и Джесика скоро щеше да навлезе в трийсетте, дойде времето за бебе. Само че никой не беше уведомил бебето.

Три години опити. Мислеха, че ще е лесно. Сега нищо не беше лесно. Сексът също. Нито разговорите какво не е наред. Нито плановете какво да правят по-нататък. Нито чувството за провал, когато цикълът ѝ дойдеше с болки, които целят „Нурофен плюс“ на света не можеше да облекчи.

Тези парализиращи неописуеми цикли! Тогава се чувстваше сама. Как би могла да опише пронизващата болка на съпруга си? Каква база за сравнение имаше той? Това беше един от видовете болка. Имаше и други. Капаните бяха навсякъде.

Дори това, което би трябвало да е обикновено, простичко удоволствие — като да разглежда снимките на племенницата си — за Джесика беше мъчение. Един ден се разплака в тоалетните на петия етаж на „Джон Луис“, където бяха бебешките стоки, и си помисли дали не полудява. Но не, не беше лудост. Докато бършеше очите си с тоалетна хартия, Джесика осъзна, че никога преди това сърцето ѝ не е било така разбито.

В миналото я бяха наранявали — доста зле, много преди Паоло. Ала никое момче или мъж не би могъл да я нарани така, както нероденото им дете.

Беше вярвала, че зачатие е чисто техническа подробност по пътя към щастливото и безоблачно майчинство. А сега, след цялото това време на опити, овулацията идваше като последно предупреждение да плати наема, за който нямаше пари.

Сега, когато тестът за овулация „Лесно семейно планиране“ предписваше, че е дошъл моментът, Джесика и Паоло — който си бе представял, че винаги ще бъдат млади и възторжени любовници — мрачно се заемаха със задачата като дребни нарушители, осъдени на общественополезен труд.

Същата сутрин Джесика бе пишкала върху малкия пластмасов оракул и той чинно бе оповестил началото на четирийсет и осем часовия период на плодовитост. Довечера бе моментът. Утре вечер също — макар че дотогава Паоло и без това щеше да е направил най-добрия си опит. Усещането беше като да платиш цената за среща със съдбата, като час при зъболекаря.

Паоло се беше настанил със студена бира в ръка, за да гледа дербито на северен Лондон. Вдигна очи, когато тя влезе в стаята, и сърцето ѝ трепна както винаги когато видеше лицето му. Въпреки че сега правеха секс с някаква безчувствена принуда, сякаш той беше нещо като „Направи си сам“ за сглобяване на купени на части мебели, а не за създаване на нов живот, Джесика все още обичаше мургавото нежно лице на съпруга си. Все още обичаше своя Паоло.

— Не знам какъв е резултатът — предупреди я Паоло, докато отпиваше от италианската си бира, — затова ако знаеш кой е спечелил, не ми казвай, Джес.

Тя знаеше, че в този мач нямаше отбелязани голове. Обичайното мрачно севернолондонско дерби. Ала запази информацията за себе си.

— Лягам си.

— Гледай ти! — възкликна коментаторът по телевизията.

— Добре — разсеяно отвърна Паоло.

Джесика кимна към бирата.

— Не прекалявай с това, моля те.

Паоло се изчерви.

— Добре.

— Защото... се изморяваш.

Каза го с подобие на усмивка. Като при една от онези шеги, които всъщност изобщо не са шеги. По начина, помисли си Джесика, по който майка ми винаги подмяташе неприятните истини. Безполезната стара крава!

— Знам — отвърна Паоло и остави бирата. — След пет минути се качвам.

— Трябва да признаем, че тези младежи имат дух — каза другият коментатор. — Все още се държат.

Нещо подсказваше на Джесика, че трябва да закали сърцето си, ако иска да премине през това изпитание. Защото какво щеше да стане, ако бебето не дойдеше? Тогава? Тя не знаеше как щеше да го понесе, нито какъв живот щеше да има с Паоло, който искаше деца като всеки човек — но със сигурност не колкото нея, — нито как бракът им можеше да издържи на разочарованието, което преследваше дома им като зъл наемател.

— До след малко тогава — каза Джесика.

— До скоро, Джес — отвърна Паоло, избягвайки погледа ѝ.

Преди го побъркваше. Сега се държеше като че ли сексът беше изпит, за който той не се беше подготвил.

— Майко мила! — възкликна коментаторът. — Никога няма да може да вкара оттук.

Конусовиден сноп златиста светлина падна върху претрупаното бюро на Меган.

Тя вдигна очи от компютърния екран и погледна през таванския прозорец на тясната стаичка. Приличаше ѝ на прозорче в затворническа килия, където те заключват и изхвърлят ключа. Светлината и шумът, които се просмукваха, бяха знаци на света навън, но той ѝ изглеждаше много далечен. И въпреки всичко тя обичаше тази стая — първият ѝ кабинет в първата ѝ истинска работа. Потръпваше от доволство всяка сутрин, когато влезеше. Усмивайки се на себе си, Меган стана от бюрото и се покатери на стола. Ставаше все по-добра.

Три пъти на ден се покатерваше внимателно на въртящия се стол с изтъркана тапицерия от задните части на хората, седели там преди нея, и се хващаше за рамката на прозорчето, като изпъваше шия. Ако се вдигнеше на пръсти, можеше да види по-голямата част от детската площадка зад сградата. Меган обожаваше да слуша шума, който вдигаха играещите деца. Имаше малки дечица, шумни, с бебешки нежна кожа. Звучаха като ято разбунени птици. Ясно ѝ беше, че няма голям опит с малки деца. Беше свикнала да бъде най-малката.

— Докторе?

Меган се обърна и за малко да падне от стола.

Една жена с дрехи като извадени от центрофуга стоеше на прага и притеснено мачкаше мокра кухненска салфетка. В краката ѝ се дереше дете с горнище от детски футболен екип. Жената изгледа със зачервени очи как Меган се приземи на бюрото си.

— Казаха ми да вляза, докторе. Госпожата на регистратурата. — Жената заби срамежливо поглед в пода. — Приятно ми е да ви видя отново.

Меган безрезултатно напрегна паметта си. Напоследък беше видяла толкова много лица и точно толкова тела. Попита за името и рождената дата, после хвърли бърз поглед в записките си. Чак тогава се присети.

Жената беше идвала на преглед преди няколко седмици със същото малко дете, което тогава беше облечено в мърлява сива фланелка и дъвчеше филия с конфитюр.

Докато Меган преглеждаше майката, за да потвърди бременността ѝ, калпазанинът беше разлиствал с лепкавите си лапи книгата по бюрото. Жената — госпожа Съмър, макар че според Меган тя не беше омъжена и нямаше партньор на име Съмър — беше приела вестта като последно предупреждение от данъчното. Не много по-възрастна от Меган, която бе на двацет и осем, госпожа Съмър беше съсипана от майчинството. Заформящият се хулиган с филията с конфитюр беше четвъртото ѝ дете от поредния мъж в живота ѝ.

— С какво мога да ви помогна? — попита Меган, облекчена, че калпазанинът днес беше по-кротък.

— Имам кръвотечение, доктор Джуъл.

— Нека ви прегледам.

Жената беше направила спонтанен аборт в началото на бременността. Новината за бебето никак не я бе зарадвала, но това беше хиляди пъти по-лошо. Изведнъж, сварвайки Меган неподготвена, госпожа Съмър се задави от хлипане.

— Къде сбърках? Защо стана така?

— Вината не е ваша — каза Меган. — Една четвърт от всички бременности завършват с... Ето. Заповядайте.

Меган побутна към нея кутия със салфетки. Кухненската салфетка в ръката на госпожа Съмър се разпадаше, тя също. Меган заобиколи бюрото си и прегърна жената.

— Наистина не сте виновна — повтори Меган, този път по-нежно. — Тялото си провежда своите тестове. Понякога открива аномалии в ембриона. Защо се получава така? Честно да ви кажа — не знаем. И тогава спонтанният аборт идва като гръм от ясно небе. Ужасно е, знам. Мисълта за онова, което би могло да бъде. — Двете жени се гледаха. — Искрено съжалявам за загубата ви — произнесе Меган.

Меган наистина съжаляваше. Дори разбираше донякъде ужаса ѝ от перспективата за още едно дете и чувството за безвъзвратна загуба, когато то внезапно ѝ беше отнето. Едно пето дете би било катастрофа. Но загубата му бе трагедия, смърт на член от семейството, за когото дори не ѝ беше позволено да скърби, освен срамните сълзи в лекарски кабинет с размери на килер.

Меган тихо обясни на госпожа Съмър за генетичните и хромозомни аномалии и как — колкото и да ни е трудно да го приемем — те са просто несъвместими с живота.

— С партньора ви трябва да решите искате ли повече деца — каза Меган. — И ако не искате, трябва да започнете да се предпазвате.

— Предпазвам се, докторе. Вината е в него. На... партньора ми де. Не вярва в мерките против забременяване. Рече ми, че е като да влезеш под душа с дъждобран.

— Добре, ще трябва да поговорите с него. Кондомите далеч не са единствената възможност, ако това е имал предвид.

Меган прекрасно знаеше, че точно за кондомите става дума. Ала от време на време изпитваше нужда да се държи от висотата на компетентността си, да изтъкне авторитета си и да запази дистанция от човешките неволи, които я засипваха.

— Ами противозачатъчните?

— Издух се като плондер. Надебелях. Получих тромбоза. Тромби. Наложих се да ги спра.

— Прекъсване на акта?

— Да го извади?

— Именно.

— О, не става! Не го познавате. Опитах се, докторе. Опитах всички начини за предпазване. Как му викахте на това? Следене на овацията?

— На овулацията, да.

— Пробвах го, когато лекарят ми каза, че пълнея от хапчетата. Проблемът е... когато съм заспала. Той просто си взема своето.

— Взема си своето?

— Покатерва се върху ми и готово. После захърква в момента, в който свърши. И дума не може да става за кондом. Не бих се опитвала. Честно, не става.

Там навън имаше цял един различен свят. Ширналите се комплекси около кабинета. Там все още наричаха бременните трудни, плодът все още беше наричан самун в пещта и мъжете си вземаха своето, когато някоя женица се строполеше полумъртва от умора в края на изтощителния ден.

— Тогава му кажете, че не може да си взема своето. Това е възмутително! Ще поговоря с него, ако искате.

— Много сте мила, наистина — каза жената и я притисна във влажната си мечешка прегръдка. Меган внимателно я отдалечи и ѝ заразправя за предимствата на вътрематочната спирала.

Жената я харесваше. Тя беше най-младият лекар в практиката, течеше последната година от професионалното ѝ обучение, а едва от месец беше на стаж като джипи, и все пак с лекота беше завоювала мястото си на най-предпочитан личен лекар.

Последните седем години беше се готвила за тази професия — шест от тях в медицинския, а последната година като домашен лекар в две лондонски болници. А сега, в медицинската практика, където другите трима лекари бяха мъже, можеше най-накрая да се отличи.

Когато жените идваха с оплаквания за менструални болки, от които им идваше да се хвърлят под влака, Меган не им казваше да вземат болкоуспокоително и да се стегнат. Когато младите майки идваха и споделяха, че се чувстват депресирани и всяка вечер плачат, докато заспят от изтощение, тя не им обясняваше, че следродилната депресия е нещо естествено. Когато изследването на хромозомите показеше голяма вероятност за синдрома на Даун, Меган обсъждаше с тях всички възможности с ясното съзнание, че това е едно най-трудните решения за всяка жена.

Когато госпожа Съмър си отиде, доктор Лоуфорд проверя главата си през откритата врата. В ограниченото пространство на стаичката Меган долови миризмата му — цигари, сирене и питка с туршия. Той оголи зъби в подобие на чаровна усмивка, както си въобразяваше.

— Най-после сама — каза.

Лоуфорд беше обучаващият лекар на Меган — старшият лекар трябваше да ѝ бъде наставник, учител и ментор през годината, преди тя да придобие пълна правоспособност. Някои младши стажанти боготворяха наставниците си по време на стаж за джипи, но само след месец под негово ръководство на Меган ѝ стана ясно, че доктор Лоуфорд е цинично тиранично копеле, което я мрази и в червата.

— Тик-так, доктор Джуъл. Последният ви пациент се задържа цели трийсет минути.

— Нима?

— Трийсет минути, доктор Джуъл. — Почукване по часовника. — Прегледът не трябва да ви отнема повече от седем минути.

Тя го погледна с инатливо изражение. Детството с две по-големи сестри я беше калило да отстоява мнението си.

— Пациентката току-що беше направила спонтанен аборт. Освен това не работим в „Макдоналдс“.

— Съвсем вярно — засмя се доктор Лоуфорд. — Добрият стар Роналд Макдоналд може да си позволи разточителството да отдели повече време на клиентите си от нас. Хайде, елате да ви покажа нещо.

Меган го последва в претъпканата чакалня.

Наоколо седяха пациенти с различна степен на страдание и влошено здраве. Една закръглена жена с многобройни татуировки по голите ѝ бели ръце крещеше на служителката на регистратурата. Чуваше се суха кашлица, плачеха деца, някои гневно въздишаха на ръба на търпението си. Меган разпозна част от физиономиите, дори откри, че може да свърже някои от лицата със заболяванията им. Той е с цистит. Тя е с високо кръвно налягане. Момиченцето има астма — като много други деца, които дишат въздуха на този град. Мили Боже, колко от тези хора чакат за преглед при мен?

— Май ви се очертава доста натоварена сутрин, а? — подметна доктор Лоуфорд, с което отговори на въпроса ѝ. — Половината от тези пациенти вас чакат. — Меган го последва смирено обратно в кабинета си.

— Намираме се в „Хакни“, а не на Харли Стрийт — допълни той. — Седем минути на пациент, ясно? И няма значение дали са пипнали бубонна чума, или са се изгорили. Седем минути, вътре и вън.

Докато Бог не ни даде четирийсет и осем часово денонощие, или не си намерим работа в частния сектор, това е единственият начин.

— Разбира се.

Лоуфорд я погледна ядосано и си излезе.

Меган беше работила, без да жали сили, за да получи тази стаичка, но сега се питаше дали щеше да изкара тази последна година с Лоуфорд, който следеше всяка нейна стъпка. Беше чувала, че практиките вземат младши стажанти по една-единствена причина — получаваха безплатен лекар. Ала никой от старите шарлатани, колкото и да е стиснат или циничен, не искаше наперен стажант, който да му вгорчи живота още повече. Меган чувстваше, че Лоуфорд само чака тя да направи нещо глупаво, за да ограничи загубите си и да се отърве от нея.

Иронията се състоеше в това, че Меган вече бе сторила нещо глупаво. Нещо толкова глупаво, че направо не беше за вярване.

Сутринта по време на обичайната ѝ среща на закуска с Лоуфорд — Меган беше задължена да се вижда с него два пъти седмично, за да обсъждат напредъка ѝ или липсата на такъв — тя припряно се извини и изтича в тоалетната, миришеща на лимон от дезинфектанта, където повърна бадемовия си кроасан и кафето.

Чак по пътя към тесния си апартамент, с натежали крака и болки в гърба, Меган наистина повярва, че е извършила глупост.

Знаеше, че е невъзможно, знаеше, че е твърде скоро. Но усещането беше съвсем истинско.

Ритането в корема ѝ.

---

[1] Британски актьор (1910–1983), известен с ролите си в киното, участвал в холивудски филми, печелил Оскар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— О, скъпа, твърде млада си да имаш бебе! — възкликна майката на Меган. — Освен това аз със сигурност съм твърде млада, за да бъда баба.

Меган пресметна, че майка ѝ трябва да беше навършила шейсет и две, макар че през последните шест години и нещо навсякъде се представяше за около петдесетгодишна.

В кабинетите Меган често виждаше баби от Съни Вю Истейт, които бяха на възрастта на Кат и дори на възрастта на Джесика. Трийсет и няколко годишни „маминки“, започнали да раждат на възраст, която майката природа — за разлика от градската средна класа — бе определила като детеродна. Ала беше вярно — Оливия не отговаряше на общоприетата представа за баба. И Меган си помисли: „От къде на къде?“ Тя така и не можа да усети смисъла на майчинството.

Хората продължаваха да се обръщат след Оливия Джуъл. Не заради скромната слава, на която се бе радвала някога — тя се беше изпарила преди повече от двайсет години, — а заради външния ѝ вид. Гъстите черни къдрици, тенът на Снежанка, тези големи сини очи. Също като Елизабет Тейлър, ако се беше преборила с килограмите, или Джоан Колинс, ако не беше стигнала до Холивуд. Застаряваща английска роза, леко повяхнала, което си беше така, но все още притежаваща известен блясък.

— Те стават господари на живота ти — каза Оливия, макар че тонът ѝ омекна, докато се вглеждаше в дъщеря си. — Скъпа! Не искаш някой да се превърне в господар на живота ти, нали?

Когато родителите им се запознали в Кралската театрална академия, Оливия била изгодната партия. Джак бил висок и красив представителен млад актьор с военна стойка след двете години служба в Кралските въздушни сили и работел като модел предимно в реклами на цигари — младият Джак изглеждаше добре на снимка с яке, захапал цигара със самодоволна усмивка.

Оливия обаче притежаваше деликатна порцеланова красота (също като другата Оливия — Де Хавиланд, което всъщност беше пречка в онези години на следвоенна суровост, когато изведнъж на мода дойдоха едрогърдите блондинки).

Оливия печелеше възхищението на преподавателите и колегите си от Академията, а по-късно и на критиците, които я аплодираха в ролята ѝ на сприхавата и властна Корделия. Всички предричаха изобилие от ангажименти за Джак, но Оливия беше предопределена за звездна кариера. Измамната съдба обаче, която винаги намираше начин да се надсмее над хората, беше предначертала друго.

След няколко години на епизодични роли в носталгични британски продукции за Втората световна война — на пушещ лула капитан в плетен пуловер, който загива геройски с екипажа си, или на военнопленник с възлести колена, застрелян в тила от нацист при опит за бягство, или на ранен в крака командир на ескадрила, който тревожно оглеждаше въздушното пространство над Кент — Джак Джуъл най-накрая попадна на ролята на живота си.

В продължение на почти двайсет години той игра ролята на овдовял баща в сериал на Би Би Си на риболовна тематика — „Цялата риба в морето“. Игра я толкова дълго, че Меган почти нямаше спомен за баща си, докато растеше, защото той беше зает да играе ролята на грижовен баща на екранните си деца. Когато те навлязоха в пубертета, добродушното и будно лице на Джак Джуъл се бе превърнало в една от тачените икони на нацията, докато големите роли на Оливия така и не се появиха.

— Татко ще се зарадва — каза нарочно Меган, за да я провокира.
— Татко ще е щастлив да стане дядо.

Оливия погледна дъщеря си.

— Нали не си му казала?

— Разбира се, че не съм. Но той ще се зарадва, сигурна съм.

Оливия Джуъл се засмя.

— Защото е едно голямо мекушаво копеле. И защото не го е грижа как бебето ще се отрази на живота ти. Да не говорим за хубавото ти тяло, скъпа.

Двете седяха в едно кафе в Риджънт Парк, заобиколено от бели къщи — най-красивите къщи в Лондон, помисли си Меган, като създадени от сладолед. Това бе една от редовните им срещи — пиеха

чай и наблюдаваха как черните лебеди се плъзгат по езерото, а наоколо миришеше на току-що окосена трева и характерната миризма от близката зоологическа градина.

Само Меган се виждаше редовно с майка им. Контактите с Джесика бяха непостоянни — Джеси беше твърде лесно ранима, за да поддържа връзка със себичен човек като Оливия, а Кат от години не говореше с майка им.

С Оливия трябва да се постарая, винаги си мислеше Меган. Сестрите ѝ не го разбираха. Майка им не беше толкова лоша, ако човек положеше необходимото усилие.

— В началото на шестдесетте имаше един приятен дребен малтиец близо до Бруър Стрийт, който помагаше на изпаднали в беда момичета. — Меган винаги се изненадваше леко, когато чуеше гласа на майка си. Имаше целенасочено отработен и шлифован акцент, който винаги навяваше мисъл за облечени във фракове мъже, които четат новините.

— Господи, как му беше проклетото име?

— Няма значение, ще се оправя — заяви Меган и побутна салфетката към средата на масата. Оливия сложи длани върху ръцете на дъщеря си и нежно ги поглади, сякаш искаше да ги стопли.

— Знаеш, че съм насреща, скъпа.

— Благодаря ти — кимна Меган.

— Тялото на една жена никога не е същото, след като роди. Докато бях млада, имах тяло като твоето. Не хубавичко като на Джесика. Или кльоцаво като на Кат. По-скоро като твоето. Женствени форми. — Оливия хвърли бърз поглед към дъщеря си. — Е, може би не толкова закръглено.

— Много ти благодаря.

— Знаеш ли, че веднъж Брандо се опита да ме свали?

— Мисля, че си го споменавала. Около десет хиляди пъти.

— Скъпият Лари Оливие се възхищаваше на моята Корделия. Роклята, с която бях на премиерата на „Давай, Джинджър“ предизвика сензация. Аз бях Лиз Хърли за времето си.

— Тогава татко е бил Хю Грант.

— По-скоро Хюи Грийн^[1]. Какъв човек! Аз мечтаех за Бевърли Хилс, а той ми предложи Мъсуел Хил.

Странно, помисли си Меган. Та нали точно майка им ги бе напуснала! Майка им заживя незаконно с второразреден актьор в апартамент под наем. Майка им остави отглеждането на децата си на баща им, на върволица от детегледачки и на Кат. И въпреки всичко се изживяваше като онеправдана! Навярно никога нямаше да може да прости на баща им, че е по-известен отколкото тя някога щеше да бъде.

Кариерата ѝ беше типично английска. Ако трябва да се даде определение на трудовата характеристика на Оливия Джуъл, „готина мацка“ би било най-точното описание. През петдесетте бе преминала с писъци през пет-шест филма на ужасите — вързана по нощница в трансилванска тъмница, а лудият доктор се промъква към нея, за да я подложи на зловещите си експерименти. После, когато времената и акцентите се промениха и публиката искаше актриси с работническо и по-северняшко излъчване (реалистичните драми), или екзотични и чуждоземски (Джеймс Бонд, заобиколен с антураж по оскъдни бикини), се прехвърли към провинциалните театри, без да подбира — само да я поканеха.

Макар и само на двацет и две в началото на шейсетте, Оливия сякаш принадлежеше към друга епоха. Тя обаче се правеше, че годините в посредствени театри, годините на бездействие никога не ги е имало. В разговори, а вероятно и в изкривеното си съзнание, си се представяше такава, каквато преподавателите ѝ в Академията и Кенет Тайнън^[2] бяха предричали, че ще бъде.

Звездата на Оливия изгря на небосклона и изгоря с ярка светлина в годината, след като завинаги напусна семейството си. Мимолетната слава я споходи късно. Наближаваше четирийсетте — а твърдеше, че е на трийсет и две, — когато получи роля в комедийния сериал „Още чай, пасторе?“, започнал в средата на седемдесетте, където играеше изтънчена съседка, която си вре носа навсякъде. Онзи мъж в таксито играеше главната мъжка роля на срамежлив млад свещеник, който събуждаше силни страсти сред жените от паството. През знойното лято на 1976, когато Лондон сякаш щеше да се разтопи от жегата, а Кат готвеше на сестрите си и безуспешно се опитваше да намери новата група „Секс пистълс“ по радиото, Оливия и развратният ѝ пастор се появиха заедно на корицата на „ТВ таймс“.

После звездата ѝ започна да гасне и само след няколко години хуморът на „Още чай, пасторе?“ бързо започна да изглежда като

изваден от една по-стара расистка и абсурдно старомодна Англия.

Героите в него — въртящата очи госпожа от Ямайка, индийката, която „божикаше“ на всяка втора дума, непохватната ирландка и готината застаряваща мацка от съседната къща, която сигурно е била хубавица за времето си, бяха пометени от вълната гневни шеги за госпожа Тачър и задници.

Накрая мъжът от таксито напусна Оливия и се върна при съпругата и децата си, и тя остана сама в апартамента под наем в „Сейнт Джон Ууд“. Ала не се остави да бъде пречупена от времето и рутината. Надменното величие, което беше усвоила през петдесетте, никога не я напусна. Меган вярваше в нея.

— Какво правя, мамо?

— Правиш каквото трябва, скъпа.

— Наистина ли? Постъпвам правилно, нали? Какво друго ми остава?

— Не можеш да се оставиш да бъдеш вързана. Целият живот е пред теб. Ами ако срещнеш някой млад паралия? Някой красив млад хирург? — Големите очи на Оливия заблестяха от радост при мисълта за някое парче от Харли Стрийт. После се намръщи и загаси нервно цигарата си, ядосана, че най-малката ѝ дъщеря се отказва с лека ръка от такава идеална партия. — Но той няма да иска да гледа чуждо дете, нали?

— То още не е дете — уточни Меган повече за себе си, отколкото за майка си. — Джесика няма да го разбере. Затова не мога да ѝ кажа. На Кат също. Та то още има опашка, за Бога! Прилича повече на скарида, отколкото на бебе. Ще порасне, разбира се...

Майка ѝ въздъхна.

— Скъпа, не можеш да се вържеш с някакъв пищящ автомат за лайна. Това беше проблемът при мен. Не се обиждай, скъпа. Не можеш да родиш това келеме.

Очите на Меган запариха от неочаквани сълзи.

— Не мога, нали?

— Не и сега, мила. Не и след като издържа всички тези изпити. И се справи блестящо с медицината. Не и след като издържа да сменяш подлогите в онези потресаващи болници в „Ийст Енд“. — Майка ѝ изглеждаше огорчена. — О, Меган! Бебе? Не сега, пиленце.

Меган знаеше точно какво ще я посъветва майка ѝ. Затова поиска да се види с нея. Да чуе, че няма никакъв избор. Да ѝ кажат, че няма друг начин. Че няма какво да му мисли. Меган беше по-близка с майка си може би защото най-малко я помнеше.

Последната среща на Оливия с трите ѝ дъщери беше преди повече от петнайсет години. Меган беше на дванайсет, с блеснали очи и момчешка фигура, Джесика — срамежливо и хубаво шестнайсетгодишно момиче, бледа и тиха след падане по време на една училищна ски-екскурзия, поне това бяха казали на Меган, и двайсетгодишната Кат, вече млада жена, добила смелост след двете години в университета, която не криеше горчивината си и едва се сдържаше да не се скара с нея над скъпите италиански пици.

Когато майка им вметна между другото, че няма да дойде на награждаването в училището на Меган (която винаги се проявяваше блестящо в училището), защото имала прослушване за роля на домакиня в реклама за сос („Прекалено стара — бяха казали, когато си тръгна — и прекалено превзета.“), Кат не се сдържа и избухна.

— Защо не можеш да бъдеш като другите майки? Защо не можеш да си нормална?

— Ако аз бях нормална, тогава вие трите също щяхте да бъдете нормални.

На Меган не ѝ хареса как прозвуча това. Майка ѝ изкарваше нормалността плашеща. Може би ако беше нормална, училището нямаше да ѝ върви с такава лекота. Може би нямаше да я наградят. Може би щеше да бъде изоставаща и глупава като съучениците си.

— Ама аз искам да съм нормална — захлипа Джесика и майка им се засмя, като че ли това беше най-голямата шега на света...

— Как е малката ми Джесика? — поинтересува се Оливия.

— Напоследък не ѝ е леко — отвърна Меган. — Още не може да забременее. Ще се почувства ужасно, ако разбере... сецаш се.

— За аборта ти.

— За процедурата ми.

Оливия никога не питаше за Кат, макар че понякога предлагаше непоисканото и неласкавото си мнение за най-голямото си дете.

— Скоро се обаждах на Джесика. Пабло каза, че спи. Някакви коремни болки.

— Паоло. Казва се Паоло.

— Да, да. Красавецът Паоло с разкошните мигли. Почти като на момиче. Чух, че щели да й вадят матката, нещо такова.

— Не си разбрала. Трябва да й направят само някои изследвания. Цикълът ѝ е много болезнен. Господи, майко, не го ли знаеш?

Оливия изглеждаше разсеяна.

— Никога не съм била наясно с цикъла на Джесика, скъпа. Но ти си права, разбира се, не можеш да разговаряш с нея за твоето... състояние.

Меган се загледа към езерото.

— Това трябваше да се случи на нея. Тя ще бъде прекрасна майка.

— Кой е бащата? — попита Оливия, докато палеше цигара.

— Не го познаваш.

Меган си помисли: „Аз също не го познавам, ако трябва да бъда честна. Как можах да направя подобна глупост?“

— Моето бебче! — каза Оливия и докосна лицето на дъщеря си. За разлика от сестрите си Меган никога не се бе съмнявала в обичта на майка си. По нейния начин. — Отърви се от проклетото нещо, разбра ли? Ти не си като Джесика. Женичка, за която няма щастие, ако няколко пищящи деца не изсучат гърдите ѝ, докато не стигнат до пода. Не си такава. Не приличаш и на Кат, решена да остане стара мома, похабявайки се заради някакъв неподходящ мъж. — Майка ѝ се усмихна тържествуващо. — Ти приличаш повече на мен.

Меган си помисли: „Дали?“

Паоло не очакваше, че ще има списания. Дойдоха като изненада. Кой би предположил, че националната здравна система ще ти предостави порно, за да ти помогне да си напълниш пластмасовата чашка?

Опитите им за дете бяха изумително далеч от представата му за еротика, така лишени от всичко, което приличаше на желание или страст — да си пазиш спермата, сякаш е купон за „Сейнзбъри“, и да го правиш само когато тестът за овулация даде зелена светлина; сълзите на жена му, когато се окажеше, че усилията им са отишли нахалост. Затова Паоло беше изумен при вида на мръсните списания.

Изчервил се като тийнейджър, той взе припряно някакво „Петдесет плюс“ и се отправи към стаичката, чудейки се дали това е гръдната им обиколка, годините или коефициентът им на интелигентност.

Лекарят беше уверил Паоло, че тестът на спермата му всъщност не е никакъв тест.

— Не искам да се чувствате притеснен. Никой не очаква от вас да напълните пластмасовата чашка.

Ала като всеки изпит, тестът на спермата водеше до успех или провал. Иначе нямаше да е тест, нали?

Така че Паоло се подготви. Но вместо да се упражнява да прави обратен завой или да наизустява правилника за безопасност, той направи всичко възможно да увеличи броя на потенциалните годни за оплождане сперматозоиди в семенната си течност и се погрижи да ги насочи в що-годе правилна посока.

Свободни панталони. Студени душеве. Цинк, витамин Е и селен, закупени от магазини за здравословни храни, където обслужващият персонал и клиентите имаха поразително еднакво нездрав вид.

Беше изчел цялата литература. А тя не беше никак малко. Човешката раса беше започнала да забравя как да се възпроизвежда. Напиши „сперма“ в някоя интернет търсачка и можеш да се удавиш в нея.

Витамините, широките панталони и студените душеве, от които тестисите му се свиваха — очевидно всичко това влияеше благотворно върху броя на сперматозоидите и жизнеността им — способността да мятат опашчици според установения образец. Само че какъв е задължителният минимум? Колко милиона ти трябва, за да получиш зелена светлина?

Нима — помисли си Паоло, — когато семенната течност стигне до яйцеклетката, е достатъчен само един-единствен сперматозоид?

Кабинетът всъщност беше тоалетната в държавната болница. Паоло беше чул слухове, че на Харли Стрийт разрешавали на съпругата да ти помогне с ръка.

Само че това беше голяма държавна болница с много крила, която не приличаше на здравно заведение, а по-скоро на див пограничен град, в който раковоболните пациенти в халати жадно дърпаха цигари пред входа, а татуирани мъжаги с разбити глави редовно се нахвърляха върху сестрите, които се грижеха за тях, задето не са обслужени достатъчно бързо. На такова място отиваш в тоалетната и правиш нерадостна любов с малката пластмасова чашка.

И все пак събитието се стори историческо на Паоло. Това беше нещо ново. Беше мастурбиране с висша цел. След годините, в които го беше правил скришом — спомняше си срама и страха, че родителите му ще го хванат на местопрестъплението на излизане от банята с неделния вестник под ризата, — сега всъщност от него се искаше да стисне еднооката змия. Светът му казваше: „Давай, Паоло! Удари си една чекия.“

Имаше списък с инструкции — сякаш един мъж има нужда от напътствия как да си поиграе със себе си! — но основното беше самият мъж, чашката и порнографските материали, осигурени от държавата.

Този нелеп акт беше натоварен с особен смисъл. Нямахше усещането, че правят тест на семенната му течност. По-скоро сякаш изследваха бъдещето му и бъдещето, което можеше да има с Джесика. Той свали ципа на панталона си, после веднага го вдигна и на няколко пъти дълбоко си пое въздух.

Неговата беше лесна. Нямахше нужда да му го казват. Трябваше да се изпразни в малка пластмасова чашка, при това в усамотението на тоалетната в болницата. Джесика се бе подложила на толкова много изследвания, от които се чувстваше, сякаш интимните ѝ части бяха станали публична собственост.

Всички тези изследвания, всички тези заключения! Сякаш нещата не зависеха от това, че се обичаха, а от някаква по-висша сила, древна и жестока. Паоло прелисти страниците на „Петдесет плюс“. От години не беше разглеждал подобни снимки. В училище имаше едно момче, викаха му Картофа, типичен ухилен чекиджия — дебели лупи, червенобуз, глупаво хихикащ отстрани на футболното поле по време на мачовете, — който редовно носеше в клас „помощни материали на чекиджията“.

Паоло, срамежливо и свито момче, което предпочиташе списания за мотори, винаги си оставаше на чина, зачетен в последното издание на „Коли“. Но един ден Картофа му подвикна от групичката възклицаващи и ахкащи пубери, които винаги наобикаляха мръсните му списания през междучасието:

— Ей, Барези, ела да видиш, мека китка такава! Това няма да го намериш при колите.

Паоло беше зърнал за миг списанието и едва не припадна — брадат чисто гол азиатец правеше нещо невероятно на един козел, който очевидно не можеше да повярва на късмета си. Докато всички кози и козли в квартала без съмнение ги налагаха с пръчката и водеха мизерно съществуване, на този му правеха свирка. Като сигурно си мислеше, че е спечелил шестица от козя лотария!

Тази порнография стигаше на Паоло за целия му живот. Не я хареса тогава, не я харесваше и сега. В нея имаше нещо твърде гинекологично за порядъчния му праволинеен вкус.

Паоло затвори броя на „Петдесет плюс“. И макар да усещаше, че сексуалният му живот почти е минал в пенсия — правенето на любов и правенето на бебета очевидно бяха съвсем различни неща, — жените в „Петдесет плюс“ ни най-малко не го възбуждаха.

Паоло затвори очи. Концентрира се. И си представи съпругата си.

Беше различен от другите чекиджии там.

Меган разбра, че гаджето ѝ спи с друга, като го видя с ръка на задника ѝ. Веднага ѝ стана ясно, че територията не му е съвсем непозната.

Уил и Кейт се качваха с ескалатора в „Селфриджис“, а Меган слизаше надолу — идеална позиция да види как ръката на Уил изследва задните части на онази уличница. Кейти прояви приличието да ахне, когато я видя. Уил пребледня със застинала на задника ѝ ръка, сякаш го бяха спипали да бърка в касата.

Меган си помисли: „Какво ще правя? Току-що изгубих най-добрия си приятел.“

— Биологичното предназначение на жената е да ражда — обясни Уил. — Биологичното предназначение на мъжа е да посеете семето си в колкото се може повече жени. Това обаче не означава, че не те обичам.

Това беше оправданието му. Е, изреди и всички останали клишета — че това не означавало нищо, че я обичал, че са били твърде дълго заедно, за да зарежат всичко заради една глупава грешка. Наистина бяха заедно отдавна. Бяха гаджета в университета, живееха заедно, когато повечето от връстниците им си играеха на доктори и сестри при всяка изпаднала им възможност. Но в крайна сметка всичко опря дотам, че той беше спал с Кейти, понеже оцеляването на човешката раса зависеше от това.

— Какво мога да сторя? Заложено е в мен да разпръсквам семето си. Това е биологична заповед.

— Значи е в твърдия ти диск, а? Да си пъхаш мизерната пишка в непознати?

— Кейти едва ли може да се нарече непозната. Познаваш я още от университета.

— И там не си държеше краката затворени. Доста стажанти упражниха знанията си по висша биология върху нея.

— Сближихме се при работата в спешното на „Хомъртън“. Случват се такива работи. Обстоятелствата те тласкат към някой човек.

— В смисъл — о, не, подхлъзнах се! И сега пенисът ми се заклеци в Кейти! Как стана така? Това ли искаш да кажеш, тъпо копеле такова?

Меган си помисли, че е трябвало да очаква нещо подобно. Беше забелязала внезапно спадане на сексуалните апетити на Уил през шестмесечния му професионален стаж в „Хомъртън“, докато тя караше стажа си в педиатрията на „Роял Фрий“.

Беше го отдавала на стреса от честите гледки на прободни рани, защото „Хомъртън“ е в „Хакни“ и в тяхното спешно отделение тези случаи бяха ежедневие, или по-точно еженощие. Сега Меган се упрекваше, че не се е досетила, че Кейти си е въртяла опашката през почивките в докторската стаичка. Едно от първите неща, които студентите по медицина научаваха, беше, че сексуалните нрави в една средностатистическа болница се доближават до бардак. При всички млади лекари и сестри, работещи денонощно във високостресова среда

— повечето от тях твърде заети, за да имат нормална връзка — това някак си влияеше на хормоните.

Като част от професионалния си стаж Меган изкара шест месеца в спешното на „Хомъртън“, но това по никакъв начин не се отрази на либидото ѝ. Беше се почувствала така, сякаш виждаше света за първи път. Ала вероятно имаше по-богато въображение от Уил и Кейт.

Той се опита да я прегърне, но тя го отблъсна едва ли не с оголени зъби. Май не разбираше, че всичко е приключило. Как би могъл? Той не беше като Меган. Родителите му не бяха разведени.

Никой не беше напуснал дома му. Никой не беше решавал да се спаси от задълженията и да се махне. Никога не беше ставал свидетел на грозните последици от изневярата.

Уил беше най-малкото дете в сплотено и любящо семейство от „Хампстед Гардън“. Това беше едно от нещата, които обичаше в него. Непокътният и сигурен свят, който струеше от него, дългите неделни обеда, добронамерените шеги и годините на продължаващо щастие. През почивните дни и на Коледа той я водеше в дома на родителите си и те я караха да се чувства част от семейството. Тя искаше да бъде част от това чуждо семейство, от този чужд живот, от този по-добър свят.

Децата от здравите семейства бяха направо смешни. Уил си мислеше, че винаги ще му се прощава, въобразяваше си, че доверието не може да бъде изгубено и любовта не може да се изпари. Като всички глезльовци от щастливи семейства Уил вярваше в правото си на щастлив край.

Тя обаче затръшна капака на куфара, дръпна го от леглото и го остави в краката си.

— Меган? Стига де! Моля те!

Видя го в истинската му жалка светлина. Уил беше един от онези хубави ниски мъже, обречени на вечно неудовлетворение от себе си — приятни, но непостоянни, умни, но мързеливи, общителни и чаровни, но с посредствени академични резултати. Всъщност той не беше роден за лекар. Със зъби и нокти се стремеше да стане такъв и родителите му — баща хирург с посребрени коси и точно като компютър око и майка педиатър, руса, добре запазена жена — отчаяно искаха да завърши медицина, но през продължителното обучение техният хубав син с мъка преминаваше по-нагоре.

Уил беше един от малцината нещастни студенти по медицина, които трябваше да се явят повторно на държавните си изпити, да ги вземат с титанични усилия само за да открият, че всекидневно ще си имат работа със смърт, болести и кървища, от които развиваха стомашни проблеми и лека депресия. Дори депресията му беше вяла. Сега на една част от Меган ѝ идваше да го удуши, но също така ѝ беше жал за него. Горкият Уил! Животът му беше сбъркан. Както беше сбъркал и с нея.

Беше сбъркал за още нещо. Вярно, че тя не се водеше от онази част от анатомията си по начина, по който пенисът на Уил го тласкаше като безумен екскурзовод към места, които никога не би си помислил да посети.

Но имаше моменти, когато жаждата на Меган за подобен човешки контакт беше също толкова непреодолима. Имаше дни, в които копнежът ѝ — за любов, секс и нещо по-добро и от двете — беше по-силен от чувствата, водили Уил, когато е опънал Кейти отзад в докторската стаичка в три сутринта. Тя си имаше свой биологичен безапелационен инстинкт.

Огромната разлика се състоеше в това, че жаждата на Уил беше предопределена от малкия розов израстък, който беше в готовност по двайсет и четири часа в денонощието и под властта на всичко, издокарано в минипола, което се мернеше пред очите му. А жаждата на Меган беше предопределена от нещо много по-могъщо.

Случи се през една от онези нощи на страстен копнеж — две седмици след като беше изпратила Уил у дома му при горчиво разочарованите му родители в „Хампстед Гардън“. Меган отиде за първи път от цяла вечност на парти и се запозна с млад австралиец, който — след като беше видял свят — се канеше да се върне към слънцето и сърфа в Сидни при приятелката си.

Как му беше името? Сега вече беше без значение. Никога повече нямаше да го види.

Докато Уил беше дребен, тъмен и с женствени скули, мъжът от партито беше висок, атлетичен, с чупен два пъти нос — веднъж при игра на ръग्би в колежа и втори път при падане от високо столче в бар в „Ърлс Корт“.

Изобщо не беше неин тип.

Но виж само какво ѝ причини нейният тип!

Кат Джуъл харесваше живота си.

Всеки път, когато влезеше в апартамента си край Темза и Тауър Бридж проблясваше само за нея през прозорците ѝ, изпитваше усещането, че се е оттеглила на почивка от света.

Почти двайсет години след като беше напуснала дома си, най-накрая беше намерила спокойно и тихо жилище с великолепен изглед към реката — мястото приличаше на дома, който бе търсила през всичките тези години.

В подземния гараж беше паркиран сребристият ѝ Мерцедес-Бенц SLK и въпреки че зет ѝ Паоло, който беше специалист в тази област, се шегуваше незлобиво с нея — „Това не е спортна кола, Кат, а сешоар“, — тя обичаше да бръмчи из града в кола, която също като живота ѝ беше предназначена за двама. Най-много.

Вярно, апартаментът ѝ беше един от най-малките в жилищната сграда край реката, а колата ѝ беше петгодишна и ръждата беше започнала да избива по бронята. Ала тези неща я изпълваха с тиха гордост. Те ѝ принадлежаха. Беше ги придобила със собствен труд. След като избяга от затвора на детството си, беше си изградила собствен живот.

Когато се върна в Лондон след университета, жената, която я нае на първата ѝ сваятна работа, ѝ каза, че човек може да получи всичко в този град, но понякога трябва да почакаш, докато откриеш добро жилище и истинската любов. На трийсет и шест най-после имаше апартамент. Освен това вярваше, че е открила мъжа.

През годините Кат беше попадала на развлечени пияндета, мъже с преждевременна еякулация и женени женкари — но сега имаше Рори и не можеше да си представи да бъде с друг.

Запозна се с него, когато Меган се записа на курс по карате, където той беше инструктор. Стоеше в ъгъла на партито по случай края на семестъра в университета на Меган и Кат го съжали. Отдалече се виждаше, че не е от хората, които първи завързват разговор.

Нямаше вид на майстор по бойни изкуства — любезен, затворен, не се перчеше. Когато празненството бързо се изроди в типичните гуляи на студентите по медицина, пълно с нафиркани сестри и млади

доктори, надрусали се с половин хапче екстази, Рори обясни на Кат как е започнал с бойните изкуства.

— В училище ме тормозеха. Яките момчета не ме понасяха по някаква причина. Вечно ме бутаха и сръгваха. Един ден прекалиха. Получих сътресение, имах счупени ребра, лоша картинка.

— И ти реши да започнеш да тренираш — как се казваше? — кунг-фу?

— Карате. Вадо-рю карате. И ми хареса. Освен това ми се отдаваше. Скоро никой вече не ме тормозеше.

— Наби ли хулиганите?

Той направи гримаса, сбърчи нос и тя осъзна, че харесва този мъж.

— Нещата не стоят точно така.

Трийсет години по-късно човек все още можеше да зърне у него някогашното тихо малтретирано дете. Въпреки работата си, безбройните дни, прекарани в обучаване на хората как да удрят, ритат и да парират удари, той излъчваше неподправена деликатност. Силен, но нежен мъж. Мъж, от когото една жена би искала да има деца, ако е жена с майчински инстинкт.

Каквато Кат със сигурност не беше.

Тялото на Рори беше тренирано и калено от безкрайните тренировки по карате, но нямаше как да се скрие предпазливостта на разведен четирийсетгодишен мъж. Беше преживял цялата история с щастливото семейство и не се бе получило, затова не гореше от желание да я повтори. Това устройваше Кат.

Рори беше по-възрастен от нея с повече от десет години и живееше в другия край на града в „Нотинг Хил“. Синът му обикновено идваше при баща си всеки път, когато се скараше с майка си и втория си баща.

След развода Рори беше излизал с много жени, чиито биологични часовници отброяваха последните часове — трийсетгодишни жени, които още не бяха срещнали подходящия мъж; жени, приближаващи четирийсетте, които бяха срещнали подходящия само докато установят, че той е бил подходящият негодник. Дойде му в повече. Последното нещо, което един мъж искаше да чуе на третата среща, беше колко много жената иска съпруг и дете. Това би прогонило

всеки мъж. Особено разведен мъж. След всичко преживяно Кат дойде като сладко облекчение.

Тя не търсеше в него съпруг, нито баща. Харесваше живота си и нямаше нужда някакъв застаряващ принц да го променя. Ако връзката им тръгнаше към задънена улица, така да е. Защото и двамата бяха щастливи на мястото, където беше сега.

Ситуацията беше идеална, защото Рори не можеше да дари с бебе никоя жена. Кат научи всичко месец след партито на Меган в нощта, когато спаха заедно за първи път.

— Кат, ще си сложа презерватив, ако държиш. Макар да няма нужда.

Тя втренчи недоверчиво поглед в него от другата страна на леглото, чудейки се на какво се бе натъкнала този път.

— Ще си сложа презерватив, ако искаш. Разбира се. Само че няма защо да се притесняваш, че ще забременееш.

Да не би да се канеше да й обещае, че ще го извади, преди да свърши? Да бе! После щеше да й изпрати чек по пощата.

— Направил съм си операция — обясни Рори.

— Какво?

— Срязване, клъцване, процедурата. Сещаш се, вазектомия.

По някаква причина тя знаеше, че не я лъже. От начина, по който наведе глава с тъжна усмивка и изрече думите, личеше, че не ги е репетирал.

— Направих я, преди да се разпадне бракът ми. Със съпругата ми... е, положението не беше розово. Годиците ни напредваха. Знаехме, че не искаме повече деца. Затова се реших. А после тя забременя от треньора си по тенис. — Нерадостна усмивка. — Оказа се, че е било съвсем навреме.

— Болеше ли?

— Малко, все едно са ти стиснали топките с лешникотрошачка.

— Добре. Няма нужда да говорим повече за това. Ела тук.

Отначало усещането беше странно — да усещаш как мъжът свършва в теб и да знаеш, че няма от какво да се притесняваш. Кат беше прекарала толкова много години в опити да се предпази от забременяване, подлагайки се на различни унизителни методи — спирала, диафрагма, кондоми, хапчета и прекъснат акт, — че сега от плещите й сякаш падна планина. Не се налагаше да следи цикъла си и

да се притеснява за всичко това. Рори беше внимателен и опитен любовник, без да е от онези мъже, които държаха на всяка цена жената да свърши първа, като че ли всичко друго би било проява на лошо възпитание. Двата дори си имаха своя шега по повод на предпазването от забременяване или по-скоро за невъзможността му.

— Как ще желаете яйцата си, мадам? — питаше Рори и Кат се провикваше:

— Неоплодени!

Тя прие неспособността му да има деца като още един подарък от съдбата в идеалния ѝ живот. Като апартамента с изглед към Тауър Бридж, овехтялата ѝ спортна кола и работата ѝ на управител на един от най-модните лондонски ресторанти, в която местата бяха толкова кът, че когато се обадиш за резервации, само ти се изсмиваха и затваряха.

Необременена — това беше ключовата дума на Кат.

Беше свободна да се излежава по халат през неделния ден, да чете вестници, да се качи на самолета за Прага за уикенда или да остане в апартамента на Рори, когато ѝ се прииска. Необременена — точно това искаше. След като майка ѝ си отиде, детството ѝ не би могло да бъде по-обременено. Не желаше никога повече да бъде толкова вързана с домакински задължения.

Не искаше деца и дори минаваха месеци, без да се сети за тази тема — докато някой не намекнеше, че не е нормално да си толкова привързан към живота си, — а тя беше твърде преуспяла и доволна от живота си, за да изпитва чувството, че пропуска нещо. Кат не се смяташе за бездетна, смяташе се за свободна от деца. Огромна разлика.

Не беше като останалите жени. Не беше като сестра си Джесика. Кат нямаше нужда от дете, за да осмисли и запълни живота ѝ.

Откъде идваше това пристрастяване към майчинството, тази необходимост да бъдеш нужна? Кат знаеше откъде — от мъжете, които не обичат достатъчно. Мъжете, които оставят празнина в живота ти, която може да бъде запълнена само от една сладка трикилограмова ревяща машина за лайна.

Тя лежеше в тъмното до спящия Рори и си мислеше колко свършено е всичко. Този хубав необременен живот! Необременен — най-хубавата дума в английския език.

Нима човек можеше да желае нещо повече?

---

[1] Британски шоумен (1920–1997), първата голяма британската телевизионна звезда. — Б.пр. ↑

[2] Влиятелен британски театрален критик и автор, противоречива личност (1927–1980). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Паоло и Майкъл израснаха в един от най-суровите квартали на Есекс. Баща им беше инженер във „Форд“ в Дагънхъм, а детските им мечти бяха пълни с коли.

Повече от половината мъже от квартала работеха в завода. Колите тук бяха всичко. Колите означаваха работа, социални придобивки, късче свобода. Колите правеха момчетата мъже. Първият форд ескорт на момчето беше ритуален символ на възмъжаването, паметен като племенен знак. И двамата братя обожаваха колите, но обичта им се изразяваше по различен начин.

Паоло беше маниакално обсебен от осемцилиндровите двигатели, разпределителните валове и биографията на Енцо Ферари. Интересът на Майкъл клонеше повече към колите, наричани „магнит за мацки“.

Паоло обичаше колите заради самите коли. Майкъл ги обичаше заради ползата от тях, сладките илюзии, които обещават, и мечтите, които сбъдват.

Майкъл обичаше момичетата наравно с колите. Любимата му тема, дори когато все още беше пъпчив девственник и делеше стаята с малко по-големия си брат, беше всичко „което ги подлудяваше“.

Докато Паоло четеше за Модена и Льо Ман, Майкъл разлистваше списания за възрастни и попиваше уроците за „плитко чукане“ („Не го вкарваш докрай — това ги побърква, така пише тук.“) и намирането на Г-точката („Вкарай навлажнен пръст и го движи, сякаш искаш да повикаш някого — това очевидно ги побърква, Паоло.“).

И двамата бяха облепили стените със снимки на ферарита, но Майкъл беше окачил плакат на Сам Фокс между Маринело и Спайдър. Докато един ден набожната им майка не я видя.

— Да махате тази вавилонска блудница от къщата ми — скара се тя, като съдра с една ръка плаката, докато с другата майсторски извиваше ухото на Майкъл. Знаеше, че не Паоло е окачил снимката на вавилонската блудница. — Да закачиш Божата майка.

— Никакви сексбомби по стените, момчета — кротко каза баща им по-късно. — Разстройват майка ви.

Братята си помислиха: „Сексбомби? Какво разбираше старецът им от сексбомби?“

Родителите им бяха дошли от Неапол като деца, само с година разлика един след друг, макар че човек никога нямаше да познае. Баща им, също Паоло, говореше като типичен лондончанин от работническата класа с накъсана реч, докато майка им Мария никога не загуби италианския си акцент и манталитет.

Мария — която съпругът ѝ и синовете ѝ наричаха „ма“ — не шофираше, никога не беше виждала сметка и никога не беше ходила на работа. „Моят дом е моята работа“ — казваше тя. Тя беше безспорният лесно избухлив император на малкия им дом, който колкото често първаше синовете си по ушите, толкова често ги целуваше пламенно по бузите с насълзени от майчинска обич очи. Момчетата не си спомняха някога баща им да е повишил тон.

Като дете Паоло се чувстваше италианец най-вече, когато ходеше в домовете на приятелите си. Тогава разбираше, че семейството му е по-различно — не защото ходеха на литургия или ядяха печени макарони, нито пък задето родителите му разговаряха на чужд език един с друг, а защото бяха от типа семейство, който беше на изчезване в тази страна.

Някои от приятелите му живееха само с майките си, един от тях живееше само с баща си, а мнозина имаха странни смесени семейства от втори бащи, природени братя и мащехи. Собственото му семейство беше много по-просто и старомодно и той беше благодарен, че е така. Такова семейство искаше да създаде един ден.

Разликата между братята беше само десет месеца и често пъти хората ги мислеха за близнаци. Пораснаха необичайно близки, с мечти един ден да завъртят заедно собствен бизнес — нещо с коли. Да се състезават, да ги поправят, да ги продават — без значение. Това бяха научили от баща си и дългогодишната му работа във „Форд“. „Човек не може да забогатее, докато работи за друг“ — повтаряше старецът, преди да заспи по време на новините в десет.

След като напуснаха училище на шестнайсет, братята караха такси десет години — Паоло въртеше черно лондонско такси, след като взе задължителния изпит за шофьорско майсторство, а Майкъл

работеше в мини-такситата, докато не спестиха достатъчно, за да получат заем от банката.

Сега продаваха вносни италиански коли в автосалон близо до Холоуей Роуд в северен Лондон. Купуваха единични предварително поръчани бройки от Торино, Милано и Рим, сами докарваха поевтините коли с ляв волан в Обединеното кралство, саморъчно ги преправяха с десен волан в работилницата си или купуваха коли на старо в Излингтън, Камдън и Барнът. Над скромния им автосалон под слабото слънце в северен Лондон се вееха редица италиански знаменца в зелено, бяло и червено над табелата с името на фирмата „Братя Барези“.

Изкарваха добри пари, достатъчно, за да издържат семействата си, макар че като много хора с малък бизнес или нямаха достатъчно работа, или имаха повече, отколкото можеха да поемат.

Сега търговията беше слаба. Майкъл извади най-новите снимки на дъщеря си Клои и ги разстла върху лъскавия червен капак на едно старо Ферари Модена. Ако бракът с Наоко му беше помогнал да улегне, то раждането на Клои го бе укротило.

Докато се любуваха на портретите на Клои, към тях се присъедини рецепционистката Джинджър. Тя беше омъжена, приближаваше четирийсетте и Паоло забеляза как гърдите ѝ бавно се повдигнаха и спуснаха, когато въздъхна при гледката на бебето Клои и беззъбия ѝ чар.

— О, тя е разкошна, Майк — възкликна Джинджър.

Майкъл гордо се усмихна, напълно покорен от дъщеря си. Джинджър доби замечтан вид и отиде да сложи чайника.

— На жените им харесва, когато имаш деца — обърна се Майкъл към брат си.

Паоло се усмихна.

— Предполагам, това е знак, че всичко с брачния ти живот е наред, можеш да издържаш семейството си и неща от този род. Нали разбираш — мъж на място.

— Да, познатите стари глупости — отвърна Майкъл, съзерцавайки намусената муцунка на дъщеря си. — Това ги подлудява, нали?

Голяма част от партито се губеше на Меган. Рушащата се викторианска къща — достатъчно просторна, за да приюти неколцина стажанти лекари. Сладникавата и противна миризма на марихуана. Хора, които познаваше добре, а сега се държаха като хлапаци. И тази ужасна музика... — или поне непозната музика.

Тогава изведнъж видя Кърк — сега се сецаше за името, — който се отличавахе от останалите.

Като начало — нямаше нездравия вид на младите лекари. Не прекаляваше с пиенето, нито с пушенето. В приказките му липсваше онзи циничен оттенък, развит от състудентите и като начин за справяне с ежедневния парад от болести и нещастия, които изведнъж се бяха стоварили на плещите им.

Той просто си стоеше там, хубаво австралийско момче със спортна фигура — по-сдържан, отколкото човек би очаквал от мъж като него, усмихнат любезно, докато най-светлите умове на тяхното поколение се надрусваха с трева и отцепваха с алкохол в разговори за работа.

— Всички са толкова умни — каза той и я разсмя.

— Така ли смяташ? Мисля, че тази компания я бива само да взема изпити.

— Не, те наистина са умни. Човек трябва да има акъл, за да стане лекар, нали? Не разбирам половината от нещата, за които си приказват. Всички тези медицински термини! Някой говореше за пациент, който бил ППЛ.

Меган се засмя.

— Това означава „Пиян Паднал по Лице“

Той смръщи вежди.

— Така ли?

Тя кимна и започна да го въвежда в кодовия език на студентите по медицина. Надвикваше се с лошата музика, а той я слушаше, навел красивата си глава към нея, докато му разказваше за такса кремиране (парите, плащани на лекарите за подписване на разрешителното за кремиране), код червено (кръв), СИД (странно изглеждащи деца), КМ (красиви майки) и най-великата диагноза СБЗ — само Бог знае, — шегаджийския жаргон, който ги предпазваше от кошмара на професията им.

— Но все пак трябва ум, за да станеш лекар — настояваше той.

Колко чистосърдечно и честно мнение, помисли си тя. За разлика от познатите ѝ, които не можеха да си отворят устата, без да изрекат някоя цинична шегичка. Тя се вгледа в него — сякаш чак сега го виждаше.

— Ти какво работиш?

— Преподавам. — Последното нещо, което беше очаквала да чуе. — Уча хората да се гмуркат. Сецаш се — леководолазно гмуркане.

Тя описа кръг с чашата си.

— Не и тук.

Неговата широка бяла усмивка. Меган харесваше тази усмивка.

— На по-слънчеви места. Гмуркала ли си се някога?

— Не, но имам свидетелство, че съм преплувала една дължина с пижама. Не е точно същото, а?

Той се засмя.

— Все е някакво начало.

Харесваше я. Личеше си. Често ѝ се случваше. Тя знаеше, че не е красива колкото Джесика с нейната кукленска красота, нито беше висока колкото Кат с нейните издължени и грациозни крайници на танцьорка, но мъжете харесваха Меган. Харесваха женствените ѝ форми и лицето, което поради някаква генетична грешка изглеждаше по-младо от възрастта ѝ. Този контраст им допаднаше. „Лице на момиченце и тяло на жена“ — възбудено казваше Уил и веднага се насочваше към гърдите на Меган.

Тя се усмихна на Кърк и той ѝ оказа честта да се изчерви. Този род общуване ѝ бе приятно след продължителната връзка с Уил, когато трябваше да внимава да не изпраца погрешно разбрани сигнали. Тази вечер можеше да изпраца каквито си иска сигнали.

Тогава изведнъж зазвуча песен, която познаваше и обичаше — онази, в която Едуин Колинс пее „Досега не съм срещал момиче като теб“.

— Това може да бъде нашата песен — каза Кърк, усмихвайки се глуповато.

Обикновено подобен недодялан опит за флиртуване би я отблъснал на момента. Но тя остави репликата да премине покрай ушите ѝ, защото го харесваше. Дори много, точно в този момент. Той

не беше част от нейния свят и това я устройваше. Готова бе да се откъсне от него.

Освен това имаше нещо в позабравеното усещане, след като години наред си бил нечие гадже — онази близост в погледа на човек, когото още не познаваш, — и изведнъж изражението му стана неустойимо, главите им се наклониха леко и накрая се целунаха.

Той целуваше добре, което беше още един плюс. Напористо, но без да се опитва да оближе сливиците. Наистина много умел в целуването, помисли се Меган — точният баланс между даване и получаване. Това също ѝ харесваше. Ала най-много ѝ харесваше мисълта, че вероятно той би могъл да изчука всяко момиче от партито, но избра нея.

И Меган си помисли: „Извади късмет, приятел.“

Така че се оказаха в една от спалните и Меган започна да се отпуска, когато видя, че вратата се заключва, и скоро след това изпълняваше биологическото си предназначение върху купчина палта, докато на долния етаж Едуин Колинс пееше „Досега не съм срещал момиче като теб“ и наистина като че ли пееше точно за тях.

Меган се усмихна, когато сестра ѝ излезе през въртящата се врата.

Джесика изпъкваше с красотата си сред тълпата запътили се за работа хора като жена без грижи. Мъже на всякаква възраст се обръщаха след нея, за да огледат стройните ѝ крака, фигурата, която с лекота се побираше в десети размер, и по детски кръгловатото лице, което често караше непознатите да я вземат за най-малката от сестрите.

Външният вид на Джесика караше Меган да се чувства занемарена и дебела. Там им беше бедата на пищните форми. Трябва да ги държиш под око, иначе излизат извън контрол. Изведнъж Меган се сети, че тази сутрин беше прокарала само пръсти през косата си, и взе решение да престане да държи десерти „Марс“ в бюрото си.

Двете се прегърнаха на рампата за билети.

— Виж ни само — каза Меган, като застана рамо до рамо със сестра си — Грейс Кели и изпаднала наркоманка.

Джесика я огледа изпитателно.

— Изглеждате изтощена, доктор Джуъл. Не звучи ли страхотно? Доктор Джуъл, доктор Джуъл!

— Затрупана съм с работа. Имам чувството, че всички жени в „Ийст Енд“ са решили да минат на гинекологичен преглед при мен.

— О, това ми е познато! Нали имаш време за обяд? Можем да го отложим, ако искаш.

— Няма проблем, Джес.

— Нали ти се полага четиричасова обедна почивка? — попита тя.

В очите ѝ се четеше искрена загриженост, примесена с някаква невинност, нехарактерна за двете ѝ сестри — сякаш житейските неволи ѝ бяха спестени. Средното дете, защитено от присъствието на по-голямата сестра и бебето.

Меган само се усмихна. Вярно, сутрешните прегледи бяха до дванайсет, а следобедната ѝ смяна не започваше преди четири следобед. Само че сутрешните обикновено се проточваха с час повече — тя явно не беше в състояние да вмести консултациите си в определеното време, — а преди да започнат следобедните от нея се изискваше да прави домашни посещения.

— Запазила съм маса в „Джей Шийки“ — каза Джесика. — Нали обичаш риба?

Риба с няколко чаши бяло вино биха били чудесен обяд за Меган, но в действителност имаше време само колкото да си купи набързо сандвич от някое кафе. Все пак не искаше да отлага обяда с една от по-големите си сестри.

— Обедната ми почивка е много по-кратка, Джес — внимателно обясни тя. — Трябва да прегледам няколко пациенти по домовете, преди да се върна в кабинета.

— Болни?

— Да, болни. Трябва да посетя една жена. Всъщност момиченцето ѝ.

— Посещаваш болни хора по домовете им? Леле, какво обслужване! Мислех си, че го правят само на Харли Стрийт.

Меган обясни, че болните с личен лекар от Харли Стрийт нямат нужда от посещения по домовете. Те разполагат с автомобили, таксите, съпрузи, които да ги закарат, дори лични шофьори. Пациентите ѝ в „Хакни“ често страдаха от „липса на средства“. Нямаха пари за такси,

камо ли коли. Много от тях бяха вързани на последния етаж на някой жилищен блок с куп пицци деца и с предубеждението, че състоянието им ще се влоши, ако седнат в чакалнята пред лекарския кабинет. Затова домашните посещения бяха много по-разпространени сред най-бедната прослойка.

Меган не каза на Джесика, че по-възрастните лекари мъже от кабинетите мразеха посещенията по домовете и ѝ ги прехвърляха. Въпреки че беше с четири години по-млада, Меган винаги се стремеше да защитава Джесика от грозните страни на живота.

— Тогава да седнем някъде наблизо — съгласи се Джесика, като се опитваше да не издаде разочарованието си.

— Би било добре.

Сестрите заеха последната маса в „Патисъри Валери“ и след като поръчаха, се усмихнаха една на друга. Не се бяха виждали откакто Меган започна работа. И двете разбираха, че няма значение къде ще обядват, стига да се видят.

— Как е Паоло и бизнесът му?

— Добре — оборотът му се е увеличил с осемдесет процента миналата година. Или май беше осем процента? — Джесика прехапа долната си устна и се замисли, втренчила поглед в изрисуваната стена на заведението. — Не мога да си спомня. Но внасят много нови коли от Италия — Мазерати, Ферари, Ламборджини. Хората тук ги поръчват, а Паоло и Майкъл отиват и ги докарват. Как е Уил?

— Уил вече е извън картинката.

Джесика трепна.

— О, аз го харесвах! Беше хубавец. Като за нисък мъж.

— Не беше толкова нисък!

— Е, малко нисичък. Предполагам, че е трудно да запазиш връзката си, когато и двамата работите толкова много.

— Уил не е работил нито ден през живота си. Всъщност е трудно да запазиш връзката си, когато единият от двамата тича след фусти.

— О! О, съжалявам.

— Недей. По-добре да го разбереш навреме. Преди да е станало твърде късно. Преди да си извършила някоя глупост.

— Но ти го обичаше, нали?

— По-скоро изпитвах благодарност, че някой е проявил интерес към мен — обясни Меган. — Особено такъв нисичък хубавец. —

Двете се засмяха. — Не се тревожи. Наистина. Никога не сме били идеалната двойка. Не и като вас.

— И все пак е тъжно, когато хората се разделят. Мразя това. Не може ли всичко да си остане както е било?

Меган се усмихна на сестра си. Джесика — последната от големите романтици! Като момиче беше същата. Над леглото винаги имаше плакат на Андрю Риджли от „Уам!“ и снимки на по някое недостижимо момче, в което беше безнадеждно влюбена.

— Изглеждаш много добре, Джес.

— А ти изглеждаш преуморена. Никой не би предположил, че аз съм болната.

— Не си болна.

— Предстои ми проклетият тест. Ще ми пробиват дупка в корема през пъпа, за Бога!

— Лапароскопия. Кой ще ти я прави?

Джесика назова един гинеколог от Уимпол Стрийт.

— Добър е — изкоментира Меган. — Всичко ще е наред. Какво е положението със спермата на Паоло?

Някакъв бизнесмен на съседната маса се обърна и ги погледна. Меган втренчи поглед в него, докато той не извърна глава.

— Има малък проблем с подвижността.

— Със способността за спонтанно движение. Не е краят на света. Означава, че някои от тях са малки ленивци. Ще се учудиш какво е способна да направи науката с така наречените лениви плувци в днешно време.

Бизнесменът отново ги изгледа, поклати глава и даде знак да му донесат сметката.

— Не се тревожа толкова за Паоло. — Джесика несъзнателно прокара пръсти по разсипаните кристалчета захар по масата. — По-скоро се притеснявам за себе си и какво ще намерят, като ме отворят.

Меган имаше собствена представа какво ще намерят, като погледнат в сестра ѝ. Но се усмихна, стисна облепените със захар ръце на Джесика, без да каже нищо.

— Имам усещането, че нещо не е в ред с мен, Мег.

— Ти си прекрасна. Всичко ти е наред. — Меган поклати глава. Никой с външния вид на сестра ѝ не би трябвало да се чувства толкова тъжен. — Погледни се, Джес.

— Чувствам се непълноценна. — Джесика нежно издърпа пръстите си и се загледа в полепилите се кристалчета захар. — Задето не функционирам както би трябвало. — Тя внимателно облиза пръстите си и направи гримаса, сякаш вкусът изобщо не беше сладък.

— С Паоло ще си родите едно сладко бебе и ти ще бъдеш най-добрата майка на света.

Сервитьорката дойде със спагетите за Джесика и салатата на Меган и тогава отново ѝ прилоша. Меган бутна стола си назад и се втурна през пълното кафе, като изблъска настрани сервитьора французин и щом се добра до тоалетната, повърна.

На масата Джесика не беше докоснала обяда си.

— Меган, какво ти е?

— Нищо.

Джесика впери начумерен инатлив поглед в сестра си, който Меган добре познаваше от детството им.

— Какво има?

— Само съм преуморена, няма друго. Работата ми идва в повече напоследък. Няма нищо. Яж си спагетите.

Не можеше да ѝ каже.

Джесика трябваше да бъде абсолютно защитена от тази тайна.

Как можеше да ѝ каже? Новината за бебето на Меган щеше да разбие сърцето ѝ.

Друго щеше да е, ако имаше намерение да го задържи.

— Едно ще ви кажа, докторе — днес съм толкова смазана, че едва събрах сили да дръпна завесите.

Меган много бързо разбра защо другите лекари се дърпаха от домашните посещения.

Много рядко наистина тежко болните и немощните настояваха лекарят да ги посети вкъщи. Пенсионер с изкривени от артрит крайници, самотна майка с дете инвалид, жена на средна възраст, на която са ѝ съобщили, че ракът се е разпространил из тялото ѝ — тези хора някак смогваха да се доберат до препълнената чакалня пред кабинетите.

Онези, които те викаха вкъщи, неизменно бяха от шумните пациенти, едновременно самосъжаляващи се и себелюбиви, които не

спираха да говорят за правата си. Като госпожа Марли.

Едрата жена живееше в малък общински апартамент в мрачното сърце на Съни Вю Истейт — един от кварталите с печална слава в Лондон. Ако не живеете сред тези бетонни клетки, едва ли бихте стъпили в Съни Вю, освен ако не купувате или продавате наркотици или не снимате документален филм на социална тема. Като изключим летния сезон, когато често избухваха бунтове, дори полицията заобикаляше квартала отдалеч. Меган нямаше този избор.

И преди беше изпитвала страх. По време на стажта си в болницата тя изкара шест месеца, прикрепена към един консултант в „Роял Фрий“, а после още шест месеца в спешното на „Хомъртън“.

„Роял Фрий“ беше песен — педиатърът, при когото стажуваше, беше мил и великодушен човек, а повечето от децата от Хайгейт, Хампстед и Белсайз Парк се държаха като ангелчета и искаха Меган да им чете „Хари Потър“. Ала спешното в „Хомъртън“ беше друг свят.

След първото дежурство Меган имаше чувството, че е видяла от света повече, отколкото някога е искала — тийнейджъри с прободни рани, пребити съпруги, обезобразени тела, измъкнати изпод смачкани автомобили. Месари с куки в главите, пияни с алкохолно отравяне, дилъри на наркотици, застреляни в главата от конкуренти.

Задължението на Меган беше да определи тежестта на нараняването, когато пациентите допълзваха, доуцукваха или биваха докарани на носилка. Гледката на тези рани и злополуки и задължението да прави светкавична преценка за необходимите действия я плашеха както никога. По някакъв начин обаче посещението при госпожа Марли и болното ѝ дете в Съни Вю беше още по-плашещо. От къде на къде? Хормони, помисли си Меган. Просто хормоните бушуваха.

В долния край на стълбището към апартамента на госпожа Марли се бяха събрали група тийнейджъри безделници. С неестествено бялата си кожа и дрехи с качулки като че ли бяха излезли от някой Толкинов кошмар. Нищо не казаха, когато Меган мина край тях, само се подхилваха и я изгледаха похотливо с присъщото им презрение и омраза. Воняха на нездравословна храна и трева — сладникава миризма на гнилоч, която се разнасяше изпод качулките им.

— Изглеждаш ми малко зеленичка, скъпа — заяви подозрително госпожа Марли. — Имаш ли разрешително за лекар?

Меган се впечатли. Повечето хора не подлагаха на съмнение правомощията ѝ.

— Аз съм стажант семеен лекар.

— Това какво ще рече?

— Трябва да работя една година под наблюдение, преди да взема разрешително за практикуване.

Госпожа Марли присви очи.

— Другия път искам истински доктор. Знам си правата!

— Какъв е проблемът? — поинтересува се Меган.

Проблемът беше с дъщерята. Невероятно сладко тригодишно момиченце — как на такива противни родители им се раждат такива разкошни деца? — което лежеше отпуснато на дивана и гледаше детски филм по дивидито. Меган познаваше това състояние.

Тя прегледа детето. Имаше висока температура, но иначе беше добре. Меган забеляза малките му диамантени обеци. Тези хора не можеха да изчакат децата им да пораснат, макар че с небрежните си дрехи, леки наркотици и силна музика възрастните от Съни Вю сякаш завинаги се закотвяха в юношеската възраст.

— Как се каваш? — попита Меган, като отметна влажен кичур от челото на момиченцето.

— Дейзи, госпожице.

— Мисля, че имаш лека треска, Дейзи.

— Имам си котенце.

— Много хубаво.

— Имам си кученце.

— Чудесно!

— Имам си динозавър.

— От теб искам да си почиваш повече през следващите няколко дни. Ще го направиш ли заради мен, Дейзи?

— Да, госпожице.

— Как е с ходенето до тоалетната, госпожо Марли?

— Сериозно като впрегатен кон — обясни майката и прокара дебелия си розов език по края на хартийка за свиване на цигари.

Меган се изправи и се обърна срещу жената. Когато заговори, се изненада, че гласът ѝ трепери от възмущение.

— Нали не пушите марихуана в присъствието на детето?

Госпожа Марли сви рамене.

— Ж'веем в свободна страна.

— Това е често срещано заблуждение. Ако разбере, че вземате наркотици пред детето, ще видите точно колко е свободна.

— Да не би да ме заплашвате със социалните служби?

— Казвам ви да не го правите.

Присъщата войнственост на жената изведнъж изчезна и тя омекна. Остави хартията за цигари и започна да се суети около Дейзи, сякаш се бореше за титлата майка на годината.

— Гладна ли си, красавице моя? Искаш ли мама да ти размрази нещо?

Меган си тръгна. Каква жена — помисли си тя. Ако Дейзи беше мое дете, щях да ѝ давам сваятна питателна храна, да ѝ чета за Хари Потър, нямаше да ѝ пробивам ушите и да ѝ позволявам да носи евтини дрънкулки и...

Очите ѝ изведнъж плувнаха в сълзи. Дейзи не беше нейно дете. Тя бе просто пациент, а ѝ оставаха още три посещения, преди да се върне в кабинета.

Меган мина през насъбралите се младежи с качулки в подножието на стълбището. Този път не ѝ се присмяха, въпреки че редиците им се бяха увеличили с няколко по-малки качулати създания, които приличаха на джуджета върху високопланински бегачи.

Какви хора! — помисли си Меган. — Множат се като зайци.

Имаха късмет, че тя беше тук, за да ги спаси.

Шефката на Кат беше жена, която имаше всичко. Бригите Волф имаше бизнес, създаден от нулата, приятел, с когото се беше запознала в един от онези богаташки курорти в Кения, и най-вече — независимост.

Ако мечтата на Кат да напусне дома си беше чиста проба освобождение, то Бригите със сигурност беше по-близо до осъществяването на тази мечта от всеки друг. Нямаше съпруг, пред когото да се отчита, деца, които да ѝ пречат да скочи на самолета, когато ѝ се прииска да пътува. Никой не притежаваше Бригите и за разлика от повечето хора тя не живееше в капана на миналото си.

Затова Кат се изненада, когато в събота вечер влезе в кабинета на Бригите в „Мама-сан“ и я завари да захранва машината за рязане на хартия със снимки от една кутия за обувки.

Бригите предупредително вдигна ръка. Кат застана на едно място — свидетел на унищожаването на куп спомени.

Бригите избираше снимка от кутията, удостояваше я със студена усмивка, после я пускаше в гъргорещата машина. Кошчето за боклук преливаше от цветни лентички, които показваха, че работи от доста време. Кат забеляза, че на снимките бяха Бригите и гаджето ѝ. Ако четирийсет и пет годишният строителен предприемач Дигби можеше изобщо да бъде наречен гадже.

В миналото имаше върволица от мъже, всичките малко по-стари и по-богати от Бригите, с които тя оставаше обикновено две-три години, после се отърваваше от тях. „Като колите — беше обяснила на Кат. — Вземаш си нова преди старата да е сдала багажа.“

Дигби се задържа повече от останалите. Бригите се шегуваше, че ще го остави, докато не си намери вибратор, който обича да ходи на изложби. Сега Дигби очевидно беше въвн от картинката, но явно връзката им не беше свършила както другите в миналото ѝ.

Бригите беше научила Кат на всичко, което знаеше за ресторантьорския бизнес, и на много неща за живота.

Затова сега Кат стоеше мълчаливо, сякаш можеше да научи нещо.

Дължеше кариерата си на тази жена.

Когато се запозна с Бригите Волф, Кат беше на двапет и пет, журналистка на свободна практика и изкарваше минимален хонорар с писане на критики за ресторанти за малък моден справочник. Пиши за нещо, което познаваш, съветваха я всички, а след като беше готвила хиляди ястия за сестрите си като малки, Кат беше специалист в тази област.

После беше опознала ресторантите, защото в университета момчетата от добри семейства, завършили частни училища, я водеха на вечери, преди да се опитат да я вкарат в леглото. Това беше нов за нея свят — познаваше само бегло ресторантите, където ходеше с баща си и приятелите му актьори, които се интересуваха повече от пиенето, отколкото от яденето, — но веднага привикна. Обикновено храната

беше по-добра от секса. Най-много ѝ допаднаше, че не се налагаше тя да готви.

Когато се запозна с Кат, Бригите Волф беше почти на трийсет години и бе собственик, счетоводител и главен готвач на „Мама-сан“ — малко заведение за японска храна на Брюър Стрийт, където младите хора се редяха на опашки за купичка соба и юфка удон.

През следващите десет години Лондон щеше да се напълни с азиатски ресторанти, чиито собственици не бяха азиатци — светли и семпли заведения, които предлагаха тайванско къри, вьетнамска юфка, китайски дим сум и японско сашими, сякаш континентът се състоеше от една обща държава с кухня, идеална за красивите млади хора, които обръщаха внимание на диетата и външния си вид. „Мама-сан“ беше сред първите.

Кат се присъедини към опашката за японска супа на Брюър Стрийт и написа възторжена рецензия в справочника. Когато отново дойде, този път като обикновен клиент, Бригите ѝ предложи работа като управител.

И понеже справочникът не се славеше със стриктно заплащане, Кат прие. Скоро след това справочникът беше спрял. „Мама-сан“ се премести извън Сохо на по-престижно място, макар че според Кат клиентелата се състоеше от същите младежи с размъкнати панталони, които се редяха на Брюър Стрийт, преди да отидат на танци в „Уаг“, само че с десет години по-възрастни, напреднали с кариерата и с много по-големи възможности. Бригите се радваше на ресторанта си колкото и клиентите.

— Един велик човек е казал „Подреди живота си така, че да не можеш да направиш разлика между работа и удоволствие“.

— Шекспир? — попита Кат.

— Уорън Бийти — отвърна Бригите.

Беше любов от пръв поглед. Дотогава Кат не беше срещала човек, който да цитира Уорън Бийти. Майка ѝ се кълнеше, че веднъж опипал задника ѝ зад кулисите на лондонския „Паладиум“. Бригите се забавляваше както никой друг. След домашната робия през детството ѝ това беше животът, за който Кат бе мечтала.

Когато по-голямата част от града още спеше, двете жени обикаляха пазарите — „Смитфийлд“ за месо, „Билингсгейт“ за риба и „Ню Спиталфийлдс“ за зеленчуци. Червенолики мъже в лекъосани

бели престилки си подвикваха в сутрешния здрач. Кат се научи как да наема добри работници за кухнята и как да уволнява некадърните, когато се появят на работа пияни или надрусани, или просто не могат да държат ръцете си далеч от сервитьорките.

Научи се как да омайва търговеца на вина, данъчния ревизор, санитарния инспектор и да не им се плаши. Макар да бе само с четири години по-възрастна от нея, Бригите най-много се доближаваше до представата ѝ за майка.

Тя беше една от онези европейки, които откриват начина на живот, който им харесва, около двайсет и петата си година, и го запазваха завинаги. Никога не се беше омъжвала. Работеше по-здраво от когото и да било сред познатите на Кат и се забавляваше със същия хъс — два пъти направи преходи в подножието на Хималаите, гмуркаше се на Малдивите или прекосяваше с кола Австралия.

Понякога вземаше и Дигби, друг път го оставяше у дома — по-скоро любима част от багажа, отколкото мъж. Бригите се наслаждаваше на живота си и от години беше пътеводна звезда за Кат, показваше ѝ посоката и начините да живееш живота си. Необременено.

Бригите избра снимка, на която с Дигби бяха на заслепяващ очите бял плаж. Малдивските острови? Сейшелските? Последен поглед и снимката замина в машината.

— Какво е направил? — поинтересува се Кат.

— Иска да е с някоя, която може да му предложи нещо ново.

— Какво например?

— Например чифт двайсет и четири годишни цици.

Кат онемя. Испита ярост. Мъжете не се отнасяха с Бригите по този начин. Тя беше тази, която ги зарязваше.

— Някаква надарена уличница от офиса му. — Бригите хладнокръвно пусна в машината полароидна снимка, на която с Дигби бяха на камили на фона на пирамиди в далечината. Очите ѝ бяха сухи, забеляза с възхищение Кат. Дори в този момент Бригите се владееше. От долния етаж долитаха глъчта и врявата на съботната вечер в „Мама-сан“.

— Исках само да ти кажа, че отвън чакат двама футболисти без резервация.

— Сами?

— Има две жени с тях. Приличат на стриптийзьорки. Е, може и да са им съпруги. Какво да им кажа?

— Кажим им следващия път да се обадят предварително.

— Може да ни направят добра реклама. Отвън чакат няколко фотографии.

— По-добра реклама ще бъде, ако ги върнем.

— Добре.

Кат тръгна да излиза. Гласът на Бригите я спря на вратата.

— Знаеш ли колко навърших тази година?

Кат поклати глава.

— Четирийсет. На четирийсет години съм. Как бих могла да се конкурирам с чифт пищни дваисетгодишни цици?

— Дваисет и четири годишни. И не трябва да се конкурираш. Ти си силна свободна жена, която е видяла и опитала много неща от живота. Не ти е необходимо да се залепиш за някой мъж, за да докажеш, че си личност. Тя трябва да се конкурира с теб.

Бригите започна да се смее.

— О, скъпата ми Кат!

— Ти си шестицата от тотото — започна Кат в опит да възстанови пострадалото й самочувствие, — не тя.

Бригите гледаше с тъга снимка от някакво празненство — Нова година? — после я пусна в машината.

— Бедата е там, Кат, че с остаряването кръгът от потенциални партньори за жените се смалява, но за мъжете нараства. — Тя подаде на машината снимка от някакъв мост в Париж. — И какво остава за жени като нас?

И докато силния шум от съботната вечер гърмеше под краката им, Кат се замисли. Жени като нас?

ГЛАВА 4

Това беше любимият ѝ момент от седмицата.

Когато градските улици опустяваха и светлините в Лондон угасваха, Кат удобно настаняваше издълженото си тяло в колата му и затваряше очи веднага щом главата ѝ докоснеше облегалката.

— Боже — въздъхваше, — гроги съм.

— След малко се прибираме вкъщи — казваше той.

Винаги я вземаше от ресторанта след работа в събота. Докато „Мама-сан“ затвореше и последният пиян клиент беше натоварен на такси, а кухненският персонал и сервитьорките — нахранени и качени на процесия от мини-таксита, докато Кат заключеше ресторанта, вече почти се зазоряваше.

Тези съботни нощи и неделни утрини бяха любимото им време. Двамата изпиваха по питие в апартамента му, изкъпваха се заедно и се любеха лениво, докато не се отпуснеха изтощени в прегръдките си.

Неделята означаваше късна закуска в непосредствена близост до Фулъм Роуд, с купчина вестници и пресни понички в малко кафене — тяхното тайно място, където можеха да наблюдават преминаващите хора и да си представят, че са в „Челси“ през шестдесетте. През тези разкошни часове на безгрижие мечтите им се покриваха напълно. Кат бе намерила свободата, за която беше жадувала от дете, а Рори — спокойния живот, който бе търсил след края на брака си.

Но не и тази нощ. Рори отключи входната врата на апартамента си, в който не би трябвало да свети и да се чува музика. Ярко осветление и оглушителна музика.

— Сигурно Джейк е дошъл — каза Рори.

Джейк беше петнайсетгодишният му син, който живееше с майка си и идваше при Рори по празниците. Изключенията от правилото бяха вечерите, когато скандалите с истерични крясъци завършваха с демонстративното напускане на апартамента и отиване при баща му. Рори се намръщи. Какво беше станало този път? Той се обърна към Кат с извинителна усмивка.

— Дано не възразяваш — каза.

— Няма нищо — отвърна Кат.

Беше очаквала с нетърпение да остане сама с Рори и да се усамотят от останалия свят. Само че какво можеше да каже? Мъжът, с когото беше, имаше дете и ако искаше да бъдат заедно, трябваше да приеме факта. Освен това харесваше Джейк. Когато се запозна с него преди три години, той беше свито и добро дванайсетгодишно момче, което изживяваше тежко развода на родителите си. Кат веднага го заобича, виждайки в него раните от собственото си детство. Джейк беше силно привързан към Рори и лесно се разплакваше — човек трябваше да има сърце от камък, за да не изпита топли чувства към него. Ала Кат трябваше да признае, че е трудно да разпознае слънчевото дванайсетгодишно хлапе в този недодялан тийнейджър, в който се бе превърнал Джейк.

— Каква е тази музика? — усмихна се широко Рори, когато влезе в стаята. — „Нирвана“?

Джейк — пъпчив, върлинест и с качулка на главата, с бушуващи хормони — се бе изтегнал на дивана, а от устата му висеше саморъчно свита цигара.

— „Нирвана“? — възкликна подигравателно. — „Нирвана“?!

До него седеше друго момче с вълнена шапка. Кат се запита защо носеха вътре дрехи за навън? Какво му беше готиното?

— „Нирвана“ — закикоти се другият младеж. — „Нирвана“!

— Това са „Уайт Страйпс“ — обясни Кат. — Нещо от „Слон“, нали? „Топка и бисквита“, ако не се лъжа. Излагаш се, Рори.

— Звучи малко като „Нирвана“ — оправда се глуповато Рори.

Джейк завъртя очи към тавана.

— Изобщо не звучи като шибаната „Нирвана“!

— Мери си малко езика — направи му забележка Рори. — И отвори, моля те, прозореца, щом ще пушиш тази гадост.

— Мама няма нищо против.

— Майка ти не живее тук. Няма ли да поздравиш Кат?

Джейк изсумтя.

— Здравсти, Джейк. Как е? — поздрави Кат с онзи приветлив тон, който сякаш пазеше само за него.

Приятелят му се казваше Джъд. Джъд беше планирал да спи при Джейк, докато не бе възникнал някакъв спор с майката на Джейк. Подробностите не бяха ясни. Доколкото разбираше Кат, беше свързано

с тридневна пица, непрани чорапи и отношение към дома като към хотел. Затова Джейк и приятелят му бяха потърсили убежище при баща му.

Кат съжали Джейк. Тя знаеше какво е майка ти и баща ти да живеят своя си живот в различни домове. Това чувство за безизходица ѝ беше добре познато. Всъщност този Джейк все още бе същото уязвимо дете, което познаваше до неотдавна.

Ала съботната ѝ нощ беше провалена и ѝ бе трудно да пропъди мисълта, че родителите съсипват първата половина от живота ти, а после нечии чужди деца съсипват втората половина.

Е, сега майка ѝ би се засмяла.

Нямаше сладно любене за Рори и Кат тази нощ и изпиването по чаша вино беше някак формално, като по навик.

Изгълтаха набързо виното, докато в дневната „Уайт Страйпс“ отстъпиха пред хип-хопа, гърмящ от телевизора. Кат се опита да прикрие разочарованието си заради Рори, защото той беше най-добрият и нежен мъж, който беше срещала досега, и вярваше, че го обича.

Беше изморена до смърт. Когато се мушнаха под завивката, двамата се сгушиха един зад друг и скоро след това тя заспа дълбоко въпреки думкането и каканиженето, което се чуваше от телевизора.

Рано призори се събуди много жадна и само по бикини и белия халат за карате, измъкнат от коша с мръсно пране, дошляпа до кухнята в притихналия апартамент.

Ахна, когато запали лампата. Джейк и Джъд седяха по боксерки и дъвчеха препечени филийки.

— О, извинете — каза Кат и извади набързо бутилка „Евиан“ от хладилника, като се отказа от чаша, тъй като чашите бяха в шкафа, което би означавало да се приближи до грубоватите бели крайници на двамата тийнейджъри.

Когато затвори вратата на спалнята след себе си, тя чу гласа на Джъд и общ гробовен смях.

— Не е зле за старо момиче като нея — прозвуча коментарът му.

Майкъл доближи ухилената си физиономия до мърлявото лице на дъщеря си.

— Чия е тази мръсна муцунка? — попита той. — Коя ми е тази дундичка-мундичка? Коя, коя? Сладка дундичка-мундичка! Сладка, сладка! Клои ли е? Клои?

Клои гледаше баща си безизразно.

После се оригна и оригването беше съпроводено с малка струйка повърнато пюре от еко зеленчуци, които изригнаха от устата ѝ и потекоха по брадичката ѝ с трапчинка.

Принудена да слуша тези безсмислени глупотевини, Джесика си помисли: „Че кой не би повърнал след всичко това?“

— Ооо, да не би татковата дундичка-мундичка да я боли пупата? Боли ли я? Боли?

Не може това да е добре за нея, помисли си Джесика. Да говориш на едно бебе като че ли току-що са ти направили пълна лоботомия — не може да бъде добро за развитието ѝ. Но пък какво ли разбирам аз?

Нищо, това разбирам аз.

Докато Наоко почистваше повърнатото от лицето и дрехите на дъщеря си, Майкъл се завтече да донесе цифровата камера за хиляда лири, купена специално, за да запечата повръщането на Клои за бъдещите поколения.

Наоко извади Клои от високото ѝ столче и внимателно я остави да стъпи на пода. Клои ходеше. Е, не точно. По-скоро се олюляваше, помисли си Джесика, докато наблюдаваше племенницата си да пристъпва с мрачната решителност на пияница, който се опитва да запази равновесие, с родителите си от двете ѝ страни като добродушни загрижени полицаи.

— Ще стане много сладка, като ѝ пораснат коса и зъби — отбеляза Джесика.

Майкъл, Наоко и Паоло я погледнаха, сякаш беше изрекла непроспечно богохулство.

— Още по-сладка — бързо додаде тя.

— Тя има коса и зъби — усмихна се Наоко, като погали светлокафявия мъх по главата на дъщеря си. — Нали, Клои-чан?

Клои се усмихна, откривайки четири миниатюрни зъбчета, две горе и две долу зад влажната ѝ розова уста. После се друсна на

опакованото си с памперс дупе, ококорила от изненада кафявите си очи. Четирима възрастни се втурнаха да ѝ помогнат.

— Ела при чичо Паоло!

Само че Клои не искаше при чичо Паоло. Тя се прилепи към майка си и зарева с пълно гърло, втръчена в Паоло, сякаш той току-що се беше покатерил през прозореца с електрически трион в ръка.

Клои се променяше. Преди няколко месеца, когато си беше бебе, не се интересуваше кой ще я вдигне и ще я гушне. Но сега, само месец преди първия ѝ рожден ден, оставила вече бебешката възраст зад гърба си, тя се вкопчваше в родителите си и проявяваше подозрителност към всички останали. До неотдавна се задоволяваше да лежи по гръб и да ѝ се възхищават. Но сега се превръщаше в малко човече със свои предпочитания, предпазлива към света.

Паоло беше съкрушен. Представяше си, че Клои ще го заобича, както той я обичаше. Ала тя вече му бе обърнала гръб.

Джесика беше доволна, че времето на прегръдките на Клои беше приключило. Когато като новородено я бе държала на ръце, нещо странно се бе случило вътре в нея. Беше много повече от желанието да има собствено дете. Бе ужасното съзнание, че е създадена на свой ред да роди и може би никога няма да изпълни предопределението си.

За Джесика имаше хиляди поводи за унижение при всяко гостуване у Майкъл, Наоко и Клои. Не можеше да понася съжалението на девера си и съпругата му. Те бяха свестни хора, но от чувството, че е непълноценна жена, ѝ бе достатъчно зле, без да се налага да понася загрижените и съчувствени погледи. Фактът, че съчувствието беше искрено и добронамерено само влошаваше положението.

Тя разбираше радостта от дъщеря им — ако Клои беше нейно бебе, Джесика не би я оставила и за една минута. Но къде свършваше разбираемата несдържана радост и започваше непоносимото и нетърпимо самодоволство?

Независимо от всичко трябваше да се държи като възпитан гост и да изразява удивлението си колко много е пораснала Клои от последния път (преди една седмица). Да слуша с жив интерес как Майкъл обсъждаше развитието на ходенето на Клои по голяма нужда или как Наоко, самозабравяйки се, не спираше да говори за хранителните навици и постоянноменящия се ексцентричен вкус на дъщеря си.

Оставете ме на мира, мислеше си Джесика. Не ми стига това, че не мога да имам собствено дете! Наистина ли трябва да ръкопляскам възторжено на всяко чуждо бебе?

Джесика знаеше, че Наоко е добра жена, а Паоло и Майкъл са близки, както тя със сестрите си. Обективно погледнато, Клои бе хубаво бебе — весело, енергично и очарователно. По някакъв свой си плешив, беззъб и по старчески незадържаш начин.

Джесика вече не искаше да идва тук на неделен обяд. Просто ѝ беше твърде тежко.

— Извинете ме — каза със застинала усмивка, която използваше като защита около чуждите бебета.

Напусна набързо стаята, където Наоко държеше плащката зачервена Клои, Майкъл галеше (като се замислиш) притеснително голямата глава на дъщеря си, а Паоло пазеше почтителна дистанция като незначителен член на дворцовата свита. Дори не забелязаха излизането ѝ от стаята.

Джесика трябваше на всяка цена да посети банята, но из цялата къща бяха поставени тези проклетите бебешки врати. Сега, когато Клои вече не лежеше само в креватчето, всяка площадка и стълбище трябваше да бъдат обезопасени. И то заради единайсетмесечно дете, което едва се придвижваше от дивана до масичката (многобройните дистанционни управления бяха източник на несекващ жив интерес от страна на лепкавите пръстчета на Клои), викторианската къща беше превърната в затвор със строг режим.

Клои със сигурност не можеше да премине през тези вратички, които затрудняваха дори възрастен човек. Трябваше да намериш малкото копче отгоре, да го натиснеш и едновременно с това да повдигнеш вратичката. После трябваше да прескочиш долния праг, без да се проснеш по очи. Джесика успя да преодолее три вратички, преди да се заключи в банята. Там опасенията ѝ се потвърдиха. Цикълът ѝ беше започнал.

Още един месец на провал. Още един месец, през който щеше да изпитва чувството, че който и да я бе създал, трябваше да я бракува. Още един месец, когато отново щеше да види разочарованието в погледа на съпруга си, без да посмеят да изкажат онова, което им беше на сърцата — че този брак можеше да си остане завинаги без деца.

Отгоре на всичко цикълът ѝ беше съпроводен с разкъсваща болка, която би накарала всеки мъж да се моли да спре. Няма да заплача, помисли си Джесика. Няма да ме видят как плача.

Само че трябваше да се махне. Трябваше да намери място, където да свали застиналата усмихната маска, да си вземе душ и да се сгуши в обятията на съпруга си. Затова тя почти изтича от банята, спъна се от металната пречка на една отворена вратичка и поемайки внезапно въздух, се строполи по лице.

Когато Джесика се завърна в дневната, Майкъл беше коленичил и играеше на криеница с Клои, чиито сълзи бяха изсъхнали и тя надаваше писъци от удоволствие — говорим за честа смяна на настроенията! — а Наоко осведомяваше Паоло за последните новини от кухнята.

— Опитвах да ѝ дам броколи със сладък картоф, но най-смешното е, че тя отказва да яде зелени неща. — Боже мили, Джесика, добре ли си?

Джесика се засмя приповдигнато, с цицина с големината на топка за тенис, която пулсираше на челото ѝ, удареното място на пиццала ѝ туптеше, а дланите на ръцете ѝ бяха зачервени и охлузени от килима.

— О, добре съм, добре съм — отговори тя, като се обърна весело към съпруга си: — Кога стана толкова късно?

Качиха се в колата и тя изля всичко, което ѝ се беше насъбрало, пред Паоло.

— Забелязал ли си, че напоследък на всички им се раждат бебета? На гейове. Лесбийски двойки, които не биха докоснали дори с пръчка нещо с пенис. Шейсетгодишни италиански баби с по един келяв яйчник. Дори четох някъде, че може да започнат да правят бебета от абортиран плод — какво ще кажеш? Някой, който никога не е бил роден, може да има бебе. Но не и аз.

Седяха в синьото ферари на Паоло пред къщата на Майкъл и Наоко. Колата беше привилегия за братя Барези, но също така и необходимост. Майкъл често повтаряше на Паоло, че не можеш да продаваш италиански коли, а да идваш на работа с Форд Мондео. На

алеята беше паркирано червеното Маранело на Майкъл, както и беемве с бебешко столче на задната седалка.

— Те не го правят, за да ти причинят болка. За да ни заболи. Не искат да ни го навират в лицето, но са толкова щастливи с бебето си, че не могат да се въздържат. Не го правят нарочно.

— Знам — каза Джесика и оброни глава.

Ние бихме били същите, помисли си той. Ако имахме бебе с Джесика, щяхме да го обичаме, без да се интересуваме кого нараняваме. На Паоло му се струваше, че семействата с бебета се интересуваха по-малко от останалата част от света.

Защото бебето ставаше твой свят.

— Знаеш ли какво ми каза брат ми? Каза, че с Наоко не са правили секс от седем седмици.

Джесика го гледаше втренчено.

— Ти слушаш ли ме?

— Слушам те. Просто казвам.

— Какво? Какво казваш?

— Казвам, че и при тях не е идеално. Знам, че Клои е страхотна. Знам колко много искаш собствено дете. Наше дете. Но просто ти казвам. Нещо става с тях. Не знам как да го обясня. Като че ли откакто се роди Клои, между тях е застанало нещо.

— Тя е по-млада от мен — отбеляза Джесика, без да го чува. — Наоко. Четири години по-млада. На възрастта на Меган. Когато Наоко стане на моите години, Клои ще тръгне на училище.

— И при тях не е идеално — настоя Паоло.

Разговорът му с Наоко го бе стреснал. Снаха му имаше докторска степен от университета „Рединг“. Когато се запозна с Майкъл, работеше като археолог. А сега говореше единствено как тази седмица Клои предпочитала кафяво пюре пред зелено.

Паоло обичаше малката си племенница. Заобича я още щом я зърна. Знаеше, че винаги ще я обича. Само че в дъното на сърцето си таеше някои съмнения.

Не възразяваше срещу унижението да свършва в пластмасова чашка. Не се чувстваше по-малко мъж само задето част от сперматозоидите му бяха мързеливи копелета, които не можеха да намерят пътя до яйцеклетката на Джесика.

Лекарят му беше казал, че просто трябва да продължат да правят секс. Много хора зачеваха бебета при много по-лоши прогнози. И каквото и да трябваше да изтърпи жена му — безкрайни изследвания, ехографии, лапароскопията, каквото и ново унижение да им хрумнеше — Паоло щеше да е неотлъчно до нея. Винаги. Тя беше жената за него. Знаеше го от първия миг, в който видя лицето ѝ.

Ала се питаше дали ще го бива в тези бащински веселби — безкрайните игри на криеница и задълбочения анализ на „акането“ (Исусе, брат му — изпеченият свалч, великият женкар, дон Жуан на Дагънхъм — внезапно беше започнал да говори като малко дете) и в гледането — на бебето — всяка секунда от деня да не се удари в масичката, да не пропълзи през прозореца или да не се задави с дистанционното.

Сякаш след създаването на този нов живот с твоя беше свършено. Майката природа беше приключила с теб.

Имаше и друг парадокс. Любовният живот на Паоло с Джесика беше станал безрадостен и отчаян, защото се опитваха да си направят бебе, а любовният живот на Майкъл с Наоко никакъв го нямаше, защото те имаха дете.

Някога Майкъл беше луд по Наоко. Единствената причина, поради която Майкъл се отказа от съботния футбол в парка, бяха допълнителните час и половина с Наоко под юргана. Но това беше преди да се роди бебето.

Паоло продължаваше да иска дете с Джесика.

Най-неотложната причина бе, че го искаше, защото знаеше, че това ще я направи щастлива. А това не беше ли една добра причина, за да създадеш едно дете?

ГЛАВА 5

Работата ѝ идваше в повече.

Меган можеше да се справи с натоварването, но не и с налаганото темпо. Нейните пациенти продължаваха да пълнят чакалнята дълго след като другите лекари бяха излезли в обедна почивка и много от тях продължаваха да я чакат, когато пристигнеше запъхтяна и закъсняла от домашните посещения. Затова не се изненада, когато Лоуфорд влезе в кабинета и ѝ съобщи:

— Постъпи оплакване срещу теб.

Всичките тези години в медицинската академия! Всички тези нощни дежурства и кървища в спешното в „Хомъртън“! Цялата тази уморена плът, която беше натискала, слабите сърца, над които беше треперила, и безбройните чифтове гумени ръкавици, които беше надявала, за да прегледа нечий старчески и разлагащ се ректум.

А сега старческите ректуми, с които работеше, я изритваха.

Зачуди се кой точно от колегите ѝ беше подал оплакването. Не им липсваше смелост. Копелета, рече си тя. Мръсни копелета до един!

Нищо чудно, че жените пациентки се трупаха пред нейния кабинет, по-далече от тези застарели мъже с косми в ушите, с лекъосани панталони и с презрително отношение към пациентите, приказките им за водопроводни проблеми, като че ли последиците от една извънматочна бременност не се различаваха от една течаща тръба; сякаш парализиращите болки по време на цикъла приличаха, като се замислиш, на развален бойлер.

Меган можеше да се справи с тези проблеми, с които никога не се бе сблъсквала лично, а само беше изучавала в университета. Но просто не можеше да се вмести в броените минути, които ѝ отпусаха.

Тъкмо се канеше да каже на Лоуфорд да си вземе работата и да си я навре отзад, когато той заговори:

— Мисля, че се справяш великолепно.

— Моля?

— Другите лекари са на същото мнение.

— Но оплакването...

— То е от пациент.

— Пациент? Ама пациентите ме обичат?!

— Госпожа Марли. Помниш ли я? Закръглената жена от „Съни Вю“? Едно от домашните ти посещения.

— Спомням си госпожа Марли. И Дейзи.

— Проблемът е в Дейзи. Диагнозата ти е била треска, нали?

— Температурата ѝ беше малко висока. Беше отпаднала. Мислех...

— Била е приета по спешност в болница на следващия ден. Оказало се проблем с щитовидната жлеза. Дейзи е с хипофункция на щитовидната жлеза. Оттам и тази отпадналост.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Горкото дете! Не беше оправдала доверието му.

— Проблем с щитовидната жлеза?

— Всички ние грешим понякога. Лекарите сме, не сме Господ.

— Как е Дейзи? Как ще я лекуват?

— Ще ѝ дадат „Тироксин“ и ще се нормализира.

— Но ще трябва да го взема цял живот.

— Най-вероятно.

— Има ли странични ефекти?

— Странични ефекти? — Лоуфорд изведнъж загуби търпение. — Да, ще се почувства по-добре!

Това беше отговор на лекар с богат опит. „Тези хапчета имат ли страничен ефект, докторе? Да, от тях ще се почувстваш по-добре.“ Меган запомни репликата. Знаеше, че ще я използва много пъти по-нататък в работата си. Ако, разбира се, получише правоспособност.

— Не се притеснявай за Дейзи. Тя ще се оправи. Проблемът е в госпожа Марли. Не ти трябва оплакване за лекарска нехайност в досието. Няма да е добре за теб.

— Какво трябва да направя?

— Ще се извиниш на госпожа Марли. Ще ѝ се подмажеш. Всъщност колкото е необходимо. Ще признаеш, че е човешко да се греши и ти не правиш изключение. Аз ще оценявам стажа ти. Не искам погрешни диагнози в досието ти, Меган.

За първи път Лоуфорд я наричаше на малко име. Тя разбираше, че той иска да я измъкне от тази каша, без да пострада кариерата ѝ, и почувства прилив на благодарност.

— Не се извиняваш само за да се отървеш от госпожа Марли — подчерта строго той. — Извиняваш се, защото така е правилно.

— Разбира се.

Лоуфорд кимна и се отправи към вратата.

— Благодаря ви, доктор Лоуфорд.

Той се обърна с лице към нея.

— В кой месец си?

Тя постави ръка на корема си.

— Толкова ли си личи?

— Постоянното повръщане те издаде.

— В осмата седмица — призна си тя и изведнъж ѝ стана трудно да диша.

— Ще родиш ли бебето?

— Не виждам как бих могла. Трудно ми е да се грижа дори за себе си. — Няма да заплача, помисли си Меган. Няма да плача пред него.

— Искам да имам деца — добави тя. — Много. Но не сега.

Лоуфорд отново кимна.

— Е — започна той с някакво внезапно появило се неудобство, — добре тогава. — Усмихна се с нежност, която Меган дотогава не бе забелязвала у него. — Ще те оставя да се оправяш.

Наистина искам деца, помисли си Меган, след като той излезе. И някой ден ще имам деца и ще ги обичам много повече, отколкото майка ми обичаше сестрите ми и мен.

Но не и сега, не и когато току-що съм започнала работа и не от някакъв непознат, с когото се изчуках на купон.

Да, щеше да се извини на госпожа Марли.

Ала чувстваше, че всъщност беше редно да се извини на Дейзи.

И на това малко същество, което никога нямаше да види бял свят.

Проклети доктори, рече си Паоло. Никога не ти казват в какво се забъркваш. Е, ако го направеха, всичките щяха да останат без работа.

Паоло внимателно направляваше ферарито из улиците на северен Лондон, сякаш колата беше натоварена с яйца. До него Джесика спеше — пребледняла и изтощена от събитията тази сутрин.

По думите им лапароскопията беше рутинна процедура като ваденето на зъб. Само че Джесика беше сляпа и глуха за останалия свят — натъпкана с успокоителни, за да могат да пробият дупка в корема ѝ и да вкарат камерата, с която да установят проблема ѝ.

Той караше бавно към дома им, като раздвояваше вниманието си между пътя и съпругата си. Мислеше си, че несъмнено обича тази жена с цялото си сърце и не би престанал да я обича, ако нямаха деца. Щеше да я обича дори тя да се намразеше. Щеше да я обича и за двамата.

Когато се прибраха вкъщи разсъблече Джесика и я сложи в леглото. Спящото ѝ лице беше бяло като възглавницата.

После отиде в кабинета си и свали всички снимки на Клои.

Когато Меган си тръгна след работа, отвън я пресрещна един млад мъж.

Беше едър, с приятен външен вид и в първия момент тя си помисли, че е от онези изнудвачи, които мамят хората, под претекст, че събират пари за благотворителност. Причакват те на улицата с папките си, уж събират пари за бездомните и играят на струната на вината с добрите си каузи. Тя се опита да го заобиколи, но той бързо ѝ прегради пътя. Тя му хвърли гневния си заповеднически поглед за пациенти, които отказват да вземат предписаните им лекарства.

— Меган?

И в този момент тя се сети кой беше. Мъжът от купона. Бащата на детето ѝ.

— О! Здравей, Кърт.

— Кърк.

— Да, разбира се.

— Радвам се да те видя, Меган. — Приятен акцент. Напомняше ѝ за открити пространства, здравословен живот и Коледа на плажа. — Изглеждаш фантастично!

— Благодаря — усмихна се учтиво тя.

Беше приятен мъж, тя много го харесваше и не съжаляваше за нищо — освен за това, че лекар, който в работата си всекидневно разяснява на непълнолетни майки методите за предпазване от

забременяване, не би трябвало да остави планирането на бременността си на съдбата. Само че вече бе твърде късно за каквото и да е било.

— Приятно ми беше, че се срещнахме, Кърк. Но сега наистина много...

— Трябваше да те видя — прекъсна я той и тя най-накрая разбра, че този мъж всъщност я беше чакал да излезе.

На Меган ѝ се зави свят от абсурдната ситуация. Тя вече беше бременна с бебето му, а той се мъчеше да си уреди втора среща.

Тя не го познаваше. Той нея също. И все пак под студеното слънце в „Хакни“, без да е прекалила със сухото вино... Меган с лекота си спомни съвсем ясно как бяха стигнали до леглото върху купчината палта, нахвърляни от гостите. Той беше висок, атлетичен, но в него имаше някаква неподправена невинност. Децата му ще бъдат красиви, помисли си Меган и от неканената мисъл ѝ се доплака.

— Мислех, че се връщаш в Сидни.

— Да. Скоро. Но исках да те видя, преди да замина.

Трябваше да бъде силна. Може би един ден той щеше да има красиви деца, но не от нея.

— В такъв случай защо?

— Ами... защото те харесвам. Беше страхотно, нали?

— Беше хубаво.

— Беше невероятно! — Той се ухили и поклати глава. — Обикновено не правя такива неща.

— Сигурна съм, че приятелката ти го оценява.

Той беше споменал за приятелката си в началото на разговора им, но бързо я забрави, когато започна да улавя сигналите на Меган, че тя — може би — проявява интерес към него. А сега поне имаше приличието да се изчерви. Доста често го правеше за хубавец като него.

— Само исках да се сбогуваме. Нищо повече. И да ти кажа, че се надявам да се видим отново някога.

— На колко си години, Кърк?

— На двапет и пет.

— Аз съм на двапет и осем. Лекар съм. Припомни ми с какво се занимаваше?

— Преподавам.

— По кой предмет?

— Подводно гмуркане.

— Да — значи ти си млад инструктор по подводно гмуркане и живееш в Сидни, а аз съм по-възрастна от теб лекарка, която работи в Лондон.

— Не си толкова стара.

— Просто... не виждам какво може да излезе от това. А ти?

Той наведе глава и Меган едва се въздържа да не го прегърне, да опита пак от целувките му и да му признае истината.

— Само исках да те видя. Нищо повече. Подобни неща не са в стила ми. Да се отрежа и да се озова в легло с напълно непозната жена.

— Можеш ли да говориш малко по-високо? Мисля, че една от възрастните дами на спирката отсреща не те чува.

Кърк отпусна русата си глава, разбрал най-сетне, че появяването му тук не беше добра идея.

— Вземи — проговори той и ѝ подаде листче с написан телефонен номер. Международен номер. Много далечен. — Ако някога ти потрябвам. Или ако дойдеш в Австралия...

— Благодаря.

— Както казах... просто те харесвам.

— Да, добре. Аз също те харесвам.

— Е, както се пее в песента — предполагам, че ще се видим в някой друг живот.

— Да — съгласи се тя. — Дотогава, Кърк.

В момента, в който той се скри зад ъгъла, тя започна да къса листчето на малки парченца със замъглени от сълзите очи.

Млад и глупав. На път към приятелката си и красивите им бебета, без да му кажа, без да настоявам да поеме своя дял от товара. Имаше право обаче — беше забавно.

Беше извадил късмет. Тя не искаше семейство с този мъж.

Вече си имаше семейство.

В друго семейство досега да се бяха отчуждили. Двайсет и няколко — трийсетгодишни, други сестри биха били погълнати от домашните задължения и работата, които отнемаха цялото им време. В други семейства мъжете и работата биха застанали помежду им.

И макар че Джесика имаше съпруг, мечти и къща в зеления край на града, а Меган и Кат — своята поглъщаща цялото им време работа в другия край, те се държаха една за друга както когато бяха малки и растяха без майка.

Не го обсъждаха. Ала когато Кат започна да излиза с Рори, той се изненада, че сестрите се чуват по телефона всеки ден и излизат на закуска веднъж седмично. „Такава близост е необичайна, не мислиш ли?“ — попита той с типичната си нежна и леко крива усмивка. Но, разбира се, за Кат, Меган и Джесика това си беше съвсем нормално.

Тогава Кат си помисли, че никой не обича повече семейството си от човек от разбито семейство.

Винаги се стараеха да се срещат в някой ресторант, равноотстоящ от местата, където живееха или работеха.

Когато Меган беше в медицинския, а Джесика живееше в „Малката Венеция“ с Паоло, се срещаха в „Сохо“, в западация разкош на частния клуб на Кат, чийто членове бяха оръфани като килимите.

Сега, когато Меган работеше в „Хакни“, а Джесика беше в горната част, в „Хайгейт“, оста се бе преместила на изток, в един ресторант до пазара за месо в „Смитфийлд“. По идея на Кат. Представляваше място, където млади сервитьори чужденци, облечени в черно, сервираха традиционни британски ястия като бекон, свинско и пържени закуски, сякаш бяха екзотични деликатеси, а топлите напитки носеха в големи чаши с дръжки вместо в чаени чаши с чинийки. Всичко, освен безбожните цени говореше за автентична работническа класа.

Кат пристигна първа и през огромните прозорци на ресторанта видя месарите с бели престилки, които цяла нощ бяха прехвърляли още прясното месо, бутове и плешки в подредените коли за разнасяне на стоки.

Джесика се появи втора и двете продължиха да наблюдават работата на месарите от „Смитфийлд“.

— Най-вероятно всичко това ще изчезне след десет години — отбеляза Кат. — Ще ги избутат в предградията и „Смитфийлд“ ще се превърне в още един „Ковънт Гардън“ с бутици за дрехи, улични музиканти и малки кафенета.

— О, хубаво ще бъде — възкликна Джесика и взе менюто.

Кат я погледна втренчено.

— Ще бъде направо ужасно, Джес.

Джесика сви рамене.

— Да не би да предпочиташ гледката на тези мъже, които разнасят разфасовани крави? Сигурно според теб придава характер на мястото.

Меган дойде и погледна часовника си, притеснена, че трябва да бърза за сутрешните прегледи в „Ийст Енд“. Тя грабна менюто.

— Взе ли си резултатите? — попита тя Джесика.

Джесика кимна. Келнерът с черна риза дойде и те поръчаха, сочейки в менюто, сякаш той не можеше да им разбере английския. Когато се отдалечи, Меган и Кат погледнаха Джесика в очакване да заговори.

— Имам ендометриоза — съобщи тя, произнасяйки думата, сякаш до неотдавна не я е знаела. — Резултатите от лапароскопското изследване показват, че имам ендометриоза.

— Това обяснява болките — каза Меган, като хвана сестра си за ръце. — Ужасните болки всеки месец.

— Ендометриоза — повтори Кат. — Какво означава това? Има нещо общо с цикъла ти, нали?

Меган кимна.

— Това е състояние, при което части от мембраните, подобни на вътрешната обвивка на матката, са на места, където не би трябвало да бъдат — в мускулите на матката, фалопиевите тръби и яйчниците. Накратко, онези ужасни възпалени места, които кървят, когато кървиш.

— Пречат да забременееш — поясни Джесика — и ти причиняват адски болки.

— Не могат ли да го излекуват? — поинтересува се Кат.

— Изчезва след менопаузата — обясни Меган.

— Нямам търпение да дойде този момент — иронично рече Джесика.

— Можеш да го контролираш, като вземаш противозачатъчни. Спираш цикъла, спираш болката. И се предпазваш от влошаване на състоянието. Но най-доброто лечение е...

Джесика я погледна и се усмихна горчиво.

— Това е най-забавното, Кат. Любимата ми част.

— Най-доброто лечение за ендометриозата — тихо каза Меган — е да забременееш.

— Пречи ти да забременееш — поясни Джесика, — но минава само ако имаш бебе. Не е ли идеално?

— Симптомите изчезват, когато забременееш — потвърди Меган. — Вярно е, че симптомите затрудняват забременяването, но не го правят невъзможно, Джес. Моля те, повярвай ми.

Меган прегърна Джесика и сестра ѝ притисна глава към нея. Докато галеше сестра си по косата, Меган погледна през прозореца и видя парчетата кърваво месо, които прекарваха с колички до армията от бели ванове. Безглавите жълтеникавобели трупове и късовете окървавена плът. Мъжете с пропити с кръв бели престилки като в платно на Джаксън Полък^[1].

В този момент пристигна закуската и Меган ахна, усетила как съдържанието на стомаха ѝ се надига към гърлото. Тя избута сестра си настрани и бързо напусна масата. Когато се върна от тоалетната, Кат ядеше от сандвича си със салам, но Джесика не беше докоснала палачинките си.

— Какво ти е, Меган?

— Нищо. — Тя погледна към свинското, което си бе поръчала, и усети, че отново ѝ прилошава.

— Меган — повтори Кат с нетърпящия възражение тон на по-голямата сестра. — Какво става?

Меган погледна сестрите си и разбра, че беше лудост да си мисли, че може да го скрие от тях. Те бяха най-добрите ѝ приятелки. Щяха да разберат.

— Бременна съм — изрече тя.

Кат остави хлебчето си.

— Откога?

— В осмата седмица.

— Уил какво мисли за това?

— Не е на Уил.

— Добре — каза Кат. — Добре.

Джесика се мъчеше да проговори.

— Е... честито — произнесе накрая. Тя погали сестра си по рамото, усмихвайки се през тънка пелена от сълзи. — Казвам го съвсем искрено. Честито!

Кат стрелна с очи Меган.

Меган поклати глава.

— Не.

— Ще бъдеш прекрасна майка — увери я Джесика.

— Но ти няма... — Гласът на Кат заглъхна.

— Не — потвърди Меган. — Няма да го задържа.

Джесика я погледна.

— Няма да задържа бебето, Джес. Как бих могла? Почти не познавам бащата. Дори да го познавах, пак нямаше да го задържа. Аз не го обичам, Джес. Моментът също е крайно неподходящ. Сега не мога да си позволя дете.

— Да си позволиш?

— Току-що започнах работа. Изкарах шест години в медицинския — шест години! — и още една в стаж по болниците. Остава ми цяла година, докато придобия правоспособност.

— Току-що си започнала работа? — повтори Джесика. — Чакай малко — ще направиш аборт, защото току-що си започнала работа?!

— Точно така — потвърди Меган, ядосана, че е принудена да се оправдава.

— Знаеш ли какво е да направиш аборт? — попита Джесика.

— Джес — опита се да я спре Кат. — Стига.

— Запозната съм с процедурата много по-добре от теб.

— Не е много сигурно — възрази Джес. — Някои неща не се научават от книгите. Изсмукват бебето от теб. До това се свежда процедурата. Вземат шибания вакуум и изсмукват бебето от теб, после го хвърлят в кофа, изгарят го или го изхвърлят като боклук. Така ще те отърват от бебето, Меган, за да можеш да продължиш с безценната си кариера.

— А ти знаеш ли какво е да понесеш бременността без бащата на детето до себе си? — на свой ред попита Меган. — Или да живееш като самотна майка? Всеки ден ги виждам в чакалнята — измъчени от живота жени. Ти си седиш в „Хайгейт“ и чакаш Паоло да се прибере, и представа си нямаш на какво са подложени жените в истинския свят. Съжалявам, Джесика, но няма да допусна това да се случи с мен.

— Толкова си себична! Егоистка. Мислиш, че не познавам живота? Какво те кара да смяташ, че в „Хакни“ животът е по-истински от квартала, в който живея?

— Не става дума за теб, Джес — намеси се Кат. — Това няма нищо общо с теб, Паоло и вашето бебе. Решението е на Меган.

— Повдига ми се — заяви Джесика. — Тези жени се отнасят към аборта като към още едно средство против забременяване.

— Тези жени? — попита Меган.

— Като че ли няма разлика между презерватива, хапчето и аборта. Защо го допусна? Защо ти трябваше да създаваш дете? Защо трябваше да правиш това?

— Още не е дете — каза Меган. — Още не. Едва се справям с работата дори сега — просто няма да е справедливо към бебето.

— Смяташ, че убийството е справедливо? Не те е грижа за бебето, Меган. Загрижена си единствено за кариерата си.

Джесика се изправи. Кат се опита да я спре, но Джесика я отблъсна.

— Горкото малко същество, Меган! Горкото малко същество!

Джесика хвърли няколко банкноти на масата и напусна ресторанта. Меган и Кат не я спряха. Няколко месари подсвирнаха след нея.

— Естествено е, нали? — попита Меган. — Да не искам това бебе.

Кат гледаше през прозореца пазара за месо. Скоро всичко това нямаше да го има. Изведнъж се почувства изтощена.

— Това е най-естественото нещо на света — потвърди тя.

---

[1] Американски художник експресионист (1912–1956). — Б.пр.

↑

ГЛАВА 6

Високо над Южнокитайско море Кърк изведнъж почувства как самолетът подскочи и се спусна рязко надолу, и стомахът му се сви.

Сигналът за затягане на коланите зазвъня и стюардесите започнаха да обикалят по пътеката, за да будят заспалите и да ги подканят да си сложат коланите. Спокойният и уверен глас на австралийския капитан зазвуча по уредбата, успокояващ като приспивна песен.

Кърк затвори очи и опипа закопчалката на колана. Самолетът се разтресе, този път по-силно и отново, сякаш потъна в небето. Чуха се няколко разтревожени възгласа и пътниците бяха обхванати от неизречената параноя на съвременния пътешественик — ами ако? Кърк си пое дълбоко въздух и силно стисна клепачи.

Само малко турбуленция. Аз съм опитен пътешественик, видял много свят.

Но отново докосна закопчалката на колана и се съсредоточи в едно занимание, до което прибягваше винаги когато мислеше, че има и най-малката вероятност да загине в самолета през следващите няколко минути. Опита се да си спомни всички жени, с които беше спал.

Беше започнал рано, на четиринайсет със семейната детегледачка. Една. Последва сух период, докато не навърши седемнайсет и не хвана първото сериозно гадже.

Когато скъсаха три години по-късно, вече беше инструктор по гмуркане и всеки ден в офиса срещаше жени по бански. От три до десет.

После прекара лятото на Филипинските острови и откри момичетата по баровете — от единайсет до деветнайсет или май бяха дваайсет? Когато се върна в Сидни през септември, имаше една по-възрастна омъжена жена, чието семейство държеше цветарски магазин. Срещаше се с нея всяка неделна сутрин между осем и девет, докато съпругът ѝ и синовете ѝ още спяха на горния етаж и вече беше облечен и далече от къщата, когато те се събуждаха и започваха да се приготвят за неделната служба. Двайсет или дваайсет и една.

После имаше една сърфистка, която наистина харесваше, сестрата на един приятел... Не пропускаше ли някоя? Знаеше, че забравя за някое случайно запознанство, което му се изплъзваше, но лицата, телата и леглата някак се сливаха и някои имена бяха загубени завинаги.

На двайсет и петата вече не беше сигурен за бройката. Предполагаше, че са малко под трийсет. Не чак толкова много, като се има предвид, че понякога периодът на моногамия беше продължавал по няколко години, предшествани, а после последвани от пристъпи на необуздан промискуитет.

Сега, като се замислеше, си спомняше онези щури дни, когато една връзка приключваше, друга започваше, отваряше му се парашут с трета мадама и се налагаше да ги вмести и трите в един ден. Умът му не го побираше как беше успявал. Не че физическата издръжливост го бе напуснала. Причината беше в пътуванията.

През последните две години беше верен на приятелката си у дома. Забележително постижение, като се сетеше, че пътуванията го бяха отвеждали до барове в Банкок, токийски клубове и партита в пет-шест европейски града, включително Варшава и Стокхолм, където на всеки ъгъл можеше да видиш красавица. Беше останал верен на приятелката си въпреки тези изкушения.

До вечерта, когато срещна Меган.

Какво имаше в тази жена? Защо беше по-специална?

Защото той беше по-навит от нея. Това първо. Тя докосна всичките му струни — беше секси, забавна и умна (макар че последното качество не влизаше в задължителните изисквания на Кърк). Уловката се състоеше в това, че на нея не ѝ пукаше, затова и го привлече като магнит.

Докато самолетът потреперваше и се друсаше във висините някъде над Индонезия, Кърк си зададе всички въпроси, които вълнуваха сърцето на всеки влюбен мъж.

Как мога да я спечеля? С колко мъже е била?

Какво има в тази жена? Защо е по-специална?

Дигби влезе в „Мама-сан“ подръка с Тамсин. Кат погледна към Бригите, която правеше компания на няколко редовни клиенти на бара,

и видя как тя видимо потрепна, сякаш я бяха зашлевили.

Кат изгледа Дигби кръвнишки — „Как смееш!“. Колкото и да беше ужасно, все пак донякъде го разбираше. Не това, че Дигби имаше наглостта да дойде тук и да натрие носа на Бригите с новата си връзка — подобна жестокост бе непонятна за нея, — но разбираше как Дигби се бе оказал с Тамсин. Кат познаваше Тамсин от времето, когато беше просто една от купонджийките с леко поведение, които висяха в „Мама-сан“ с надеждата да забият някой футболист в бара, и виждаше с какво го бе привлякла.

Ако езикът на тялото ѝ можеше да бъде обобщен с две думи, те щяха да бъдат „изчукай ме“. Докато присъщото излъчване на Бригите, гордата, силна и блестяща Бригите, говореше „да ти го начукам“.

Кат наблюдаваше как Дигби и Тамсин си избираха основното блюдо край аквариума с раци. Реши, че няма да позволи на никого да унижава приятелката ѝ. Не и тук.

Дигби, когото Кат смяташе за хубавец, но с толкова мазен чар, че можеше да изпържи калмари в него, имаше напомпаното самочувствие на застаряващ мъж, свалил по-млада жена. В очакване да го аплодират или да му се присмеят.

Тамсин също правеше всичко възможно да се вмести в стереотипа, като висеше на ръката му, сякаш той беше желаното парче, а не тя; сякаш черната карта „Американ Експрес“ превъзхождаше златната младост. Глупостта ѝ наистина стигаше чак дотам.

Къса пола. Неестествено неподвижни гърди. Невъзможно руса. Дигби беше зарязал Бригите заради тази малка сексиграчка. Все едно да предпочетеш надуваема кукла пред истинска жена.

Кат прекоси ресторанта дружелюбно усмихната със съзнанието, че обещанието да си останат приятели беше непосилно за мъже като Дигби. Не им беше достатъчно да скъсат. Трябваше да се уверят, че бившите им приятелки бяха нещастни.

— Радвам се да те видя, Дигби.

— Знам точно кой искам, Кат — заяви той.

Тамсин се наведе и залепи вирнатия си нос към аквариума, а полата ѝ се повдигна над загорелите ѝ златисти бедра. Мъжете на съседните маси затаиха дъх, а пръчиците им затрептяха от копнеж. Банда раци размахаха на забавен каданс щипците си към Тамсин.

— Ама аз мислех, че са розови! — разочаровано произнесе тя.

— Само когато са сварени — поясни Кат.

— Предпочитам ги пресни. — Дигби залепи месестото си лице към аквариума. — Ще взема този, Кат — и той посочи най-големия представител на семейство ракообразни.

— Ще се погрижа да го приготвят по твой вкус, Дигби.

След като показа на готвача избрания рак, Кат им намери хубава маса. Взе поръчките им за пиетиета — бяло вино за Тамсин и екстра сухо „Асахи“ за Дигби. Наблюдаваше ги как си шепнат нещо тайно и се кикотят. Дигби плъзна език в ухото на Тамсин и го почисти основно. После Кат отиде в кухнята да провери как е Бригите.

— Добре ли си?

Бригите направи безуспешен опит да се засмее. Прозвуча по-скоро като прочистване на гърлото. Кат не можа да повярва, че я вижда така разстроена. Предполагаше се, че необремененият живот е лишен от емоционални сътресения.

— Обзалагам се, че му взема акъла от чукане — промълви Бригите.

— Не знаех, че има такъв. Прощавай.

Кат отиде при готвача.

Погрижи се да е наблизко, когато ракът, зачервен и положен върху канапе от нарязан на ивички хрян, бе сервиран на Дигби и Тамсин върху дървен японски поднос.

В първия момент нищо не се случи. Вечеряха с оцъкдени очи, сякаш хипнотизирани един от друг. После Кат видя как усмивките изчезнаха от лицата им, когато със значително усилие ракът се надигна от дървеното плато и запълзя към ръба, оставяйки зад себе си пътечка от бели ивици хрян.

Тамсин изпищя. Дигби сграбчи ножа за масло — сякаш искаше да защити себе си и сексукличката си. Ракът трوماво тупна от платото и тръгна в бавен марш през масата към Тамсин и напомнимите й гърди, а тя вече пицеше от ужас.

— Искате ли като гарнитура още салата? — попита Кат.

Да си твърде необременен е малко плашещо, по-късно си рече тя. Цялата работа с необременения живот можеше да стигне твърде далеч. Чак сега го виждаше. Трябваше да се намери точният баланс.

Човек не трябваше да се обременява, но не и да не хвърля котва никъде; да е свободен, но не изгубен; да бъде обичан, но не задушаван. Но как можеше да го постигне?

— Отиваме на клуб — съобщи Бригите на Кат. — Диджей Кейк ще се състезава с Блестящите близнаци в „Зу Нейшън“. Искаш ли да дойдеш?

Беше почти един часа след полунощ. Ресторантът беше затворен и персоналът с безизразни физиономии мрачно се тъпчеше с храна. Мини-такситата вече чакаха подредени на улицата, за да ги разкарат по домовете. Две изрусени млади сервитьорки с обеци на носовете стояха търпеливо зад Бригите и гледаха с очакване към Кат.

— О, хайде де! — приповдигнато възкликна Бригите. — Ще бъде забавно.

Може би, ако беше преди няколко години. Преди да имам с кого да се сгуша уютно.

— Забавлявайте се с момчетата и диджей Кейк — рече тя. Кат видя през прозореца на „Мама-сан“ как Рори паркира пред ресторанта. — Аз се прибирам.

— Вземи и Рори.

— Той си пада по-скоро по Стинг.

Кат не изпита угризение заради отказа си. Бригите умееше да се забавлява. Идеята да отиде в някаква дупка с долнопробна музика сред дрогирана петнайсет години по-млада от нея тълпа не я привличаше ни най-малко.

Така ли става? — рече си Кат. Ако не улегнеш, когато се смята, че ти е времето? Свършваш с друсане в някой клуб, когато си на четирийсет?

Необременена до непоносимост.

Джейк се нанесе в апартамента на Рори. Само временно, докато се поуталожат духовете с майка му и втория му баща, който очевидно — както винаги истината за домашните проблеми беше някак си мъглява — го бе сварил да обезчестява девственици в оранжерията или нещо от този род.

В много отношения Рори беше най-сговорчивият човек, когото Кат познаваше. Тя идваше и си отиваше, когато ѝ се приискаше,

работеше до късно, без да обяснява или да се извинява, нито смяташе за необходимо да му дава отчет къде ходи и какво прави, когато не бяха заедно.

Обичана, без да бъде задушавана — не искаше ли точно това? У него нямаше инстинкт за притежание като при някои от мъжете в живота ѝ, нито беше досадно залепен за нея като много от тях и не беше вманиачен по сексуалния ѝ опит в миналото.

Той искаше връзката им да потръгне и да останат заедно, да са щастливи. Радостните искрици в очите му го издаваха. Но не можеше да изрече и най-безобидната критика към сина си. Това беше единствената негласна забрана.

А след последния скандал на Джейк с майка му на Кат дори не ѝ беше позволено да предложи на Рори да спят в нейния апартамент. Защото Джейк — господин Чувствителния — можеше да си помисли, че тя го избягва (също като чумата, понеже бе стигнала до извода, че слънчевото дванайсетгодишно хлапе си бе отишло завинаги). Рори непрекъснато се тревожеше за така нареченото самочувствие на Джейк. Кат се питаше дали майка ѝ изобщо се бе замислила за самочувствието ѝ, когато бе обърнала гръб на дъщерите си и се беше качила на таксито, което щеше да я отведе към новия ѝ живот.

— Здравсти, Джейк! Прибрахме се! — извика Рори, когато влязоха в апартамента.

На дивана Джейк галеше гърдите на някакво кльоцаво унило момиче. Апартаментът вонеше на застояла пица, тийнейджърски секс и трева — „Мароканска червена“, доколкото подушваше Кат. Канабисът не беше по вкуса ѝ, но голяма част от кухненския персонал пушеше през почивките.

При това моят персонал се състои от пълнолетни хора, помисли си тя, а не деца, излизаци от пубертета.

— Защо не чукаш, мамка му? — тросна се Джейк и Кат едва не се разсмя при мисълта, че човек е длъжен да почука, преди да влезе в собствения си дом. Тя отклони поглед, докато момичето закопчаваше спортния си сутиен и нахлузваше тениската си, а Джейк наместваше възбудения си член в джинсите „Ливайс“. Кат забеляза, че момичето носеше от онези модерни тениски с иронични надписи, повтарящи се до безкрай.

Родителите са виновни

Родителите са виновни
Родителите са виновни...

— Здравей, Мисти — поздрави Рори, — майка ти знае ли, че си тук?

— На нея не ѝ пука, дъртата крава.

Двамата младежи се захиха.

— Въпреки това обади ѝ се, моля те, за да ѝ кажеш, че ще спиш тук.

Замаяният поглед на Мисти се рееше някъде над рамото на Рори.

— Деца, искате ли нещо за хапване?

— Не съм гладен! — отвърна сопнато Джейк, възприемайки го като обида — както всичко, което излизаше от устата на баща му.

— Лека нощ тогава.

Те обаче вече бяха потънали в евтиния материализъм на телевизионното предаване. Големи коли, бели палати, мацки по бикини край басейна. Ние поне си мечтаехме за свобода, помисли си Кат. Кога мечтите на децата станаха същите като мечтите на застаряващите мъже?

— Наркотици? — проговори Кат. — Не съм светица, Рори, Бог ми е свидетел, при мен в кухнята има всякакви, но не им ли е малко рано за наркотици?

— Де да беше! — тъжно изрече Рори. — Само че наркотиците стигат до тях още на петнайсет. Двамата с Али се разбрахме, че е по-добре да пуши трева вкъщи, отколкото да взема силни наркотици някъде другаде.

„Двамата с Али“! Кръвта на Кат кипна. От години бяха разведени, а Рори продължаваше да говори за тях двамата като за партньори. Заради порасналото им разглежено дете.

— Неприятен ми е начинът, по който ти говори — проговори Кат, докато се събличаха. Разсъбличаха се вяло. Тази нощ нямаше да има секс, личеше си. — Не ми харесва и ти как му говориш.

— Как му говоря?

Внимателно, избягвайки конфликтите!

— Сякаш се извиняваш, че съществуващ.

— Това ли правя? Не е нарочно. Просто го обичам. Той ми е син. Ако имаше деца, може би щеше...

— Може би. Само че няма да имам от теб, нали?

Той извърна глава, жегнат, и тя веднага съжали за думите си. Не искаше да го засегне. Не искаше и деца, нито с него, нито с който и да е друг. Така ли беше всъщност? В същото време не искаше и да се окаже на четирийсет, обикаляйки клубовете. О, мамка му, понякога не знаеше какво иска!

— Вярно е, Кат. Няма да имаш деца от мен.

— О, Рори, знаеш, че не искам деца.

— Просто се притеснявам за него. Открай време. Преди да се роди се притеснявах майка му да не направи спонтанен аборт. После, когато беше бебе, се притеснявах да не се задуши в креватчето. Не можех да понеса да го оставям сам, изпитвах физическа болка да го оставя да спи там самичък. Когато поотрасна, се боях от пияни шофьори, извратени типове и смъртоносни болести. Тези неща се случват на децата.

— Известно ми е — отвърна тя. Но ѝ се искаше да изкрещи: „Какво общо има това с нас?!“

— А сега се притеснявам как му се е отразил разводът. Доколко го е наранил и как ще се отрази на щастието и връзките му. Тревожа се какво ще му стори животът и какво съм му сторил аз. Когато се роди бебето — не, девет месеца преди това — в сърцето ти се заражда силен страх и никога не те напуска. Не и когато си родител.

От дневната долиташе грубия смях на децата. Кат не искаше да спори с този добър човек.

— Не ми обръщай внимание — каза тя. — Имах лоша вечер.

Разказа му как Дигби се появи в ресторанта с Тамсин. Той се усмихна с разбиращата си усмивка, когато му разправи за рака и отмъщението си.

— Дигби се чувстваше застрашен от Бригите — обясни Кат. — Затова я остави заради тази малка уличница. Не можа да понесе, че тя е по-успяла от него.

— Ами... не е задължително да се чувства застрашен от Бригите — вметна внимателно Рори, без да е сигурен, че трябва да зачеква темата. — Понякога мъжете не искат копие на самите себе си. Някой успял, амбициозен, отдаден на работата, разбираш ли?

Кат съблече тениската си.

— Но Бригите е забележителна жена. Ами образованието, доходите, професионалните постижения?

— Това не е интервю за работа, Кат. Понякога мъжете търсят жена, която ще внесе нещо различно във връзката.

Тя хвърли тениската по него.

— О, като например чифт големи двайсет и четири годишни цици?

Изрита панталоните си и влезе в банята.

— Просто казвам. — Той започна да сгъва тениската ѝ. — Погрешно е да се смята, че мъжете търсят само свои копия. Къде пише, че мъжете трябва да желаят само жени на своята възраст?

Тя излезе от банята само по бикини, хванала четка за зъби. Почувства погледа му върху издължените си крайници и забеляза как дъхът му секна.

— А ти какво желаеш?

— Знаеш какво желая, Кат. Желая теб.

Може би все пак щяха да правят секс.

Меган се променяше.

Косата ѝ се омазняваше по-малко, кожата ѝ стана по-гладка, а гърдите ѝ, поначало големи, бяха станали по-закръглени и тежки, почти притеснително пищни. Постоянното гадене намалая, но стана някак по-избирателно. Не можеше да мине покрай „Старбъкс“ или „Макдоналдс“, без да ѝ се доповръща. Брей! Този плод беше антиглобалистично настроен.

Като лекар знаеше, че бебето едва можеше да се види, толкова малко, че почти не съществуваше, въпреки наедриялата талия. Дълго само три сантиметра. Още не можеше да се нарече дете. Дори бебе. Проблем, с който щеше да се справи утре сутрин. Определено не беше убийство.

И все пак...

Знаеше, че ултразвукът щеше да покаже миниатюрни пръстчета на ръцете и краката. Очите вече се формираха, също носът, ръцете и устата. Вътрешните органи вече бяха налице. Трудно беше да се залъгва, че се отърваваше от нещо друго, а не от човешки живот.

Стоеше до прозореца на тясното си жилище, загледана надолу към улиците на „Хакни“, гъмжащи от хора, които се забавляваха късно след полунощ.

Очите ѝ внезапно се насълзиха от вълнение. И Меган си рече: „Мили Боже, моля те да приключи с това. Какво друго ми остава?“

Тя си облече пижамата и отвори бутилка бяло вино. В този момент Джесика звънна на входа.

Меган натисна копчето за отваряне. Чудно как сестра ѝ още не се беше разделила с чантата си „Прада“ по това време. В същото време не се изненада, че я вижда. Като че ли я беше очаквала.

Джесика седна на дивана, на който бяха седели безброй наематели, като се опитваше да прикрие неодобрението си. Меган намери втора чаша и наля от виното.

— Не трябва ли да... — Джесика се спря и протегна ръка за чашата. — Благодаря ти.

Меган уморено отпи глътка.

— Мисля, че пиенето ми по време на бременността е по-скоро академично. Моля те, не ми чети конско, Джес. Тази вечер не съм в настроение.

Лицето на Джесика беше бледо и красиво, чертите ѝ — хармония от идеална симетрия. Майка ни, помисли си Меган. Причината Джеси да бъде толкова хубава. Метнала се е на майка ни.

— Не съм дошла да ти чета конско — започна Джесика. — Искан само да знаеш, че бъркаш за мен. Мислиш си, че ти завиждам. С Паоло се мъчим да си направим дете — и тогава ти забременяваш само поглеждайки някакъв мъж.

— Не беше само от поглед — внимателно я поправи Меган.

— Разбираш какво искам да ти кажа. Мислиш, че си изкарвам разочарованието върху теб.

— Не бих те винила. Знам, че изглежда нечестно. И е нечестно, но такава е непостоянната природа. Хората, които искат деца, не могат да имат, а хората, които не ги искат, забременяват след еднократен секс с непознат. Майката природа е една безсърдечна стара кучка.

— Да пием за това.

Сестрите се чукнаха.

— Друга е причината да съм толкова разстроена — каза Джесика. — Мислиш ме за невинна в известен смисъл, нали? Омъжена, с поддържан маникюр, не ѝ достига само да има собствено дете, докато ти лекуваш болни. — Джесика вдигна ръка с идеален маникюр, пресичайки протестите на сестра си. — Знам, че животът ми

е различен от твоя. И от този на Кат. Само че аз не съм толкова невинна, колкото изглеждам. — Джесика отпи, после си пое дъх. — И аз съм правила.

— Какво?

— Аборт. Отдавна. На шестнайсет. Боже, каква глупачка бях!

— За първи път...

— Разбира се, че за първи път чуваш. Ти беше на дванайсет. Момиченце. Кат знаеше. Тя ми помогна. Дойде от Манчестър да ми помогне. Всички знаеха, че съм на училищна ски ваканция.

— Спомням си. Нарани си коляното.

— Не бях на ски. Бях другаде, където се отървах от бебето си.

— Божичко, Джес!

Джесика поклати глава. Меган разбра, че раната още не е зараснала. Не беше нещо, случило се много отдавна. Не беше в някой друг живот. Случваше се в настоящето.

— Татко... каквото и да му кажеш, ще го вземе за чиста монета. Той беше добър баща, направи каквото можа, но ти знаеш какъв е.

— Може би ако имаше синове — предположи Меган, — щеше да бъде друг. Може би щеше да е близък с тях.

Тя все още беше потресена. Джесика — бременна?! Джесика прави аборт, а Кат ѝ помага, докато Меган си пише домашните, играе на кукли и кара колело? През ум не ми беше минало.

Искаше ѝ се да е могла да помогне на сестра си тогава, както и да можеше да ѝ помогне сега. Тогава е била дете, изтърсакът в семейството, а сега щеше да преживее същото като Джесика. Дори Кат щеше да е до нея.

— Не съм убедена, че щеше да ми се размине, ако имах двама родители — изрече Джесика. — Или пък всички са така доверчиви, защото никой не иска да повярва на такива неща за момиченцето си.

— Кой беше?

— Едно момче, което вече си имаше приятелка. Момче, което си мислех, че обичам. Футболист, който се вземаше за дар Божи. Майната му, Меган — надявам се да води нещастен живот с дебелината си жена. Не това е същественото. Важното е, че веднъж забременях, нали? Значи мога. А сега, когато искам, не мога.

— Няма връзка между случилото се, когато си била на шестнайсет, и сега.

— Е, точно тук мисля, че грешиш. Така представят абортите — знам ли — като безболезнена медицинска процедура. Истината е съвсем друга. Имаш чувството, че са откъснали от теб нещо жизненоважно. Подлагаме телата си на какво ли не, Меган. Режем ги. Изхвърляме на боклука бебета. Правим го, да. А после сме изненадани, когато не можем да имаме друго по желание.

Меган седна на дивана и прегърна Джесика. Стисна я силно, чак се чу как някаква кост изпука.

— Какво друго ти е оставало, Джес? Не си могла да родиш. Била си още ученичка. Трябва да го разбереш.

— Знам, знам. Само че го правим твърде често. Лягаме под ножа, защото не сме готови, защото моментът не е подходящ или пък мъжът. А после не ни се вярва, че не може да забременеем, когато го искаме наистина.

Меган избърса очи с ръкава на пижамата. После избърса очите на сестра си.

— С Паоло се намирате в труден период. Не е лесно нито за теб, нито за него.

— Исках само да ти кажа, че не става дума само за завист и наранени чувства. Притеснявам се за теб. Притеснявам се за това, което се каниш да сториш. И те обичам.

— Аз също те обичам, Джес. Не се тревожи. Ще имаш дете и когато това стане, ще бъдеш чудесна майка.

— Знаеш ли какво искам най-много? Да бъда отново себе си.

Меган чуваше тези думи всеки ден от болните в кабинета. „Това не съм аз. Искам да бъда отново предишният човек. Къде отиде истинската ми същност? Искам си стария живот.“

— Да — съгласи се Меган. — Аз също.

Джесика остана до късно.

Нямаше за кога да се прибира, а и без това искаше да придружи Меган. Когато Меган беше на дванайсет, беше много малка да бъде до Джесика по време на изпитанието ѝ. Но сега сестрите бяха големи. Сега можеха да бъдат единни. Да си помагат.

Без дори да се налага да го обсъждат, те спаха заедно в едно легло както когато бяха деца.

Меган се сгуши до сестра си, притисната до нея, докато дойде сънят, като че ли по-малката сестра изпитваше потребност да предпази по-голямата от света навън и опасностите, които се таяха в тъмното.

Кат чакаше в клиниката.

Когато Меган влезе с Джесика, миналото я връхлетя. Джесика на шестнайсет години, светът ѝ се разпадаше. „В беда“, както го наричаха тогава. Момчето и приятелите му на ъгъла, подхилвайки се, докато сестрите преминаваха в ръждясалия Фолксфаген на Кат, на път за измислената ски ваканция. Същата чакалня, миришеца на антисептик като в зъболекарски кабинет. Джесика след аборта, която се криеше в общежитието на Кат в продължение на седмица като ранено животно, много по-малка от Кат и приятелите ѝ, разстроена и трепереща, като че ли от нея не бе изтръгнат заченатият живот, а нейният собствен. Твърде млада за подобно преживяване. Прекалено млада.

„Защо се връщаха спомените?“ — рече си Кат. Този път беше различно. Меган беше голяма жена. Лекар — или на път да стане такава. Меган беше спокойна и със сухи очи, когато дойде. Ничия жертва. Жена, не момиче. Жена, която знаеше как да постъпи.

— Мога ли да ви помогна? — попита възрастната дама на рецепцията, но трите сестри не ѝ обърнаха внимание. Меган и Джесика седнаха от двете страни на Кат, толкова близо, че тя чувстваше топлината на телата им.

— Имам една пациентка — каза Меган. — Госпожа Съмър. От онези квартали. „Съни Вю“ — най-лошият от всички. С няколко деца и още едно на път. Щеше да ѝ е трудно да гледа още едно. После пометна. Най-странното беше, че случилото се ѝ се отрази още по-зле.

Да, този път беше по-различно, помисли си Кат, изведнъж разбрала.

Защото този път сестра ѝ щеше да запази бебето.

ГЛАВА 7

Всички ние сме чудо на природата, мислеше си Паоло.

Какви са шансовете на живота? На който и да е живот? На живота на всички? Като се замисли човек за всички несметни милиарди сперматозоиди, които попадаха на неплодородна почва, и безбройните яйцеклетки, предопределени да изминат дългото си пътешествие неоплодени, както и обективната невъзможност сперматозоид и яйцеклетка да се срещнат, цяло чудо беше, че изобщо някой се раждаше.

Всеки един от нас е ходещо чудо на два крака.

Той щракна контакта и лампите осветиха автосалона. Четирите коли на витрината блеснаха сред уличните светлини. Две Мазерати „Спайдър“, Ламборджини „Мурчелаго“ и най-хубавата — Ферари „Маранело“.

Паоло се спря за миг, развълнуван от гледката на тази аеродинамична метална красота, италианско производство. После набра кода на алармата.

Открай време заключването беше отговорност на Майкъл. Това се промени след раждането на Клои. Сега се налагаше Майкъл да си тръгва по-рано, а Паоло с радост се нагърбваше с допълнителните ангажименти. Работата отстъпва на второ място, когато имаш дете. Вече не е център на живота ти. Нека Майкъл се прибира у дома по-рано, за да се порадва на красивата си дъщеричка. За първи път през живота си Паоло завиждаше на брат си.

Алармата забръмча и Паоло се отправи към вратата с ключовете в ръка. После спря. Чу някакъв неприсъщ шум за това време. Идваше откъм офиса на Майкъл.

Паоло бързо набра кода отново и алармата замлъкна. Чуваше се приглушен говор. Той се огледа около себе си. Колко струваше всичко това? В този квартал намушкваха продавачите в магазините за шепа монети и пребиваха пенсионери за портмоне с монети колкото за консерва котешка храна. Наемите бяха евтини, както и човешкият живот.

Зад бюрото край входа имаше кутия с инструменти. Паоло я отвори възможно най-безшумно и извади един гаечен ключ. После със съзнанието за учестеното си дишане и с треперещи от страх ръце се отпрати към тъмния офис, хванал ключа като копие.

Като нададе вик по-скоро от страх, отколкото от ярост, Паоло отвори вратата на офиса на Майкъл и светна лампите.

Вътре видя Джинджър върху бюрото, застанала на четири крака, полата бе вдигната над гърдите ѝ, прашките — смъкнати около глезените, а зад нея помпаше — когато се предполагаше, че трябва да си е вкъщи с жената и детето — брат му Майкъл.

Когато останаха сами — Джинджър постави олимпийски рекорд по слагане на сутиен и обуване на прашки — Паоло зашлеви Майкъл колкото сила имаше, макар че брат му винаги беше в състояние да го надвие. Тази вечер не му пукаше. Беше побеснял и не се владееше, сякаш нещо безценно беше строшено.

— Идиот такъв! Не мога да повярвам. Имаш идеален живот и го захвърляш в канавката.

Лицето на Майкъл се изкриви в горчива усмивка. Върху наболата му буза се бе отбелязала червена следа от дланта на Паоло.

— Какво знаеш ти за живота ми?

Паоло се опита да го зашлеви отново, но Майкъл с лекота парира удара.

— Какво не разбирам, Майк? Че нещата вкъщи не са каквито бяха? Порасни. Сега си баща.

— Не разбираш как се променят. Жените. Когато родят. Не разбираш как се променят.

Паоло почувства как доводите му се изплъзват. Майкъл правеше нещата да изглеждат по-сложни. А те изобщо не бяха сложни.

— Разбира се, че се променят. Ти не си вече център на живота им. Така трябва да бъде.

— Лесно ти е да го кажеш. — Изведнъж си смениха местата и Майкъл беше разгневеният. Той се надвеси над брат си със стиснати покрай тялото си юмруци. — Мога да се справя с липсата на достатъчно сън — нощ след нощ, месец след месец. С това състояние на постоянна умора — мога да живея с него.

— Колко великодушно от твоя страна!

— Дори мога да се справя с отказа на Наоко от секс — продължи Майкъл. — Или с умората, заради която дори не се сещам за секс. С това, че вече не я привличам. Или каквато и да е причината. Мога да се справя.

— Майкъл, ти имаш това красиво детенце. Поне веднъж в живота си престани да мислиш с оная си работа.

Преди години Паоло се възхищаваше на лекотата, с която брат му общуваше с жените. На начина, по който те му налитаха, и на способността му да не се обременява с миналото. Сега точно тези качества изглеждаха като бreme. Паоло си мислеше, че Наоко — толкова различна физически от блондинките, с които Майкъл се движеше в Есекс — ще сложи край на това. Но сега се питаше дали някога щеше да има край.

— Когато една жена има дете, всичко се променя — изрече Майкъл, вече тихо. Искаше брат му да проумее. — Никога вече нямаш същото значение за нея. Никога повече няма да заемаш такова централно място в сърцето ѝ.

— Имаш идеално семейство — продължи Паоло. — Наистина ли искаш да го съсипеш? Това ли искаш? Искаш Клои да израсне без баща? Като толкова много нещастни създания в този квартал?

Майкъл поклати глава.

— Струва ти се много лесно, а, Паоло? Мислиш си, че човек си намира работа, момиче, къща, ражда му се бебе, а после заживява щастливо.

— Какво повече можеш да искаш? Трябва да си благодарен. Трябва да се чувстваш късметлия.

— Не ме поучавай! Обичам дъщеря си, самодоволно копеле такова. Обичам и съпругата си.

— Показваш го по много странен начин.

— Само че детето не осмисля живота ти. Не и ако си мъж. То е съперник. А ти не можеш да се мериш с него, просто не можеш. — Майкъл взе гаечния ключ от ръката на Паоло и го постави внимателно на масата. — Тя си намери човек, който е много по-достоен за обичта ѝ. Дъщеря ни. И какво да правя аз?

— Прибирай се вкъщи, Майкъл. И си помисли какъв късметлия си.

— Жената се променя, когато стане майка. Не знам как да ти го обясня. — Майкъл се усмихна на по-големия си брат. — Като че ли се влюбва в друг.

— Горкото ми, момиченце! — възкликна майката на Меган. — Колко ужасно, че трябва да преживееш това!

Оливия въведе най-малката си дъщеря в апартамента. Токчета и грим, забеляза Меган, докато майка ѝ чаткаше по пода. Ходи на високи токчета и с грим дори когато е сама вкъщи!

— Всяка жена го е преживяла. На мен самата ми се наложи преди втория сезон на „Викарият“. Много преди това също — преди баща ти дори... — имаше един фотограф, който ми помагаше да си направя портфолио.

Оливия, която рядко докосваше децата си, погали Меган по гърба и се вгледа изпитателно в дъщеря си. Все така красива, отбеляза Меган. Разбираше защо нейни връстници се обръщаха след майка ѝ.

— Трябва да ти кажа, мила, че не изглеждаш много зле.

— Ще го задържа.

— Какво?

— Не го направих, мамо. Ще родя бебето.

— Но защо така реши?

Меган сви рамене. Не можеше да каже на майка си за госпожа Съмър. Не можеше да обясни, че да имаш дете е трудно, но в сравнение с аборта е за предпочитане. Как да обясниш чувството, че изтръгват нещо от теб? Тя приседна на дивана. Пристъпите на прилошаване отшумяваха, заместени от усещането за постоянна умора.

— Искам да го родя — заяви простичко Меган. — Искам това бебе.

— Но ти си твърде млада да имаш дете!

— На двайсет и осем съм, майко. Малко по-възрастна от теб, когато си родила Кат.

— Аз бях омъжена, мила. С халка на проклетия ми пръст. И все пак това си беше една шибана катастрофа.

— При мен няма да е катастрофа.

— А бащата? Него къде го слагаш?

— Бащата е извън картинката.

— Меган, имаш ли представа с какво се нагърбваш? Безсънните нощи, изтощението, плача, нааканите пелени и пристъпите на истеричен рев?

— Да си майка само това ли означава? — въздъхна Меган. — Знам, че ще е трудно. Знам, че това ще е най-трудното нещо в живота ми.

— Представа си нямаш! Трудно е дори когато имаш съпруг, бавачка и тлъста сумичка в банката. Опитай се да се справиш сама с жалките подаяния, които ти отпуска държавната здравна система.

— Джесика обеща да ми помага.

— Джесика си има собствен живот.

— Тя няма да се отметне. Знам го. Каза, че ѝ е втръснало да обикаля по магазините, да ходи на козметик и да чака Паоло да се прибере. Джеси с радост ще гледа бебето, докато съм на работа.

— А какво ще стане, ако тя най-накрая забременее?

Меган не беше мислила за това. След всичко, което беше видяла по болниците и лекарските кабинети, възможно ли беше майка ѝ да знае повече от нея? Побиха я тръпки. Ами ако няма кой да ѝ помага? С какво се захващаше? Видя безкрайните години напред — една осемнайсетгодишна присъда. После видя изрисуваното лице на майка си, изкривено от тревога, и си помисли, че вероятно човек никога не може да се освободи от децата си.

— Какво ще стане с кариерата ти? За какво ти бяха годините учене и десетките изпити?

— Няма да се отказвам от работата. — Не прозвуча много убедително. — Разбира се, че ще работя. Не мога да си позволя да не работя. Както каза, нямам халка на пръста си.

— Какво глупаче си ти, Меган!

Гласът на майка ѝ трептеше от неодобрение.

— Защо си ми толкова ядосана?

— Защото си похабяваш живота!

— Заради това ли е? Или мразиш мисълта, че ще станеш баба? Защото едно внуче ще бъде окончателното доказателство, че вече не си в първа младост?

— О, не ставай смешна!

— Моля те. Не искам да се караме, мамо. Искам да бъдеш щастлива.

— Щастлива? Дъщеря ми се държи като някаква малолетна глупачка и иска аз да съм щастлива?

— Искам да обичаш бебето. Искам да си щастлива.

— Тогава си тръгвай — отсече Оливия. — Щом искаш да съм щастлива — просто си тръгни.

Меган го стори и за първи път усети суровата действителност от новия си живот. Къде щеше да спи това безименно нереално в представите ѝ бебе в тесния като кутийка апартамент? Дали силната музика от съседите на долния етаж щеше да му пречи да спи? Какво щеше да прави, докато Меган бе на работа? Дали Джесика щеше да е в състояние да се грижи за него през деня, ден след ден, сякаш това ѝ е работата? Какви щяха да са нощите ѝ със спящото — или ревящо — бебе до нея?

После Меган си направи първата ехография и макар че съмненията и мрачните мисли не изчезнаха, някой или нещо, сякаш ѝ нашепваше: „Това е правилно, постъпваш правилно.“

Кат се промени, след като Меган реши да задържи бебето.

Рори не можеше да го проумее, но изведнъж тя започна да се държи като че ли операцията му е голям проблем.

Срязването. Клъцването. Усмиряването на топките. В миналото това изобщо не беше проблем. Тя не искаше деца! Бог му бе свидетел, и той не искаше деца. Така че вазектомията беше нещо като допълнителен плюс. После Меган се отказа от аборта и всичко се промени.

Вероятно промяната имаше нещо общо колкото с Меган, толкова и с бившата му съпруга. Един ден Али се появи да вземе Джейк, водейки със себе си петгодишната Сейди.

Несъмнено у Али имаше нещо въздействащо. Рори не можеше да го отрече, независимо че любовта им отдавна беше погребана и забравена.

Али беше дребничка и руса, беше успяла да се запази — стегната, с тен и съхранена хубост, която не изглеждаше абсурдна за възрастта ѝ. Излъчваше вроден авторитет. Джейк омекваше пред

рязкото ѝ властно присъствие, както сега, когато събираше багажа си под зоркия ѝ поглед и го товареше в голямото ѝ беемве Х5 — напълно подходящо да вози Сейди на уроци по балет.

— Защо Джейк-Джейк стоя тук, мамо? — попита Сейди.

— Просто прекара малко време с татко си, миличко — отвърна Али, — а сега е време да се прибира у дома.

— Винаги е добре дошъл. Моето момче — каза Рори и потупа сина си по гърба.

Прегърбен от тийнейджърска свенливост, Джейк продължи да си събира компактдисковете, разпилени по цялата масичка, без да поглежда баща си в очите.

— Следващия път може би ще остави тревата вкъщи — вметна спокойно Кат.

Рори и Али се вторачиха в нея.

— Мамо? — обади се Сейди.

Кат знаеше, че е грешка да се обажда. Но не можеше да се въздържа. Само защото Рори и Али бяха принудени да лавират из емоционално минно поле, не означаваше, че тя трябва да се преструва, че Джейк не е ходещ кошмар.

— Какво искаш да кажеш? — извиси глас Али.

— Че Джейк е малък да взема наркотици — поясни Кат.

— Кат! — предупредително изрече Рори.

— Как смееш! — възкликна Али. — Как смееш да си вреш носа в семейните ни работи?

— Не можах да се въздържа. Съжалявам. Просто казвам, че му позволявате твърде много.

— Готов съм, мамо — рече Джейк.

Сейди го хвана за ръката и лицето ѝ грейна в усмивка.

— Джейк-Джейк — каза тя.

— Синът ми е под огромно емоционално напрежение — произнесе Али с треперещ от вълнение глас. — Но не очаквам човек като теб да го разбере.

— Човек като мен?

Али опъна устни в усмивка.

— Човек, който няма собствено семейство.

— Аз имам семейство — възрази Кат, като се опита да запази спокойствие. — Вярно е, че нямам деца, но да не си посмяла втори път

да ми кажеш, че нямам семейство.

После си отидоха, а Рори се опита да я успокои. Твърде късно. Кат беше бясна — на Рори, че се оставя бившата му съпруга да го тъпче. На Джейк, че се набърка в живота ѝ. На Али, задето се държа като безчувствена самодоволна кучка. И на още нещо, което не можеше да определи. Което имаше нещо общо с ограниченията в живота ѝ. Не желаше ограничения в живота си. Искаше да има неограничена свобода на избор.

— Кат?

— Отивам си.

— Остани! Хайде де. Най-накрая сме сами.

— Тя наистина си е запазила правото на избор, нали?

— Кой?

— Как кой! Бившата ти съпруга. Али е получила втори шанс, не е ли така? Втори брак, още едно дете, нов живот. Бракът ви е бил само за загревка. Нейната репетиция. Животът ѝ е дал втора възможност.

— Защо си ми толкова ядосана?

Тя се обърна към него с преbledняло от гняв лице и насълзени очи. Гледката го уплаши. Губеше я, а това беше последното нещо, което би искал.

— Защо си си направил тази глупава операция? Защо? Да се подложиш на такова нещо! Да го направиш за тази студенокръвна кучка, която е заченала от първия срещнат мъж. Защо?

Рори вдигна ръце.

— Защото... защото не искахме повече деца. Защото тогава това ни изглеждаше правилно.

— Но тя получи втори шанс, а ти не. Ти си вързан към миналото и шибаните му проблеми. А аз заедно с теб. Аз също съм вързана към миналото ти. Ти не само си ограничил възможностите си, Рори. Ограничил си и моите.

— За какво е всичко това? Меган е бременна и на теб изведнъж ти се прииска да имаш собствено дете? Говориш, сякаш искаш дете.

— Не е това. Къде ще го вместя това дете, за Бога! Но защо не си остави вратичка? Али го е направила.

— Не мога да ти дам дете, Кат. Знаеше го от самото начало.

— Знам. Че защо ли ти е? Ти си обърнал тази страница, нали? Оставил си следа. А аз дори не искам дете, не е ли така?

— Тогава къде е проблемът?

Кат поклати глава. Не можеше да му го обясни. Не ѝ се бе приискало да има дете. Наистина. Само че искаше да е част от семейство. Когато Али ѝ каза, че няма семейство, това я жегна до дъното на душата ѝ.

Кат започваше да разбира, че децата ти дават гаранция за бъдещето. Дават ти ново семейство, когато старото започва да се разпада; когато всички поемат по собствен път и започват да създават свои семейства със съпрузи и деца. Без деца имаш само настояще и сенките от миналото.

Рори се вгледа в Кат и видя как гневът ѝ отшумява. Знаеше, че не иска друга жена, само нея. Но когато тя излезе през вратата, той не се опита да я спре.

Жените схващат нещата погрешно, рече си Рори. Вярват, че са жертви на някакъв отброяващ времето биологичен часовник, а мъжете могат да имат деца, докогато си поискат. Но това изобщо не беше вярно.

Защото се изморяваш. Изминал си това пътуване — от безсънните нощи, когато детето ти не спи, понеже му никнат зъби, до безсънните нощи, когато то е будно, понеже взема наркотици — и това те изтощава. Просто те оставя без сили.

Дори без операцията, развода и цялата жлъч между него и бившата му жена на Рори пак щеше да му е трудно да се подложи на всичко това отново. И дори да можеше, щеше да е абсурдно да се реши да го преживее на неговата възраст. Когато детето навършеше шестнайсет, той щеше да е на шейсет. Достатъчно тежко беше на четирийсет да се разправяш с тийнейджър. Как би могъл да се справи като старец?

Щеше да му коства много да реши да се подложи отново на това. Човек наистина трябваше да обича някого много силно.

Меган стисна ръката на Джесика, когато лекарят изстиска студения гел върху корема ѝ и натисна силно с уреда.

Натискът беше силен, твърде силен, но безпокойството се изпари, когато то се появи на монитора, бебето на Меган, това

непланирано малко човече, което изглеждаше като извънземно наред с снежна буря.

Главата му беше прекалено голяма, пръстите — като нишки на паяжина, а очите без клепачи — невиждащи и всевиждащи. Меган и Джесика се засмяха на глас от радост и изумление. Меган погледна сестра си и усети прилив на благодарност заради обичта и великодушието ѝ, това, че ѝ държеше ръката и споделяше този момент с нея. Джесика беше развълнувана и трогната не по-малко от Меган. Сякаш, помисли си Меган, бебето принадлежи ѝ на двете.

Меган погледна към мъглявия профил на монитора и почувства връзка, каквато не бе изпитвала към друго човешко същество. Бебето беше част от плътта и кръвта ѝ и едновременно с това някак си съвсем отделно, хем познато като собственото ѝ лице и в същото време загадъчно като ангел. Беше просто един неясен черно-бял образ на екрана. Лекарят вероятно виждаше дузина такива на ден. И въпреки това предизвика у Меган чувства, каквито не бе подозирала, че съществуват.

Може би съседите под нея щяха да надуват музиката. Може би щеше да има дни, в които Джесика нямаше да може да гледа бебето. Може би щеше да е по-трудно, отколкото си представяше. Ала всички тревоги изчезваха при вида на този неясен образ. Как можеше да се притесняваш за съседите или безсънните нощи, когато пред теб се извършва магия?

На тръгване ѝ дадоха късче черна гланцирана хартия със сърцераздирателния профил на огромната глава на бебето. Това малко извънземно наред с снежна буря! Първата снимка на бебето.

Казаха ѝ термина — дата, която ѝ изглеждаше нелепо далечна, почти безсмислена, сякаш избрана наслуки от календара. Ала тя знаеше, че щеше да настъпи.

И знаеше, че това бе дата от съвсем различен живот.

Джесика и Паоло обсъдиха с лекаря възможността за оплождане по метода инвитро.

Паоло беше поразен от разговора — поразен от цената (хиляди) и още повече от шансовете (около едно на три шанс за успех, при това в най-добрия случай).

Но преди всичко беше шокиран да чуе, че няма време за губене.

— Но тя е само на трийсет и две! — възрази на лекаря.

— Именно — отвърна той. — Всяка жена се ражда с определен брой яйцеклетки. След трийсет и пет се отбелязва рязко влошаване на плодовитостта. По-добре да започнем, преди възрастта ви да напредне твърде много. Един Бог знае колко цикъла ще са ви необходими.

— Искам да го направя — заяви Джесика по пътя за вкъщи. — Не ме интересува как ще съберем парите. Не ме интересува колко пъти ще трябва да опитваме. Искам да го направя сега.

— Какво казва сестра ти?

— Меган?

— Смята ли, че инвитро е добра идея?

— Не съм разговаряла с нея по този въпрос. Има си достатъчно грижи в момента. Не искам да се притеснява, че няма да съм свободна да гледам бебето ѝ. Нали разбираш. Когато забременея по метода инвитро.

Техният семеен лекар ги насочи към една частна клиника в провинцията, в Есекс, с един от най-добрите проценти на успеваемост в света. И Паоло се съгласи, защото би направил всичко за Джесика. Почти всичко.

— Няма да позволя тази история с бебето да ни раздели, Джес — каза ѝ той, когато тя влезе в спалнята вечерта.

— Какво?

— Никога не съм се оплаквал. И няма да го направя. Всички тези изследвания и консултации. Изпразването в чашки и останалото. Съобщенията ти по мобилния телефон да се прибирам вкъщи и да правя секс с теб, защото си в овулация. Съгласен съм с всичко. Искаш инвитро? Добре. Но няма да позволя това да ни раздели.

— Защо да ни разделя?

Той седна на леглото и обърна лицето ѝ към себе си. Обичаше това лице.

— Защото то се превърна в най-важното нещо. По-важно от теб и мен. Тази история с бебето — вече тя контролира живота ни.

— Знаеш, колко много означава за мен.

— Естествено, че знам! Но ако не стане, ако никога не успеем — е аз ще продължа да те обичам. Зная, че искаш дете. Аз също. Обаче то не е най-важното нещо в живота ми. Ти си най-важното нещо, Джес.

Тя поклати глава.

— Никога няма да е същото като преди. Когато се любехме, щом ни се приискаше. Не разбираш, Паоло. Ако нямам дете, каква е ползата от мен?

— Ползата от теб? Дори да нямаш дете, ти ще продължиш да си все така красива, умна, мила и секси.

— Не съм секси.

— Напротив, секси си, ти малка секси кучка. — И двамата вече се усмихваха. — Знам, че искаш дете, Джес. Нека да опитаме метода инвитро. И ако не се получи, да опитаме отново. И отново. Дори ако се наложи да продадем всичко.

Тя положи ръка над лакътя му и стисна ръката му, като масажираше извивката на мускула, напипвайки костта. Това беше мъжът, с когото искаше да изживее живота си.

— Благодаря ти!

— Но ако не успеем, ако не се получи, нека не преставаме да се обичаме. Защото няма да го понеса.

— Аз също.

— Обещавам ти да похарчим всяко пени, което имаме, за инвитротото, но искам и ти да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че понякога ще преставаме да мислим за бебето и ще се любим не защото искаме бебе, а защото все още се желаем.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Обещавам.

Целуваха се известно време, съблякоха се и тя си обу обувки с високи токчета от „Джими Чу“ — съпругът ѝ беше мъж с много традиционни вкусове и тя знаеше колко обича високи токчета в спалнята. После се изправиха и нагласиха вратата на гардероба, така че да могат да се гледат в голямото огледало.

Бебето на Паоло и Джесика беше заченато точно тази нощ.

ГЛАВА 8

Хората все още разпознаваха Джак Джуъл.

„Цялата риба в морето“ не се излъчваше от десет години, но той никога не беше преставал да работи, а в телевизията имаше достатъчно роли — пенсионирано ченге, принудено да работи с колега новак, частен детектив с изискани маниери на масата и методи на Шерлок Холмс. Затова когато влезе в ресторанта в Китайския квартал, вътре настъпи леко оживление.

Днес той не забеляза притаения дъх, дружелюбните усмивки, развълнувания шепот „Това не е ли...“.

Днес имаше очи само за дъщерите си.

Беше така горд с тях! Бяха толкова красиви, открай време, а той бе единственият човек на света, който можеше да види в жените, в които се бяха превърнали, следите от някогашните деца.

Меган, хубава и закръглена, сякаш направена от кръгове (знаеше, че се притеснява за теглото си, но в неговите очи тя винаги щеше да си остане прекрасна). Джесика, класическа красавица с лъскава черна коса, добро телосложение и бебешко лице (разбираше защо хората я мислеха за най-малката и се усмихна при спомена как това я вбесяваше). И Кат, милата му Кат, висока и стройна, само ръце и крака с тези раздалечени кафяви очи, които направо те пронизваха.

Какво се пееше в онази стара песен? Нещо за това, че когато имаш синове, се тревожиш, а когато имаш дъщери, се молиш. Никога не бе имал притеснения за тях, за момичетата, тревожеше се само мъжете — това лъжливо, коварно и измамно племе — да не ги наранят. Но сега чувстваше, че всичко се нарежда по мед и масло.

Обичаше да се шегува какво изпитание са били, но това по-скоро бе като защитна реакция на мъж, който знаеше, че не е прекарвал достатъчно време с децата си, които са имали само него. Обичаше ги повече от всичко друго в живота си. Ала съзнаваше, че тежкия труд, ежедневната робия и усилия са били главно върху плещите на Кат и върволица от наемна ръка от по-бедните кътчета на планетата.

— Значи ти си им и майка, и баща — често му казваха жените, докато момичетата растяха.

Само че той никога не беше и майка за тях. Един мъж не се превръща в майка само защото такава липсва. Дори не беше достатъчно добър баща.

В днешно време щеше да е различно. Мъжете бяха различни. Поспособни да се нагърбват с различни роли. Но тогава, в средата на седемдесетте, когато Оливия го напусна, Джак беше баща, замесен от старомодно тесто. Създаден да работи навън и да осигурява прехраната, докато някой друг гледа децата. Шествие от отдавна потънали в забвение бавачки, детегледачки, домашни помощници и главно най-голямата му дъщеря.

Джак Джуъл беше твърде зает да изкарва прехраната, за да бъде винаги до Меган, Джесика и Кат. Само че имаше нещо повече от задълженията в работата. За разлика от бившата си съпруга и за разлика от повечето актьори, Джак не бе имал мъртви периоди без ангажименти. Винаги имаше пазар за джентълменското му излъчване и старомоден чар. „Типаж на Дейвид Нивън“, го бе нарекъл един критик в опита си да го засегне, но Джак го прие като комплимент. Понякога приемаше роли не защото имаше нужда от пари, а заради самочувствието си и нуждата да бъде полезен и да остави следа.

Когато Оливия го напусна, егото му понесе тежък удар. Мъжкото му самочувствие бе наранено. Единственият начин да си възвърне самоуважението бе чрез работата и жените, с които го срещаше професията му.

Да помага на Кат с домашните, да води Джесика на балет и да учи Меган да се облича не бяха занимания, които можеха да помогнат на Джак да възвърне предишното си самочувствие. Нуждаеше се от работата си. Много по-лесно беше да имаш успешна кариера, отколкото успешен брак.

А сега две от децата му щяха да имат свои деца. Новината го изпълни с щастие. Струваше му се, че внуците ще укрепят малкото му семейство и ще осигурят безсмъртието му.

Каква стабилност беше дал на дъщерите си? На теория беше до тях, единственият човек, който се грижеше за тях. На практика непрекъснато беше на снимачната площадка или задоволяваше нуждите си с някоя влюбена млада гримьорка или начинаеща актриса

от академията. За свой дълбоко скриван, но неутихващ срам Джек Джуъл знаеше, че няма нужните качества на целодневно ангажиран родител. Това би го подлудило. Но може би — не, със сигурност — дори в онези времена би могъл да намери по-здравословен баланс между работата и дома. Имаше предложения, на които можеше да откаже, жени, които да подмине. И да се прибере по-рано при трите си дъщери. Сега бе твърде късно. Слава Богу, че нямаше последици и накрая всичко се беше наредило. Убеден беше, че Меган и Джесика ще бъдат добри майки. Меган беше умна и силна. Джесика — любяща и добра. Щяха да бъдат всичко, което тяхната майка не беше.

Ако той беше погълнат от работата си през повечето време и умът му бе все в старлетките, то Оливия беше още по-тежък случай. От момента, в който си тръгна, сякаш не искаше нищо и никой да ѝ напомня за стария ѝ живот. Контактите бяха спорадични и почти липсваха. Сякаш очакваше децата да полагат всички усилия. Оливия не полагаше никакви. Тя имаше много по-важни грижи — борбата с теглото, несполучливия ѝ втори лифтинг и най-вече мъжа на живота ѝ, който за пореден път се бе оказал мързелив авантюрист и неудачник.

Джек познаваше много бащи, които се отнасяха по този начин с първото си семейство. Оливия доказа, че и една майка може да бъде също толкова жестока и безмилостна. Животно не би било толкова коравосърдечно към отрочетата си.

Джек така и не можа да обясни на децата си тази безпричинна злост, нито призна гласно, че се чувства като провалил се баща. Затрудняваше се да го обясни дори на себе си.

Проклети актьори, мислеше си Джек. Без сценарий за нищо не ги бива.

Меган винаги обясняваше на пациентите си, че бременността е като летенето. Излитане и приземяване. Това бяха трудните моменти. Ако щеше да става нещо, именно това беше периодът, в който можеше да се случи.

Когато трите седнаха с баща си в любимия им ресторант в Китайския квартал, Джесика беше... в четвъртата седмица? Повечето жени едва ли подозираха толкова рано, че са бременни. Повечето жени биха погледнали календара и биха си рекли: „Странно. Нещо ми

закъснява.“ Или може би повечето от тях изобщо нямаше да забележат, че цикълът им къснава.

Освен ако не го очакваха. Освен ако не се опитваха, и то от много време.

— Ще ставаш дядо — отново повтори Джесика и радостно се засмя. — Два пъти, татко. Ще се справиш ли?

— Едва ли ще е по-трудно от вас трите — усмихна се той и я прегърна. — Поне в края на деня ще мога да се отърва от тях. Честито, скъпа! Знаем колко го искаше. Ти и Паоло.

После се опита да стори същото с Меган, но се получи неловко — тя беше хванала едно руло с клечките и едва не му бръкна в окото, а и нямаше партньор.

— Браво, скъпа! — рече той и Меган се почувства като ученичка, получила още една шестица.

Тя се усмихна. Милият татко! Не правеше разлика между четвъртата и дванайсетата седмица. Но за нея имаше разлика. По време на излитането и приземяването няколкото кратки седмици определяха разликата между новия живот и липсата на такъв.

Като всички лекари Меган измерваше бременността в седмици. Лаиците я измерваха в месеци.

Меган си мислеше: „О, Джеси, четвърта седмица — твърде рано е да го разгласяваш.“ Нищо обаче не можеше да попречи на Джесика да обяви на всеослушание новината. Беше чакала толкова дълго. Освен това беше невъзможно да я прикани към предпазливост пред лицето на подобна необуздана радост.

Меган прегърна сестра си и ѝ честити, но вътрешно си мислеше, че самолетът все още не се е издигнал над пистата. Всичко можеше да стане.

— Беше неделя сутринта — разказваше Джесика на баща си. — Паоло беше излязъл да тича. Когато се върна, аз седях на стълбите. Той ме погледна и веднага разбра.

Имаше и друго. На някакво ниво на сестринско съперничество Меган знаеше, че завижда.

Радваше се за Джесика. Не би могла да се радва повече. Но Джеси си имаше съпруг, къща и уреден живот. И да, халка на пръста. Баща им беше съпроводил Джеси до олгара — беше я дал, както го наричаха. Имаше си Паоло, който да прави сутрешен крос в неделя

сутринта, да се върне вкъщи, да чуе радостната новина и да гушка Джесика през нощта.

Меган си мислеше: „Нямам Паоло, нито халка, нито свободна стая за боядисана в розово или синьо детска. Имам само това бебе в корема и стая под наем в «Хакни».“

Меган тъкмо беше преминала през изследването, което показва, че няма хромозомни аномалии и риск от синдрома на Даун. Сърдечните тонове бяха силни и ритмични, бебето изглеждаше нормално и щастливо. Терминът, който ѝ определиха, ѝ се струваше все по-реален с всеки изминал ден. „Говори вашият командир. Излетяхме. Можете да откопчаете коланите си и да се движите из салона. Определено ще си имате бебе.“

Два месеца деляха Джесика от това изследване. Меган се съмняваше, че сестра ѝ има представа колко важен беше този тест и колко ужасно парализиращо беше чакането, когато затаяваш дъх, докато не чуеш шансовете бебето ти да има синдрома на Даун. Помалко от триста към едно и се налагаше допълнително изследване — инвазивен тест, така го наричаха, за да се види дали бебето наистина беше увредено или не.

Тук идваше най-ужасното — този инвазивен тест, иглата, която се вкарваше във вратлето на бебето, можеше да убие едно здраво бебе. Ако букмейкърите в медицината ти дадат шансове под триста към едно, ще се съгласиш ли на този инвазивен тест и ще рискуваш ли да загубиш едно здраво бебе? Или ще поемеш риска да родиш увредено дете? И как може човек да вземе такова решение за нещо толкова невинно и беззащитно като нероденото си дете и да е сигурен, че постъпва правилно?

Меган вече беше оставила зад гърба си това препятствие. Ако имаше още, по-вероятно беше да възникнат близо до термина. По време на приземяването.

В дванайсетата седмица плодът на Меган вече приличаше на човек. По време на ултразвука то — Меган все още мислеше за него като „то“, макар че вече беше генетично предопределено — можеше да кръстосва крачета и да мърда пръстчета. Главата беше огромна — почти половината от малкото същество беше заета от полюшващата се топка, която се поклащаше напред, сякаш тежестта ѝ беше твърде непосилна за телцето — и невероятно, но малкото „то“ май си

смучеше палеца. Малкото „то“ беше дълго около осем сантиметра и тежеше осемнайсет грама.

В четвъртата седмица плодът на Джесика беше твърде малък, за да се види без лупа — дълъг около една пета от милиметъра. Беше ли истинско бебе? За Джесика — несъмнено.

— Паоло ще ремонтира кабинета — обясняваше тя. — Ще изхвърли всичко и ще го превърне в детска стая. Вече започна. Лавиците ги няма. Ще стане най-красивата детска стая на света.

И макар че състоянието ѝ изглеждаше леко нереално, лекарят в Меган знаеше, че едва ли имаше нещо, което да попречи на раждането на детето ѝ, докато бебето на Джесика все още се бореше за живота си.

И все пак имаше нещо странно.

Някак си бъдещето на бебето на Джесика изглеждаше по-сигурно.

Кат отпиваше от шампанското. Само тя и баща ѝ пиеха шампанско от хладилника на „Шенянг Тайгър“. Докато наблюдаваше двете си бременни сестри — Джесика, преливаща от радост, Меган — по-сдържана, но все пак несъмнено щастлива от решението да роди бебето — Кат осъзнаваше, че бе оставила личния си живот на течението.

Меган имаше кариера и бебе на път. Балансирането на двете щеше да е трудно, но идната година тя щеше да е пълноправен лекар и майка. Независимо колко ѝ беше трудно в „Хакни“, имаше нещо достойно за завист в този така пълен живот.

А Джесика — Кат не беше виждала толкова щастлив човек. Най-накрая имаше последното парченце от пъзела. Мъж, брак, дом — и сега бебе. Кат се радваше за нея. Защото знаеше, че без дете животът на сестра ѝ щеше да стане горчив и безсмислен.

И си помисли: „Ами аз? Какво имам аз? С какво следващата година ще бъде по-различна от тази?“

Странно. Винаги е била напълно безскрупулна в професионалния си живот. Работеше здраво, знаеше кога е дошъл моментът да продължи напред, беше намерила пример за подражание в лицето на Бригите и не жалеше сили да ѝ се хареса.

Но сега проумяваше, че в личния си живот е била безнадеждно пасивна, позволявайки да се носи, накъдето задуха вятърът. Кат се смяташе за интелигентна жена, което беше тайният ѝ източник на гордост. Но живот на автопилот — колко глупаво беше това?

— Следващото поколение Джуъл е на път — обяви баща ѝ, хванал ръцете на Джесика и Меган, но гледаше Кат с повдигната вежда. — Ти си наред, Кат.

— Без мен — отвърна тя. — Аз съм малко по-предпазлива от тях.

Рори — какъв беше проблемът? Той беше добър, внимателен и несъмнено луд по нея. Но миналото на Рори нямаше да се свие на земята и да умре. Не можеше. Никога. Заради детето. Заради бившата съпруга — винаги щеше да я има. Заради глупавата операция.

И докато наблюдаваше сестрите си и баща си, Кат се замисли какво ѝ трябваше, за да бъде щастлива. Работа, която да обича, добро жилище, лично пространство. Децата никога не са били част от списъка. И сега не бяха. Ала може би имаше нужда от възможността да ги има.

Дори никога да не роди едно от тези малки изчадия, хубаво би било да знае, че може да има, ако поиска. Ако промени мнението си. Там беше проблемът с Рори. Не беше свикнала да има ограничения в избора си.

И все пак, докато седеше и слушаше оплакванията на сестрите си от умора, прилошаване и подути гърди — и се досещаше за неизреченото притеснение на Меган да отглежда дете в едностайния си апартамент в „Хакни“, Кат усети чувство, което не можеше да сбърка — то я заля и едва не загуби съзнание от мощта му.

Облекчение.

Изведнъж стана време Меган да тръгва. Имаше домашни посещения в „Съни Вю“ преди да се върне в кабинета. Кат също трябваше да се връща в „Мама-сан“. Взеха си довиждане при пожарната в Сохо с подредените в редица пожарни коли.

Джак и Джесика останаха още малко, защото и на двамата не им се прибираще. Отидоха до „Джон Луис“, качиха се на петия етаж и забравиха за времето сред детските колички, креватчета и спални комплекти. За много от нещата дори не можеха да се досетят за какво

служат — капачки за контакти, устройства за притопляне на шишета, опаковки за пелени — все продукти на една индустрия, която се бе развила много от времето, когато дъщерите на Джак Джуъл бяха малки.

Не разговаряха за това, но и двамата знаеха какво си пожелават за бебето на Джесика и за бебето на Меган, която в този момент го носеше из „Съни Вю“, и това беше желание, породено сред стените на всеки разбит дом.

Семейство, изградено на много по-здрави основи от онова, което познавах.

Рори отиде да се види с Меган. Тя го прие след края на работното си време — малък жест към стария ѝ учител по карате вадорю. И двамата не го споменаха пред Кат.

— Направих си операция. Малко преди да се разведа. Знаеш. Вазектомия.

Ясно защо той не искаше да говори по телефона. Това беше голяма крачка в живота му. Такива неща не се решават по телефона.

— Мисля, че сестра ми е споменавала за това.

— А сега... ами не съм сигурен, че съм постъпил правилно. В смисъл, не исках повече деца със съпругата ми. Бившата. Тя също не искаше повече деца от мен. Но вероятно съм взел твърде драстично решение.

— Това е често срещан проблем.

Той се стъписа.

— Така ли?

— Бива ни в контролирането на броя на децата. Но не сме толкова добри в контрола над личния си живот.

— Искаш да кажеш, че не съм първият такъв случай?

— Какъв? Мъж да съжалява, че си е направил вазектомия? Повече са, отколкото мога да преброя. Виждала съм и жени, които са се подложили на стерилизация и след това горчиво са съжалявали.

— Мислех си, не знам... че съм единствен. Звучи глупаво сега, като го изричам на глас.

— Не е глупаво. Никой не споменава за тези неща, защото... какво говори това за теб?

— Че съм пълен идиот, който тотално е объркал живота си.

— Е, пресилваш малко. Исках да кажа, че показва, че си направил един или два лоши избора. Макар че, сигурна съм, тогава ти се е струвало добра идея. Как мога да ти помогна обаче, Рори?

— Искам да разбера дали операцията е обратима?

Подобно желание не беше ново за Меган. Дори при ограничения ѝ опит в хирургията този разговор ѝ беше познат. Може би точно така се ставаше истински лекар — да виждаш едни и същи сценарии на човешка болка, тъга и болести многократно, докато не започнеш да реагираш автоматично. Различното този път беше, че този мъж беше влюбен в сестра ѝ.

— Първо, би трябвало да ти обяснят, че процедурата е необратима.

— Обясниха ми.

— Второ, не е трябвало да си я правиш, ако си смятал, че има и най-малката вероятност някога да съжаляваш.

— Знам. Така е.

— След всичко казано — разбира се, животът се променя. Една сутрин се събуждаш и светът изглежда различен. Не искаш деца от жената, за която си женен. Години по-късно срещаш някоя, с която би искал да имаш деца. Като например... не знам — сестра ми.

— Значи, процесът е обратим, така ли?

— Непрекъснато се случва. Не там е проблемът. Само че далеч не е сигурно, че ще можеш да направиш дете. Спермата ти едва ли ще има същата жизнеспособност като преди. Може би, а може би не. Има обаче едно нещо, което съм научила, откакто завърших медицина.

— Какво е то?

— Човек никога не знае. Трябва да ти кажа съвсем честно, шансовете не са големи. Такава е действителността. Съжалявам, че не мога да ти дам по-голяма гаранция.

— Няма нищо.

— И... о, не ми влиза в работата...

— Нищо, кажи.

— Мисля, че сестра ми не иска деца.

— Няма проблем. Даже напротив. Защото знаеш ли какво? Аз също не искам.

ГЛАВА 9

Краят на една връзка винаги те изненадва, мислеше си Кат.

Мислиш си, че контролираш положението. Мислиш си, че ти решаваш кога е свършило всичко. И тогава изведнъж нещата ти се изплъзват и ти напомнят, че нищо не зависи от теб.

Сега бяха само двамата. Точно както обичаше. Джейк отново беше при майка си, втория си баща и природената си сестра — сложно или не — и Кат можеше да спи в апартамента на Рори, без да се сблъсква с пъпчиви пубери.

Късно една вечер обаче, докато той наливаше в две чаши нещо червено и от добра реколта, тя забеляза, че е разчистил свободната стая. Там държеше екипировката за работата си — бели халати и панталони за карате, цветните колани с целофанените им опаковки, черно-червените кожени круши за ритане и боксиране. Всичко това беше изнесено, а на тяхно място се мъдреше плосък кашон от ИКЕА. Единично легло.

— Реших да обзаведа стая за Джейк. — Той дойде при нея на прага на стаята. — Не е честно спрямо момчето да го карам да спи на дивана.

— Но... ами екипировката?

Имаше предвид „Ами ние?“.

Рори ѝ подаде чашата и повдигна рамене.

— Мога да я държа в залата. По-важно е Джейк да се чувства у дома тук. — Той я погледна и лицето му придоби студено изражение.

— Какво има?

— Нищо.

— Стига, Кат. Ядосана си, че приготвям стая за Джейк. Личи си. Имам син, не можеш ли да го разбереш?

— А аз нямам. Ти не можеш ли да го разбереш?

— Няма да споря с теб. И няма да се извинявам, че имам дете.

— Не те карам да се извиняваш. — Изведнъж я обзе непреодолима тъга. Не това искаше. — Просто... не знам. Искането ми се настоящето да е също толкова важно за теб, колкото миналото.

— Виж, всичко ще се оправи. Вие двамата се разбирате. Просто периодът е труден.

— За него или за мен? — Кат поклати глава. — Това не е добре. Разбира се, че искаш синът ти да се чувства у дома. В това няма нищо лошо. Що за безсърдечна кучка би се възпротивила? Просто си мисля, че може би е добре да не се виждаме толкова често.

Лицето му посърна.

— Само защото искам да освободя място за сина си?

— Защото аз самата имам нужда от повече пространство за себе си. Вината не е в теб. В мен е. Естествено е да искаш синът ти да се чувства у дома.

Да го напусне беше също толкова естествено. Ако искаше да намери нещо друго в живота си, трябваше да го допусне... как го наричат в списанията?

Време за търсене. Наричат го време за търсене.

Като част от стажа веднъж седмично Меган хващаше автобуса до местната болница и с още десетина други стажанти обсъждаха проблемите си.

Докторски седенки на сутрешно кафе, помисли си Меган, макар че ги оценяваше. След края им винаги си мислеше с облекчение: „Значи не съм само аз така. И за другите е същият невъзможен кошмар.“

Другите джипита бяха от всевъзможни класи и раси — почти половината бяха от азиатски произход, — но Меган не се съмняваше, че бяха като нея. Наближаващи трийсетте амбициозни хора с интелигентно изражение, академични виртуози, които бяха започнали леко да се износват. Меган си мислеше, че ръководителите им са постъпили много мъдро, давайки началото на тази традиция. Защото бъдещите лекари не можеха да разговарят със семействата и приятелите си за това, през което преминаваха. Никой друг не би ги разбрал.

— Имам една пациентка, чийто съпруг я бие — сподели една млада жена, блондинка, с коса, хваната на две опашки, и привилегирован произход, който струеше от всяка изречена гласна. —

Идва веднъж седмично цялата в синини и охлузвания, понякога и със счупено ребро. Чудя се дали да не уведомя властите.

Един дебел китаец с детско изражение се вторачи в нея през очилата с черни рамки.

— Какво те спира?

— Уреден брак — въздъхна блондинката. — Опасявам се, че съпругът или семейството ѝ ще я убият, ако полицията потропа на вратата ѝ.

— Многообразие на културите — подсмихна се млад индиец. — Не е ли прекрасно?

— Не съобщавай на никого — отсече китаецът. Акцентът му представляваше странна смесица от кокни и кантонски диалект. Всичко звучеше като заповед. — Тя никога няма да подаде оплакване, а ти само ще ѝ утежниш положението. Така е тук.

— Мразя, когато пациентите ми кажат да взема да се гръмна — оплака се момиче от пакистански произход с минипола и вид на гимназистка. — Забелязали ли сте? Правят го винаги, когато откажеш да им изпишеш исканото лекарство.

— „Темазепам“ — гърлено рече индиецът. — Винаги ми казват да взема да се гръмна, когато откажа да им сервирам „Темазепам“.

Меган си пое дълбоко дъх и изтърси:

— Бременна съм. — И се засмя.

Всички се втреничиха в нея. И продължиха да я зяпат. Меган се усмихваше сред неловкото мълчание.

След няколко месеца обща практика тези млади лекари бяха убедени, че са видели и чули всичко. Мъж, ухапан от хамстер по ректума. Съпруги, които си лягаха с чук под възглавницата, за да се защитят не от крадци, а от съпрузите си. Брат и сестра, оставени да се гледат сами, докато родителите им отишли да танцуват.

В Ибиса.

Гротесков парад от пощурели деца, крадливи наркомани, изоставени старци, мъже със заклещени пениси в тръбата на прахосмукачката, други мъже с разнообразен асортимент от плодове и зеленчуци, пъхнати в ануса, жени, бити и малтретирани от пияници, религиозни фанатици или ревнивци на ръба на убийството — всякакви насилници и жертви.

В бедняшки квартали, където всеки втори притежаваше бейзболна бухалка, макар че никой не играеше бейзбол, най-блестящите умове от тяхното поколение се грижеха за слабите, болните и умиращите. Бяха видели всичко и бяха написали рецептите.

Но една от тяхната група на пълни отличници и свръхамбициозни братя и сестри — бременна? Досега не бяха чували за подобно нещо.

— Мисля, че всичко ще се нареди — обясни Меган с престомена увереност, докато се усмихваше. — Бебето ще се роди в края на стажа, така че най-вероятно ще кърмя на изпита и макар че бащата не влиза в сметките, мисля, че ще се справя. Разбирате.

Не знаеха какво да кажат.

Бяха стигнали дотук, бяха се трудили усилено и видели какво ли не, а сега се бореха да избутат последната година преди придобиването на правоспособност. И бебе за капак? Бебе сега? Струваше им се ненормално — все едно изтощен маратонец да влезе на стадиона със залитане и да реши да премине финалната отсечка на ръце.

Младите лекари мълчаливо гледаха Меган, без да я поздравят, нито да изкажат съжаление. Бяха видели какви ли не странни картинки в държавните болници — но това? Сякаш не й вярваха. Меган огледа тези лица с различен цвят на кожата, но с еднакво изражение. „Шегуваш се, нали?“

Знаеше как се чувстват.

Понякога тя самата не можеше да повярва.

— Всичко се променя, щом родят — оплака се Майкъл. — Не само телата им — макар че и този момент го има, — но и целият им светоглед. — Той пресуши бирата си и даде знак на бармана за още една. Барманът не реагира. — Бебето се превръща в център на вниманието им. А мъжът едва се вижда на радара.

Бяха в една кръчма на две крачки от Холоуей Роуд. Близо до работата им, но за пръв път я посещаваха. И двамата не бяха любители на алкохола. „В италианския няма дума за «алкохолик»“ — казваше баща им, когато английските им приятели започнаха да пускат бирени коремчета към трийсетте, освен това и двамата предпочитаха да бъдат

някъде другаде. Само че Майкъл изобщо не искаше да се прибира. Не че тук се чувстваше по-добре.

— Мислиш ли, че и с мама е било така? — попита Паоло. — Че е загубила интерес към баща ни?

Майкъл го изгледа.

— Не говори така за мама!

— Просто разсъждавам. За мен винаги е била пример за майка — Паоло се усмихна при спомена. — Готвеше и ни командваше, такива неща.

Майкъл също се усмихна.

— Да, много я биваше. Биваше я да бъде майка.

— Може и да се е променила. Може би, когато сме се родили, сме станали най-важното нещо в живота ѝ. И може би татко е бил доволен. Винаги са изглеждали щастливи заедно, нали? По-щастливи от днешните двойки.

— В днешно време е различно. Мъжете като нашия старец ухажваха първото момиче, в което се влюбеха, оженваха се и туй то. На работа и къщи и никакво заиграване през останалото време. Сега сме подложени на какви ли не изкушения. Сега има много жени, които харесват секса не по-малко от мъжете. Докато не се ожениш за тях.

Паоло наблюдаваше брат си, който гледеше унило в полумрака на „Плъха и тропета“, и си помисли колко близък го чувства и колко много все още го е грижа за този мъж. Колко много го обича.

— Нека да изясним нещо — започна Паоло. — Всъщност вината не е твоя, че чукаше Джинджър отзад. Жена ти е виновна за всичко.

— Говори по-тихо, моля те. — Майкъл се огледа наоколо като престъпник. — Само казвам, че се променят. Голямата разлика е не да живеете отделно или заедно. Не да си женен или ерген. Голямата разлика е да сте само двамата или с дете — отбранително го изгледа Майкъл. — Обичам дъщеря си, не бих могъл да я обичам повече.

Паоло постави длан върху ръката на брат си.

— Известно ми е. Така че престани да си вадиш онази работа навън. Нали не искаш да стигнеш до развод? Не искаш Клои да израсне без теб. Искаш един ден и тя да създаде семейство като на нашите родители, нали? Здраво семейство.

— Няма вече такива семейства.

— Само че е лудост да зарежеш семейството си заради едно бързо чукане. Безумие! Ти обичаш семейството си, Майк, и не искаш да го загубиш.

— Джинджър е много специална.

— Е, всички са много специални, когато те тресне хормонът, Майкъл. Само че това преминава, не е ли така? Това желание. Тази страст. Този... не знам — глад. Изчезва. Знаеш го по-добре от мен, имал си толкова момичета. Но с Наоко имате нещо, върху което можете да изградите живота си.

Майкъл оброни глава.

— Обичам Наоко. Обичам и Клои, но откакто се роди, се питам: как можеш да имаш толкова любов в живота си и толкова малко радост?

— Такава ли е представата ти за радост? Секс без чувства с една всъщност непозната жена?

— Ами все е някакво начало.

— Глупаво копеле! Предполага се, че жена ти е тази, която има следродилна депресия, не ти!

Паоло си мислеше, че с него, Джесика и детето им ще е по-различно.

„Нямам нищо против безсънните нощи, никненето на зъби, смяната на пелени и каквото там друго се налага. И дори нямам нищо против, ако бебето се превърне в най-важното нещо в живота на жена ми и правим секс по план. Искам тя да обича нашето бебе така силно. Едно бебе заслужава да е по-обичано от мен.

Онова, което става с Майкъл, Наоко и Клои никога няма да се случи с нас. Ние ще сме добре. Само да минат тези девет месеца! Само това.“

После остави брат си в потискащата кръчма и се прибра вкъщи при бременната си съпруга, нежно допря ухо до плоския ѝ корем и това беше най-хубавото нещо на света — двамата усмихнати, изпълнени с неподправена радост, ослушващи се за недоловимите сърдечни тонове, в очакване, на какъвто и да е сигнал от центъра на вселената.

Четиринайсета седмица, мислеше си Меган, докато повдигаше с усилие изморените си крака надолу по стъпалата от кабинета. Чуваше как един мъж с бръсната глава крещеше на жената на регистратурата, че знае правата си.

Четиринайсета седмица, мислеше си тя, опипвайки леко корема си — успокоителен жест, макар че нямаше представа дали иска да успокои бебето или себе си. Коремът ѝ беше започнал да личи. Дрехите ѝ отесняха. Бебето се учеше да смуче палеца си. Наистина се случваше.

В кабинета имаше диплянка за бъдещи майки със заглавие „Първото тримесечие“, пълна с полезни съвети за бременни жени с идеално подреден живот.

Включи партньора си. Опитай се да поспиваш малко през деня. Не се противи на изтощението. Купи си удобен сутиен за бременни. Накарай партньора си да ти направи релаксиращ масаж. Плувай редовно. Разговаряй с партньора си. Не страдай мълчаливо.

Меган често преглеждаше диплянката, когато искаше да се посмее хубавичко.

— Меган?

Беше Уил, притеснен, и първоначално тя изпита абсурдното удоволствие да го види. Включи партньора си. Накарай партньора си да ти направи релаксиращ масаж. Но Уил вече не ѝ беше партньор и не бе баща на детето ѝ. Беше ѝ изпратил порой от съобщения по мобилния, които бе изтрила, без да прочете. Какво имаше да се обсъжда? И все пак изпитваше сладко-горчивото съжаление за пътя, който не беше поела.

Ако той можеше да обича само нея, още щяха да са заедно. Вероятно един ден щяха да се оженят и накрая да си народят сладки дечица, които щяха да прекарват неделите с обожаващите ги баба и дядо в предградието „Хампстед Гардън“. А сега дори не искаше да погледне съобщенията му. Колко бързаше да забравим онези, които сме обичали!

— Изглеждаш добре, Меган.

Бяха толкова близки. Затова се зарадва да го види. Съмняваше се, че някога ще бъде толкова близка с друг мъж. Бяха разполагали с цялото златно, безгрижно време през студентските си години. Нощи, в които бяха разговаряли с часове, разголвали душата си и споделяли

най-съкровени си тайни и истории. Нощи, през които не си лягаха, защото не можеха да се разделят. Нощи, когато пиеха, пушеха и наблюдаваха изгрева.

Не че Меган не можеше да намери по-добър мъж от Уил. Само че никога повече нямаше да има толкова време за губене. Чак сега осъзна колко е била самотна.

— Искам отново да бъдем заедно, Меган.

Невъзможно. Заради стореното от него. Заради стореното от нея. По-добре да приключеше още сега.

— Бременна съм, Уил.

Челюстта му увисна.

— Не е твое — бързо добави тя.

Меган винаги беше смятала, че онази сцена в „Четири сватби и едно погребение“ беше малко нереалистична — онази, в която Анди Макдауъл разказва на Хю Грант за мъжете, с които е спала, а той само поглежда малко глуповато и изрича: „Мили Боже, жено, горкият аз!“

На Меган винаги ѝ се бе струвало малко пресилено.

— Меган, уличница такава! — успя да изрече Уил със зачервено от гняв лице, не точно като Хю Грант, като се мъчеше да не заплаче. — Проклетата уличница!

Съвременните мъже не очакваха девственост от жената, но със сигурност искаха да си запазят илюзията за чистота. Истината? Не можеха да я понесат!

— Кой е той, мръсна уличнице? Ще го убия?

Илюзорна чистота, рече си Меган. Само това искаха. Невъзможно, когато очакваш дете.

Джесика влезе в „Майчинството от А до Я“ с притеснение и гордост.

Из магазина бавно се разхождаха жени в различен стадий на бременността и разглеждаха дрехите за бременни — комбат панталони с огромни платки отпред, ластични колани, туники на цветя, строги черни офис панталони, също с онези ластични колани. Различни дрехи за бременни за различен стил на живот и различни бъдещи майки.

Жените от време на време поглаждаха покровителствено издутите си коремни, жест, който Джесика също правеше несъзнателно

— тайното ръкостискане на бременните.

„Майчинството от А до Я“ се различаваше от другите магазини. Тук нямаше отегчени съпрузи и гаджета, които да чакат и да въздишат. Никой не бързаше за никъде. Жените като че ли разполагаха с цялото време на света. От време на време си разменяха по някоя приказка с продавачките и разговорите им бяха смесица от банални и много важни неща. „Имате ли от тези панталони с джобовете в каки и в зелено? О, терминът ми е следващия месец.“ Джесика не можеше да престане да се усмихва на себе си. Защото мястото ѝ беше тук.

Избра от щендера розова рокля на цветя. Забеляза, че много от дрехите не се различават от тези, които младите свободни жени биха облекли, отивайки в някой бар или клуб. Вероятно ставаха за Меган, но не и за нея. Ала розовата рокля на цветя отговаряше изцяло на представата на Джесика за рокля за бременни.

— Красива е, нали? — попита продавачката.

Джесика се усмихна.

— Страхотна е.

— Няма причина да не изглеждате изискана и секси през бременността. „Майчинството от А до Я“ има за цел да ви помогне да показвате с гордост корема си.

Джесика погледна към своя.

— Не се тревожете — усмихна се продавачката. — Коремът ще порасне, уверявам ви. Предполагам, че сте в третия месец, нали?

— Всъщност още не.

— Искате ли да я пробвате?

Защо не? Джесика вече беше член на клуба. И макар че нормалните ѝ дрехи все още ѝ ставаха, нямаше причина да не започне да подготвя гардероба си за идните месеци. Тя винаги малко избързваше.

Напусна работа, за да стане майка — още преди да е забременяла. Разтръби за бременността си, преди да е влязла в третия месец. А сега си купуваше дрехи за бременни, когато все още се побираше в десети размер. И това само защото не можеше да чака, нямаше търпение да прегърне бебето си, да създаде истинско семейство, отново да води нормален живот.

Беше в пробната, все още със собствените си дрехи, когато почувства нещо мокро в обувките си. Не разбираше. Мокротата в

обувките. Заради това не се сети, че кърви. Защото единственото усещане бе за мокрота в обувките.

С нарастващо усещане за страх Джесика започна да се съблича и тогава видя кръвта. Толкова много кръв. По ръцете ѝ, по още неплатената рокля. Обхвана я паника.

Цялата тази кръв, мокрота в обувките и роклята на цветя още в ръцете ѝ, напръскана неизвестно как с кръв.

Моето хубаво бебе!

ГЛАВА 10

Отпърво си помисли, че това беше съпругата му.

Имаше нещо в очертанията на лицето ѝ, в разстоянието между очите ѝ, което за момент го накара да си помисли: „Това е тя.“

От другия край на болничния коридор беше лесно да сбъркаш при опънатите от лудото шофиране нерви и неотложната нужда да я види. Но беше една от сестрите ѝ. Меган. Отпиваше от чашата с кафе, което не искаше. Чакаше го. Вдигна очи, когато той се забърза към нея.

— Тя добре ли е? Добре ли е?

— Паоло, Джесика ще се оправи. Само че е получила голям кръвоизлив. Налага се да ѝ направят кюртаж.

Той се мъчеше да я разбере. Как можеше да се случи?

— Това е стандартна процедура. Елементарна. Кюртажът е кратка операция. Нищо опасно. Изчистване.

— Но тя ще се оправи?

— Да, Паоло. Гарантирам ти, че ще се оправи.

— Ще му стане ли нещо на бебето?

Меган се вторачи в него и си пое дъх.

— Паоло... Джесика загуби бебето.

— Какво?

— Джесика направи спонтанен аборт.

— Спонтанен аборт? — Той поклати глава, извърна очи, без да може да проумее. — Нашето бебе го няма?

— Много съжалявам.

— Но ще ѝ направят операцията, нали?

— Кюртажът е само... той е да се почисти матката. Ние... те... не трябва да оставят нищо в Джесика. Защото може да причини инфекция. Ще изчакаме няколко часа, докато може да ѝ се направи упойка.

Паоло се разпадаше пред очите ѝ.

— Изгубили сме бебето?

— Някой ден ще си имате красиво бебче.

Той отново поклати глава. Как можеше да се случи?

— Но къде сбъркахме?

— Нищо не сте сбъркали. Знам колко е ужасно, но се случва всеки ден. Една от четири бременности...

— Къде е тя? Къде е съпругата ми?

Меган посочи вратата зад себе си. Паоло кимна, избърса очи с длан и влезе вътре.

Меган извади мобилния си телефон и без да обръща внимание на изпепеляващите погледи на две преминаващи сестри, отново позвъни на Кат и отново чу металическия глас на гласовата поща.

Красивата ми съпруга.

Стаята беше осветена единствено от бръмчащата флуоресцентна лампа зад леглото на Джесика. Но дори в стерилния полумрак Паоло виждаше всичко, което беше изписано на лицето ѝ. Загубата на много кръв. Мъката. Изтощението. И преди всичко ужасното бреме от изгубения живот.

Лежеше с гръб, опрян на възглавниците, но изглеждаше заспала. Паоло придърпа стол до леглото и хвана ръката ѝ. После зарови лице в болничната завивка и зариде в колосаните чаршафи, задушаван от скръб.

— Съжалявам — изрече Джесика.

— Трябва да използваш презерватив — каза Кат.

Момчето се усмихна и подръпна ръба на вълнената си шапка „ала Джъстин Тимбърлейк“.

— Искан да те почувствам.

Той понечи да я докосне, но тя го хвана за китките.

— Е, можеш да ме почувстваш и през презерватива или тази вечер ще почувстваш само ръката си — усмихна се тя, приятелски, но неотстъпчиво. — Ти избираш.

— Ще видя какво мога да намеря — измърмори той и отиде в другата стая да събуди съквартирanta си.

Беше свалил ризата си още щом влязоха в апартамента. Може би си мислеше, че загорелият му мускулест торс ще отвлече вниманието ѝ от жилището, което плачеше за ремонт. Сега, когато остана сама, тя

изведнъж се почувства не на място. Имаше кутии от пица, купчини мръсни дрехи и остатъци от марихуана в пепелника. Беше дошла в апартамента му да пробуди тялото ѝ. Но дали наистина искаше това да стане тук?

Запознаха се в клуб, често посещаван от персонала на „Мама-сан“. Беше харесала шапката му. После танцуваха. Попита за името му, но веднага го забрави — Джим? Джон? Сетне ѝ стана неудобно да го попита отново, а и не я интересуваше.

Прегръщаха се — абсурдно, помисли си Кат, да се целуват като тийнейджъри, но никой не им обърна внимание. Разговорът беше оскъден, запознаването и неангажиращите реплики бяха заглушавани от музиката, но това също беше без значение. Кат беше изморена от приказки.

Той се върна с три в пакет, като почесваше татуировката на орел върху бицепса си, и тя осъзна, че иска да се прибере. Тялото ѝ определено имаше нужда от пробуждане, но си помисли, че би го оставила да подремне още малко. Имаше и нещо друго, макар да знаеше, че това е лудост.

Ако щеше да пробужда тялото си, искаше ѝ се да бъде с Рори.

— Извинявай — каза тя, — но трябва да вървя.

— Защо?

Тя сви безпомощно рамене и си спомни репликата, която беше научила под сивото манчестърско небе.

— Желанието кара всичко да цъфти, притежанието го кара да повяхва и чезне.

— Какво?

— Току-що ми дойде.

Опасяваше се, че може да стане неприятен, но той само свали вълнената си шапка-джъстинка и поклати обръснатата си глава. Дори ѝ повика такси.

— Вие, съвременните момичета, ме разсмивате — каза ѝ, преди да си тръгне. — Не знаете какво искате.

Не можеше да го отрече.

На следващата сутрин, докато закусваше сама в „Старбък“ в края на улицата, където живееше, Кат си помисли, че е лесно да срещнеш някого. Но как да се запознаеш с някой, който не носи вълнена шапка, освен ако не е студено навън?

Как да срещнеш някой подходящ?

После си включи телефона, изслуша съобщенията на Меган и извърна лице от момчетата и момичетата, които още не бяха спали заедно и никога нямаше да се досетят, че тя изобщо не е като тях.

Паоло спусна завесите, превъртя два пъти ключа на входната врата и се изолира от външния свят.

Отиде в хола и провери как е Джесика. Тя лежеше на дивана с вдигнати нагоре крака и безцелно прелистваше лъскавото списание, което ѝ бе купил.

— Ще приготвя нещо за хапване — каза той и когато тя го погледна с усмивка на бледото лице, той почувства как очите и сърцето му се напълват отново със сълзи. Трябваше да престане.

— Какво ти се яде, Джес?

— Все ми е едно — отвърна тя и поклати глава, все така усмихната.

Той отиде в кухнята и затърси във фризера нещо по-питателно за нея. Спагети и сос с месо и може би малко зелена салата, ако беше останало нещо в хладилника. Искаше да приготви нещо хубаво за съпругата си.

Хората си мислеха, че я обича заради външния ѝ вид. И разбира се, така започна. Ала у Джесика имаше някаква вътрешна храброст, тя не беше толкова крехка, колкото изглеждаше, личеше си от начина, по който вирваше брадичка, когато природата ѝ казваше да забие поглед в земята и да наведе глава.

Когато те поглеждаше, го правеше с вирната брадичка и той си мислеше за този неин навик, докато приготвяше вечерята им, като от време на време отиваше до вратата, за да се увери, че тя е добре. И всеки път Джесика вдигаше очи от списанието и му се усмихваше с вирната брадичка, както винаги, и той ѝ отвръщаше с усмивка.

Нямаше нужда от думи.

Когато яденето беше готово, той отиде в хола с поднос, върху който имаше две димящи чинии със спагети, две салати от поуехнали марули и меки домати и бутилка от най-доброто вино от запасите им.

— Специалитетът на дома — обяви Паоло. — Прочутите спагети „Барези“ по болонски.

Притесняваше се да не каже, че не е гладна, но тя остави списанието и потри ръце.

— На масата ли искаш да се храним или в скута? — попита тя и спусна крака на пода. Той погледна босите ѝ стъпала и сърцето му се присви от копнеж.

— Ти как искаш? — попита на свой ред и остави чиниите на малката масичка. Започна да отваря бутилката „Бароло“. Трябва да го оставя да диша, помисли си той.

— Тук ми е добре — отвърна Джесика.

— Тогава нека да се храним тук.

Вечеряха пред телевизора, отпивайки от червеното вино, докато обсъждаха задачите за следващия ден в работата му.

Вратите бяха заключени, всички завеси бяха спуснати, бяха в безопасност, на топло и добре нахранени и сякаш бяха последните трима души на света.

Джесика, Паоло и нероденото им дете.

— Каква е тази песен? — попита Джесика.

Седеше на най-горното стъпало на стълбището. В подножието му Клои на четири крака сумтеше и пухтеше към нея, като че ли изкачваше своя Еверест, докато Наоко я следваше плътно отзад, готова да я хване, ако се претърколи. Клои бавно катереше стълбите, пухтеше през зальгалката си „Хелюу, Кити“, закрепена в единия край на устата, размахваше малките си ръчички високо над главата, сякаш плуваше и влачеше розовите си коленца към следващото стъпало. Наоко ѝ запя на японски:

Майго но,
майго но,
конеко-чан.

Аната но оучи уа докодесука?

— Една глупава детска песничка — усмихна се Наоко. — За един полицай, който е куче и намира изгубило се котенце.

— Тя я обожава.

Наистина. През цялата седмица Клои беше кисела, защото ѝ пробиваше голям зъб и венците я боляха. Успокояваха я само определени неща.

Обичаше да дъвче силно — определено не смучеше — зальгалката „Хелюу, Кити“. Обичаше играта с катеренето по стълбите. И тази напевна японска песничка.

На Клои никога не ѝ омръзваха нещата, които обичаше. Искаше да ги прави до безкрай и начаса ревяше с пълно гърло, ако не се подчиняха на заповедите ѝ. Наоко и Клои идваха в къщата всеки ден през тази седмица. По свой си различен начин Джесика и Наоко бяха самотни. Сама по цял ден с Клои, Наоко жадуваше за компанията на друг възрастен, а присъствието на Наоко и Клои явно облекчаваше някаква дълбока рана у Джесика. Беше взаимноизгодно за всички. Наоко можеше да води разговор, различен от издаването на бебешки звуци. Джесика беше доволна да има компания в къщата, която бе потискащо тиха, докато съпругът ѝ не се прибереше.

Джесика забавляваше Клои, докато Наоко ѝ намачкваше храната — периодът с млякото беше надраснат и сега ядеше твърди храни, но намачкани на каша, пригодена за четирите ѝ зъба. Джесика можеше да я преобува, къпеше я и я приспиваше. Само дето не можеше да ѝ пее специалната песен. Но като че ли вече бе научила повечето думи.

Майго но,
майго но,
майго но, конеко-чан.
Аната но оучи уа докодесука?

— Котето не може да каже на полицаия къде живее, нито как се казва — продължи Наоко. Силите на Клои бяха привършили почти в края на стълбището и тя заплака. — Само плаче.

Майго но,
майго но,
конеко-чан.
Аната но оучи уа докодесука?

Оучи о китемо уакаранаи,
намае о китемо уакаранаи.
Мяу, мяу, мяу, мяу,
мяу, мяу, мяу, мяу!
Наите бакари иру, конеко-чан.
Ину-но, омауари-сан
Конатте Шиматте.
Аф, аф, аф, аф,
аф, аф, аф, аф!

Клои възвърна силите си и пропълзя през последните две стъпала. Джесика я вдигна и я целуна силно по бузата. Както винаги нежната бебешка кожа я порази. Разтапящата сърцето ментовосвежа млечна мекота. Джесика взе Клои в скута си и Наоко седна до тях. Чувстваха се удобно в компанията си. Най-после се бяха сприятелили истински.

- Каж ми какво означава — помоли Джесика.
- Ще се опитам — Наоко преведе песента с усмивка.

Загубило се, загубило се, горкото мило котенце.
Къде е домът ти?
Тя не знае къде е домът й.
Тя не знае къде е домът й.
Мяу, мяу, мяу, мяу,
мяу, мяу, мяу, мяу.
Плаче ли плаче.
Но кучето полицай също се е загубило.
Аф, аф, аф, аф,
аф, аф, аф, аф!

- Е, сигурно нещо се е загубило в превода — добави Наоко.
- Нищо подобно — възрази Джесика. — Не очаквах кучето също да се е загубило. Значи и двамата са се загубили — мъжът и жената.

— Е, кучето и котето.

— Песента е много хубава, Наоко.

Поседяха, без да изпитват необходимост да разговарят, като изчакваха Клои да си поеме дъх и да даде знак, че е готова да се върне в базовия лагер и да повтори опита си.

После Джесика сподели:

— Видях бебето си. Беше в малка белезникава торбичка. Съвсем миниатюрно, но истинско бебе. Казват, че още не било истинско бебе, но не е вярно. Тя беше истинско бебе — видях я. Сред многото кръв. Тя нямаше име. Дори не знам дали беше момиченце. Може да е било момченце. Не знам. Но вътре в мен имаше истинско бебе, а сега го няма и точно това не могат да разберат, когато говорят, че ще си имам друго и как трябва да го преодолеея и да не го приемам толкова навътре — никога няма да имам това бебе. Това бебе го няма. Това не разбират. Лекарите, сестрите. Мислят, че плача за себе си. Не разбират, че плача за бебето, което никога няма да се роди. За това бебе.

Тя погледна Клои, която се мъчеше да се откопчи от прегръдката на майка си, ръмжеше, нетърпелива да се освободи. Готова отново да започне играта с изкачването на стълбите.

— Майкъл има любовница — внезапно изрече Наоко.

Само това можеше да предложи в замяна.

Джесика я зяпна.

— Как може да ти причинява това?

— Не на мен. На семейството си.

— Откъде разбра?

— Жената ми писа. Щях да ти покажа писмото, но го изхвърлих. Бременна е — горчиво се засмя тя. — Ако я видиш, ще речеш, че е твърде стара да ражда. Това е жената от работата им. Онази на бюрото до входа на автосалона.

Джесика беше виждала Джинджър и винаги ѝ идваше наум, че някога трябва да е била хубавица.

— Той се кълне, че е приключило. Казва, че е напуснала фирмата. Кълне се в майка си, че повече няма да я види. Но как мога да му имам вяра?

Наоко вдигна детето и зарови лице във вратлето му. Джесика знаеше, че и тя вдишва този невероятен бебешки аромат, който спира дъха ти. Как можеше да има нещо толкова чисто и неопетнено?

— Не е лесно да си хванеш шапката, когато имаш дете — продължи Наоко. — Това е и нейният живот. Нейното семейство ще бъде разбито.

Джесика проследи как Наоко занесе Клои в подножието на стълбището и внимателно я спусна на килима. После се качи и пак седна. Клои се ухили, доволна от перспективата да изкатери стълбището без придружител.

— Няма страшно — рече Наоко. — Няма да падне. Вече може сама.

— Да — потвърди Клои и посочи майка си и Джесика с пръстче с размер на кибритена клечка. — Да.

Това беше първата ѝ дума, единствената засега. Майкъл настояваше, че значи „татко“, но грешеше. Означаваше „виж“. Значеше „какво е това?“, също и „какъв странен живот“. Означаваше всичко и така щеше да е, додето Клои не научеше втората си дума.

— Какво ще правиш? — поинтересува се Джесика.

— Не знам — отвърна Наоко. — Майкъл казва, че е свършило, и аз искам да му вярвам, но мисля, че лъже. Мога да го помоля да напусне, но тогава Клои ще израсне без баща. Или мога да го оставя вкъщи и тогава ще знам, че живея с мъж, който предпочита да спи с друга. Или аз губя, или детето ми. Затова не знам какво да правя.

Двете седяха една до друга на стъпалото и когато детето започна изкачването си, запяха любимата му песен, Джесика колебливо, и наблюдаваха решителното изражение на Клои, а вечерният мрак ги обгръщаше.

Майго но,
майго но,
майго но, конеко-чан.
Аната но оучи уа докодесука?

Двете жени се засмяха, когато Клои допълзя до тях, ангелските ѝ очи грееха, новите зъбчета проблясваха, беше неуморна в играта си.

ЧАСТ ВТОРА
СЕМЕЙСТВО ОТ ДВАМА

ГЛАВА 11

Бар „Мац, мац, котенце“ се намира на улица „П. Боргос“ в сърцето на квартала с червените фенери в Манила.

Барът беше на това място още от времето на Виетнамската война. Първите му клиенти били американски войници, търсеци отмора и забавление. Сега посетителите му обикновено бяха чуждестранни бизнесмени, в доброволно изгнание или не, преследващи секс и наркотици. Трийсет години по-късно само музиката беше различна.

Млади жени по бикини все така огъваха тела и се усмихваха на сцената, докато мъже в ризи с къси ръкави отпиваха от бирата „Сан Мигел“ и не откъсваха очи от сладните танцьорки, без да са съвсем сигурни дали са преследвачите, или плячката.

Кърк редовно посещаваше „Мац, мац, котенце“, след като го уволниха от леководолазното училище в Сейбу. Собственикът британец не спря да повтаря колко съжالياва — само няколко месеца по-рано беше убедил Кърк да се премести от Сидни във Филипините. Само че поредицата терористични бомбени атаки бяха прогонили туристите и през повечето време Кърк беше сам на лодката.

Вероятно трябваше да е по-ядосан на шефа си. Всъщност беше доволен да се махне от Австралия. Приятелката му все говореше „накъде отива връзката им“ и Кърк усещаше с мозъка на костите си, че никога няма да стигне там, където искаше тя. Преди не изпитваше и капка съмнение, че ще се ожени за това момиче, но бе грешал. Кърк просто не можеше да се преструва, че е същото като преди. Двете години далеч от дома го бяха променили. Срещата с Меган също го бе променила.

Беше загубил приятелката си в Австралия и работата си във Филипините. Сега внасяше своята лепта „Мац, мац, котенце“ да не фалира и наблюдаваше стотиците сантиметри златна женска плът, като се опитваше да избегне онази степен на напиване, когато щеше да плати таксата на някое момиче — таксата, която се плащаше на бара,

задето губи една от работничките си за нощта — и да я заведе в хотела си.

— Ти откъде? В кой хотел отседнал?

До него стоеше стройна жена в зелени прашки от ликра. Тя леко докосна ръката му.

— Ти много гуапо — направи му комплимент и обхвана лицето му в рамка с палеца и показалеца си.

— Благодаря — отвърна Кърк, макар да знаеше, че би нарекла дори човека-слон гуапо, което означаваше хубав.

Подобно на повечето момичета в „Мац, мац, котенце“ тя представляваше странна смесица от стеснителност и безсрамие. След като вече се бяха запознали, тя започна да се гали отстрани, да върти бедра, а крехкото ѝ тяло се поклащаше на високите токчета.

— Никога не достатъчно — произнесе тя. — О! Ах! Никога не достатъчно.

Той се усмихна любезно и отклони поглед към сцената. Момичетата в „Мац, мац, котенце“ обикновено имаха походка на сомнамбули. Отчасти заради скуката, отчасти заради изтощението. Въпреки че всички имаха младостта си за съюзник — нямаше момиче над двацет и пет, — ако никой не платеше таксата им, трябваше да танцуват до четири сутринта. От време на време диджеят пускаше парче, което ги оживяваше и тогава те се смееха, мятаха дългите си черни коси и движеха тела с радост и самозабрава, като не танцуваха вече за мъжете в бара, а само за себе си.

Нямаше логика в песните, които им бяха любими. Въпреки че танцуващите в бара бяха ревностни последователи на попмузиката, песните, които ги вълнуваха можеха да бъдат отпреди години, както и последният хит. Модата беше далеч от тях.

Момичетата в бара се връщаха към живот от „Подскачай“ на „Хаус ъф Пейн“. „Без теб“ на Еминем. „Секс бомба“ на Том Джоунс и Маус Ти. „Ще се видим, когато стигнеш там“ на Кулио. „Макарена“ на „Лос дел Мар“. Но най-вече полудяваха, когато диджеят пуснеше „Момиче като теб“ на Едуин Колинс.

Това момиче, помисли си Кърк. Това момиче Меган.

Беше глупаво. Знаеше го. Беше само една нощ, но тя му влезе под кожата. Още не можеше да я забрави. Може би защото беше само една нощ. Може би защото така и не бе имал възможност да се

освободи от нея. Ала най-вероятно, защото той се интересуваше от нея, а тя от него — не.

Меган, мислеше си той, докато гледаше петдесет други момичета, всичките полуголи, всяка от тях можеше да бъде негова за шепа пари. Можеше да има две наведнъж, дори три, ако можеше да си го позволи, ако не беше останал без работа. Това обаче нямаше да се случи.

Меган, Меган, Меган.

След още няколко бири „Сан Мигел“ момичето продължаваше да стои до него със собственическа ръка върху рамото му. Дори в пулсиращия сумрак на „Мац, мац, котенце“ се виждаше белегът от цезарово сечение на корема ѝ.

Повечето от тях имат деца, помисли си той. Защо иначе щяха да са тук? Понеже им харесва? Понеже мъжете, които идват тук, са чудесни хора?

Забелязала погледа му, тя затвори очи и с полуотворена уста започна да върти стройните си бедра.

— О, никога не достатъчно!

Той знаеше, че тази вечер няма да види Меган, вероятно дори никога. Затова плати таксата на момичето на един як „мама-сан“ и я изчака да отиде до съблекалнята. Когато накрая се върна, той почувства как го залива вълна от нежност. Беше свалила работните си обувки на високи токчета и прашките и беше облечена в сърцераздирателно обикновена тениска и джинси от цивилния си живот. От курвата до съседското момиче я делеше един тоалет разстояние.

Веднъж излезли от бара, далеч от биячите и усмихнатия собственик, който държеше пушка в бюрото си, момичетата бяха оставени на милостта на клиентите. Отиваха в странни хотелски стаи със застаряващи германци, скандинавци и англичани, дори австралийци и трябваше сами да преговарят за цената, вида на услугата и да си тръгнат живи и здрави.

Кърк не се пазари. Просто ѝ даде всичко, което имаше в портфейла, и ѝ каза да купи нещо на детето си. Тя беше благодарна.

— Никога не достатъчно, Дърк — прошепна в изпаренията на влажната манилска нощ. — О, Дърк, никога не достатъчно.

И той ѝ повярва. Това никога нямаше да бъде достатъчно.

Меган изкачваше с усилие бетонните стъпала на „Съни Вю“.

Вътре в нея бебето спеше. Тя — вече със сигурност знаеше, че е „тя“ — винаги спеше, когато Меган се движеше, ритмичното люшкане на работния ден приспиваше нероденото момиченце. Обаче, когато Меган се опитваше да спи, малкото юмруче или краче започваше да блъска с обезпокоителна сила по стената на матката ѝ.

Ето това е моето момиче, рече си Меган, и поглади два пъти огромния си корем със собственически жест, който се бе превърнал в нейна втора природа.

Попи. Моята дъщеря, Попи. Мястото вече ѝ бе отесняло.

В двайсет и деветата седмица Меган вече не можеше да познае собственото си тяло. По новите ѝ гърди се виеха дебели сини вени. Стрии по корема и бедрата, които сърбяха. Събуждаше се на всеки час, за да се чеше, да пишка или от силното ритане на Попи.

Близо до върха на каменното стълбище, от което се откриваше мрачната гледка на разпрострелия се „Хакни“, Меган почувства контракция.

Усещането беше по-скоро неприятно, отколкото болезнено и макар че сърцето ѝ се сви от страх, знаеше, че контракцията е лъжлива. Това бяха така наречените контракции Бракстън-Хикс. Фалшив позив за раждане — нещо като репетиция за гала вечерта.

Седна на студените каменни стъпала и зачака неприятното усещане да премине. Бледо слабо дете с бейзболна шапка прекара огромното си колело покрай нея, докато тя въртеше глезени и нежно галеше корема си.

— Още не, Попи — прошепна. — Още не.

Като се изправи с мъка, Меган отиде до вратата на госпожа Марли. Трашметълът, който се чуваше отвътре, тресеше прозорците. Меган почука с въздишка. Никаква реакция. Затропа по-силно и по-продължително. Госпожа Марли отвори вратата. Музиката блъсна Меган в лицето като горещ въздух от отворена фурна и отстъпи. Госпожа Марли я изгледа студено, цигарата висеше от долната ѝ устна.

— Дейзи е вътре — измърмори тя. После надменността ѝ прерасна в насмешка, когато забеляза издадения корем на Меган. — Зарязал те е, а, скъпа?

Без да я удостои с внимание, Меган влезе в апартамента. Беше още по-мръсен и разхвърлян от обичайното. Безброй мръсни дрехи и вонящи остатъци от доставена храна се въргаляха наоколо. По земята имаше изпочупени играчки и — неизвестно как — дванайсетина телевизора и DVD плейъра, набутани в ъгъла. Дейзи лежеше на дивана, завита до брадичката с одеяло „Хелюу, Кити“ и с наполовина изядена кифла в малката ѝ ръка.

Меган клекна до нея и се усмихна.

— Може ли да намалите малко музиката? — изрече тя, без да се обръща.

— Брат ми — обясни госпожа Марли. — Уорън. Казва, че музиката не може да се оцени, ако е тиха. Затова го изритаха от общинския апартамент.

Отпуснат кокалест младеж с долнище „Адидас“ влезе в стаята и запали цигара. Погледна похотливо Меган и се почеса по слабините.

— Бихте ли намалили музиката?

— Дреме ми на оная работа — отвърна той. — Имам право да слушам музика.

Отиде в спалнята, като остави след себе си цигарен дим и разярено негодувание. Меган се обърна към Дейзи, очевидно нищо не можеше да направи.

Детето се оплакваше от болки в корема. Меган я прегледа, премери температурата ѝ и забеляза колко бързо излапа остатъка от кифлата. Явно имаше апетит.

— Дейзи? — привлече вниманието ѝ Меган.

— Да, госпожице.

— В училище тормози ли те някой?

Мълчание.

— Елвис ми взема парите за закуска.

— Ужасно. Не можеш ли да се оплачеш на учителката? Или на майката на Елвис?

Без отговор.

— Рекох, че е апендицитът — даде диагнозата си госпожа Марли. — Трябва да ѝ се извади.

— Нищо ѝ няма на Дейзи — обясни Меган и се изправи. — Тормозили са я в училище.

— И преди сбърка — изрече нападателно госпожа Марли. — Мислиш се за много умна. Вириш нос тук. И сгреси, нали? Никой не тормози моята Дейзи.

— Госпожо Марли — започна Меган. И тогава я видя. Стърчеше изпод дивана. Небрежно мушната в кутия от пица. Спринцовка. Меган бързо прекоси стаята и вдигна слушалката на телефона.

— На кого се обаждаш, мадам Боклук?

— На социалните служби — отговори Меган.

Госпожа Марли не губи време, за да спори. Отиде в спалнята да доведе брат си. Меган смътно долавяше врявата зад гърба си. Говоренето на висок глас, трашметъла и детското хлипане.

Предварително записан глас ѝ казваше да натисне звездичката два пъти, когато той я сграбчи изотзад. Около шията ѝ се склучи ръка и я дръпна от телефона, събаряйки я на земята.

Би трябвало да мога да се справя. Четири години вадорю карате. Би трябвало да знам какво да направя. Да смажа коляното му с токче. Да сграбча слабините му. Да потърся нервните окончания на китката му. Но умът ѝ беше като бяло петно. Не можеше да си спомни нищо от уроците на Рори всяка сряда в продължение на години.

Уорън Марли ѝ крещеше цинични заплахи, докато удряше главата ѝ в стената, после я придърпваше и отново я блъскаше. Като стенобойна машина.

— Имам право, крава такава — беснееше той. — Имам шибаното право да правя каквото си искам.

Четири години уроци в студиото на Рори и нищо не си спомняше. Безкрайни курсове по бойни изкуства, а сега беше безпомощна като боксова круша. Четири години удряне, ритане и самоотбрана, бели пижами и бойни викове, а сега не можеше да отреагира, за да прекрати боя. Сякаш се бе преструвала на печена, а сега беше в реалния свят.

Можеше единствено да се прикрива с ръце и да си мисли какво щеше стане с дъщеря ѝ.

Полунощ отдавна беше минала, но небезизвестният гръцки курорт Ратарси гъмжеше от хора.

Почти всички бяха почернели, пияни и британци. Ядосани, с обеци къде ли не, татуирани. Съвременни момчета и момичета, които се забавляваха на слънце. От което петстотингодишното рибарско селце се превръщаше в живописна повръщалня.

Кат беше с поне десет години по-стара от повечето, въпреки че бе в по-добра форма от тях. Нездравословна храна, безразборен секс и прекаляване с алкохол — взети заедно, оказваха влиянието си.

Всъщност единствено фактът, че е трезва, я различаваше от младежите по улиците на Ратарси.

И сама.

Не го беше замислила точно така. Кат не планираше да отиде на почивка сама. Бригите трябваше да дойде с нея. Но Дигби помоли Бригите да го приеме отново и изведнъж плановете на Бригите се промениха и Кат замина за Ратарси сама.

— Какво стана с Дигби и мацето? — поинтересува се Кат.

— Не се е получило — усмихна се Бригите. — Мисля, че проблемът е бил във времето му за възстановяване.

— Време за възстановяване?

— Нали знаеш. Времето, необходимо на един мъж да повтори.

— Да повтори? О, да повтори.

— Младите момичета не са като нас, Кат. Може да са лесни за мъже като Дигби, но очакват да ги чукат по два-три пъти на нощ. Дигби е на четирийсет и пет и влиза в челните редици на кандидатите за инфаркт. Дори с половинката аспирин на ден. Изглеждаш изненадана.

Кат се опита да запази безразличие. Но се сети за снимките на Бригите и Дигби от почивките и гледката, след като бяха минали през машината за рязане на хартия.

— Не съм изненадана, че са се разделили — обясни Кат. — Изненадана съм, че го приемаш отново. След онова, което ти причини.

Но Бригите беше настроена оптимистично, сякаш ставаше дума за ежедневен решение, не за унижение.

— Ами той не ме задушава. Разсмива ме. Разбираме се. Честно казано, не съм сигурна, че мога да намеря нещо по-добро. Въпрос на помъдряване.

Кат се надяваше никога да не помъдрее по този начин.

Затова отиде в Ратарси сама и се разхождаше по лепкавите му улици, ужасена от гледката, която представляваха нейните летуващи сънародници, и се питаше защо не отиде да се катери в Лейк Дистрикт с възпитаните германски и японски туристи. И тогава го видя. Опрял гръб на една стена, с разкопчана хавайска риза и бира в ръка.

Синът на Рори. Джейк.

Някакви момичета с минижупи стояха пред него и подигравателно имитираха безпомощното му състояние.

Кат го изправи на крака и го отведе настрани от кикотещите се момичета. Изчака го в края на улицата, докато не изпразни съдържимото на стомаха си в една препълнена кофа за боклук.

После го заведе в последния добър хотел в Ратарси и го замъкна до трапезарията. Беше полупразна. Ратарси вече не беше място за вечеря и изтънчени вина.

— Може ли две кафета?

— Кафе само с ядене — отсече сервитьорът.

— Тогава ще поръчаме ядене — съгласи се Кат със стоманена нотка в гласа, която използваше пред непокорния кухненски персонал.
— Мислиш ли, че можеш да поемеш малко храна, Джейк?

Момчето кимна неуверено. Когато сервитьорът неохотно ги придружи до масата, Джейк като че ли я разпозна.

— Мисля, че съм ял развален кебап — обясни той.

Кат се разсмя.

— Да, и аз съм изяла много развален кебап на петнайсет.

— Шестнайсет — поправи я той. — Миналата седмица. Това е подаръкът за рождения ми ден от татко. Десет дни с приятеля ми Джъд. — Той огледа ресторанта, тук-там имаше по някоя заета маса от изгорели от слънцето туристи на средна възраст. — Не знам какво е станало със стария Джъд.

— Брей! Почивка в Ратарси за рождения ден. Какво стана с новото колело и играчките?

Джейк сви рамене.

— Н'знам.

— Как е семейството ти?

— Мама не е много добре. Загуби бебето. Как се наричаше?
Спонтанен аборт.

Кат се запита на колко ли години е Али. Четирийсет и пет? И шест? Вече имаше момче и момиче. На някои жени обаче все не им стига. Не разбират, че е време да спрат да раждат и да започнат да ги отглеждат.

Сервитьорът се върна.

— Готови ли сте да поръчате?

Джейк разгледа менюто с внимание, сякаш за пръв път виждаше подобно нещо.

— Ще взема винегрет.

Сервитьорът подбели очи към тавана и шумно въздъхна. Замълча.

— Аз също — продума Кат сред мълчанието.

— Винегрет — изрече ядно сервитьорът — е сос за салатата.

— Известно ни е — отвърна Кат. Ние сме на диетата на Аткинс.

Сервитьорът се отдалечи. Кат и Джейк се усмихнаха съучастнически. Отдавна не се беше случвало.

Сервитьорът се върна с кафе и две сребърни купички с винегрет.

— Лъжици? — попита.

— Да, моля — отвърна Кат.

Двамата опитаха от соса за салатата и направиха физиономия.

— Отвратително — изкоментира Джейк.

— Да, следващия път ще знаеш.

Той втренчи поглед в кафето си.

— Благодаря за... знаеш. Че се погрижи за мен.

— Няма нищо, Джейк.

— Държиш се много мило с мен.

— Да. Имаш късмет, че не съм ти мащеха.

Той се засмя силно, без да може да измисли отговор. Кат виждаше, че още си е дете.

— Ами баща ти?

— Баща ми е добре.

— Хубаво. Предай му... знаеш. Много поздравя.

— Добре.

Кат се опита да си представи живота на Рори, но въображението не ѝ достигаше. Дали не беше започнал някоя удобна сериозна връзка? Или преспиваше, с която му падне? И от двете възможности сърцето ѝ се присвиваше. Сигурно е странно да си мъж, който повече не може да

има деца. Дали всеки завой не ти изглеждаше като улица без изход? Кат изведнъж се ядоса на себе си.

Отказваше да приеме, че една връзка може да бъде сериозна само ако включва деца. Защото ако беше вярно, какво тогава беше онова, което имаха с Рори? Пълен майтап. А то не беше майтап.

Тя се вгледа през масата в Джейк и за първи път видя следите от острите черти на баща му в неоформеното тийнейджърско лице. Липсваше ѝ. Не бе подозирала, че ще ѝ липсва толкова много. Беше нещо повече от скъсване с поредния мъж.

Кат имаше чувството, че е загубила член от семейството си.

Паоло и Джесика последваха агентката по недвижима собственост в огромната градина.

Нощта в предградието беше тиха и спокойна. В тъмното лампите на басейна правеха водата искряща и бляскава — идеално синьо, изпъстрено с блещукащо златно.

— Голям е за частен басейн — каза агентката.

— Много е хубав — възхити се Джесика. — Лампите под водата. Харесва ми.

— Не всеки иска басейн — обясни агентката в прилив на честност, с която печелеше доверието на клиентите. — Искане си поддръжка — макар че, доколкото знам, в квартала има отлични работници по поддръжка на басейни. Е, остава въпросът с безопасността, разбира се. Нали още нямате деца?

— Не още — отговори Паоло и видя как съпругата му трепна. Почувства вълна от отчаяние. Защо не можеха да я оставят на мира?

— Може ли да видим останалата част от къщата? — попита Джесика.

След като лекарят им каза, че Джесика се е възстановила от спонтанния аборт, продължиха с курса инвитро. Само че Джесика никога нямаше да преживее този аборт и инвитрот не се получаваше.

Тя послушно си слагаше инжекцията с лекарства всяка вечер, коремът ѝ постепенно се покри с точки от иглата, а продукцията от яйцеклетки не беше очакваната. Направиха ѝ безброй изследвания на ултразвук, които зачестиха с приближаването на големия ден за събиране на яйцеклетки.

Паоло си мислеше, че неговото участие изглежда жалко и нищожно — бързо изправане в пластмасовата чашка в деня, в който вземаха яйцеклетките от Джесика. Съпругата му вършеше цялата работа.

Извадиха дванайсет здрави яйцеклетки, които бяха успешно оплодени. Две от тях бяха върнати обратно в Джесика, но когато две седмици по-късно тя си направи теста за бременност, той се оказа отрицателен. Ултразвукът показа, че двете оплодени яйцеклетки просто се бяха размили, като сълзи в дъжда. И това беше всичко.

Не приличаше на спонтанния аборт. Само смазващото разочарование и отчайващата мисъл, че всички инжекции и посещения при лекаря, часовете, прекарани с вдигнати нагоре крака бяха отишли нахалост.

Не беше като да загубиш бебе. Нямахте кръв и прилив на безполезна кърма. Курсът инвитро по-скоро приличаше на тест за издръжливост, последван от прекрасен сън, от който накрая трябваше да се събудиш.

В продължение на неизвестен брой дни, часове или дори минути, секунди — кой да ти каже? — в нея имаше две оплодени яйцеклетки. Потенциални бебета? Не — бебета. Нейните бебета.

После тях вече ги нямаше, като че ли никога не бяха съществували, и след набързо изказаното от акушер-гинеколога съжаление Джесика и Паоло изведнъж се оказваха обратно на Харли Стрийт, само двамата, бездетна семейна двойка, наблюдаваща как мъж и жена качват новороденото си бебе в колата.

— Никога повече — бе заявила Джесика.

— Ще си промениш мнението.

— Само гледай. Инвитро? Не дава резултат, а когато даде, не ти дават никакви гаранции за бебето.

— Стига, Джес. Това не си ти. Това е някаква ужасия, която си прочела в жълтата преса.

— Не знаят как се отразява на бебето. Откъде да знаят? Инвитрото съществува съвсем отскоро. Прочетох, че методът инвитро е генетична бомба със закъснител.

— Много деца, заченати по нормалния начин, се разболяват. Никой не може да ти даде гаранция, че бебето ще е наред. От това ли всъщност те е страх? Или се боиш от повторен провал?

Джесика извърна глава.

— Остави ме на мира. Държиш се ужасно с мен.

— Ти се справи чудесно. Направи всичко, което зависеше от теб. Но не можем да се откажем само след един опит. Има и други клиники, по-добри.

— И какви са шансовете в тези по-добри клиники, Паоло? Трийсет процента успех? И това в най-добрия случай.

— Но в това число влизат всички. По-стари жени. Жени със сериозни заболявания. Ти си друго, Джес. Шансовете ти са много големи, ако опитаме пак.

— Ние? — Тя едва не се изсмя. — Ти къде се слагаш?

— Щях да се подложя на същото, ако можех. Щях да си правя инжекции, да се тъпча с тези лекарства. Само ако можеше.

Тя заби поглед в тротоара.

— Знам.

— Още един опит?

Тя поклати глава.

— Никакви опити повече.

— О, хайде! Стига, Джес!

Отсега знаеше, че няма да се получи. Виждаше го изписано на лицето, което обичаше толкова много. Тази история я бе смазала и това късаше сърцето му.

— Каквито и надежди да ти дават, има шанс да не се получи. Съществува възможността за неуспех и човек трябва да е подготвен. А аз не мога да понеса още един неуспех, Паоло. Съжалявам. Но вече имам усещането, че една голяма част от мен липсва.

Затова сега прекарваха свободното си време в оглеждане на къщи на границата между града и провинцията, където живееха много хора, които искаха да се махнат от Лондон, но не можеха да си позволят да избягат твърде далече. Град в провинцията, така го нарече агентката. Оказа се, че това е най-новата мода.

Джесика го реши, защото според нея зеленото кътче от Лондон, където живееха, западаше. Дори там вече имаше банди и наркотици, а градът ставаше все по-опасен и човек по-трудно можеше да се изолира от него. Но Паоло знаеше, че решението ѝ нямаше нищо общо с престъпността пред прага им.

Причината беше стаята в дъното на къщата. Стаята с нов килим, жълти стени и креватче от петия етаж на „Джон Луис“. Налагаше се да се махнат, заради детската стая, която беше приготвил преди спонтанния аборт на Джесика, а сега не можеха да я променят. Не можеха да я използват, а сърце не им даваше да я преобзаведат. Можеха само да се махнат.

Паоло обърна гръб на божествената светлина от басейна и влезе в къщата. Беше красива — един от онези солидни домове, построени точно преди войната за някой заможен лондончанин в по-зелена и чиста среда. Ала какво щяха да правят с такава огромна къща? Само двамата?

Той последва гласовете на Джесика и агентката в една от стаите на първия етаж. Замръзна, когато пристъпи прага. Беше детска стая.

Навсякъде по пода бяха разхвърляни детски играчки. Жаба колкото дете. Някаква музикална мечка. Много полуразкъсани детски книжки от онези, при които дърпаш някакъв картонен палец и изскача усмихнато картонено животно. В дъното на стаята едно бяло креватче стоеше като олтар.

— Хубави високи тавани — подчерта агентката, настъпвайки прасе с часовников механизъм с тока на обувката си.

Паоло отиде при съпругата си.

— Джес?

Осъзна, че пет пари не дава къде ще живеят. Стига да беше с жена си. Да затворят входната врата и да се освободят от всички.

Тя гледаше втренчено креватчето.

— Идеално е за времето, когато ще зацъпуркат малки крачета — не преставаше агентката. — Освен това наоколо има много добри училища.

Джесика кимна замислено, сякаш се съгласяваше с някакъв вътрешен глас, не с този на агентката.

— Ще махна всичко — каза. — Нищо няма да оставя.

Гласът ѝ беше спокоен и делови, но съпругът ѝ видя очите ѝ и тъй като познаваше сърцето ѝ, беше сигурен, че жена му се задавя от скръб, каквато той не можеше да си представи.

Паоло си помисли, че вероятно брат му има право. Може би жените се променят, след като родят. Може би се променяха по начин, който не си сънувал.

Паоло нямаше този опит. Само знаеше, че един ден брат му щеше да разбере какво му е. И да види какво става, ако една жена не може да има деца.

ГЛАВА 12

Доктор Лоуфорд досега не беше идвал в жилището ѝ. Меган се засрами от занемарения му вид, теснотията, от гащите, които съхнеха на радиатора, и небрежно хвърления на пода учебник.

Но докато силните му кокалести пръсти внимателно преглеждаха лицето ѝ, се засрами най-вече от това, че се нуждаеше от грижите му.

Срам, рече си Меган. Лекар и срам, хубава работа!

Имаше драскотина на едната буза, но като оставим настрана пулсиращата цицина на челото ѝ, болката беше най-вече в ръцете ѝ, които бяха поели повечето удари. Ако не друго, поне това бе успяла да направи. Може би все пак уроците при Рори не са били напразни.

Лоуфорд ѝ мереше кръвното, когато се чу звънецът отдолу. Видя Джесика и Кат на малкия мръсен монитор и ги пусна.

— Сестрите ми — обясни на Лоуфорд.

Те се изкатериха по стълбите. Джесика погледна Меган и избухна в сълзи.

— Няма нищо, Джес.

— Копелета! — изруга Кат. — За тях няма нищо свято!

— Така е — съгласи се Меган. — Не и в „Съни Вю“.

— Ами бебето? — попита Джесика.

— Бебето е добре — успокой я Меган. — И аз съм добре.

— Бебето е добре? Попи е добре?

— Нищо ѝ няма. Направиха ми ултразвук. В болницата. Всичко е нормално.

— Трябва да напуснеш това място, Меган — обади се Кат. — Много е опасно.

— И аз това ѝ казвам — включи се Лоуфорд. Трите сестри втренчиха погледи в него. — Тези животни не заслужават нашата Меган — продължи той. — Тя трябва да си потърси някоя малка хубава практика на Харли Стрийт.

Меган не разбираше дали се шегува.

— Хайде — подкани я той. — Дай да ти премеря кръвното.

Меган ги запозна, седна на единичното легло и нави ръкав. Кат прегърна през рамо Джесика и двете зачакаха мълчаливо Лоуфорд да си свърши работата.

— Ще трябва да го следиш — рече.

— Колко е?

— Сто и осемдесет на деветдесет и пет.

— Същото като в болницата. Би трябвало вече да се е нормализирало.

— Да.

— Е — изрече Меган замислено, — преживях насилие. Това не действа съвсем успокоително, нали?

— В случая може да очакваме, че високото кръвно налягане е временно — съгласи се Лоуфорд. — Но ако не спадне... Да изчакаме и да видим.

Меган кимна.

— Да изчакаме и да видим.

Джесика избърса очи.

— Какво става? Какво не ти е наред с кръвното?

— Ще го следим — обясни Лоуфорд. — Извинете ме, трябва да разговарям с полицията. След като този младеж приключил с теб, го завели в близкото спешно отделение, за да получи рецепта. Когато не му изписали достатъчно бързо метадона, той нападнал сестрата. Приятно ми беше да се запознаем, дами. Ще се видим в работата, Меган.

Остави ги сами. Кат сложи чайника.

— Меган? — обади се Джесика. — Какво има? Каква е тази работа с кръвното ти налягане?

— Знаеш ли какво е преекламписия, Джес?

Джесика поклати глава и Меган си помисли: „Естествено е да не знае.“ Джесика беше прочела стотици страници за ендометриозата. Беше експерт по спонтанните аборти и метода инвитро. Можеше да ти разкаже в подробности за подвижността на сперматозоидите и лекарствата за повишаване на плодовитостта. Знаеше всичко от игла до конец за опитите за забременяване. Но не знаеше нищо за проблемите на бременността.

И от къде на къде?

— Прееклампсията е пренатално повишено налягане — обясни Меган. — Високо кръвно налягане при бременните. В много отношения не може да се разграничи от високото кръвно налягане на средностатистическия, подложен на стрес затлъстял мениджър, с тази разлика, че прееклампсията няма нищо общо с напрежението на съвременния живот. Това е повишение на кръвното налягане, което се получава единствено през бременността.

— Това мляко е на една седмица — съобщи Кат, връщайки се в стаята с една смачкана кутия. — Искаш ли да отида до магазина?

— Не мога да поема повече чай — възпротиви се Меган. — Наистина ли ти е интересно да слушаш тези подробности, Джес?

— Разбира се! Ти си ми сестра! Попи е моя племенница!

— Добре. Свързано е с притока на кръв към плацентата — така бебето се храни от майката в матката.

— Но този глупак те е нападнал! — прекъсна я Джесика. — Не може кръвното ти да не скочи, нали?

— Да, но не би трябвало да се задържи на тези стойности. Никой още не знае какво причинява прееклампсията. Какво я отключва. Дали нещо подобно може да я предизвика. Затова засега може само да се надяваме да не остане високо.

— А ако остане? — попита Кат.

Меган се замисли за преждевременно родените бебета, които беше виждала по време на стаж си в „Хомъртън“. Миниатюрни сбръчкани създания с вълнени шапки на главите, защото бяха твърде малки, за да поддържат телесната си топлина. И родителите им, които ги гледаха през пластмасовите кувьози. Сети се за онези, които оживяваха — и ставаха напълно нормални и здрави бебета. Спомни си и онези, които нямаха този късмет.

Меган си пое дъх. Изведнъж се почувства много изтощена. И уморена от обяснения.

— Ако кръвното ми остане високо, тогава е прееклампсия. И бебето трябва да се роди преждевременно. Ще ми направят спешно цезарово сечение, защото бебето ще бъде твърде малко за нормално раждане.

— Но тя ще бъде добре, нали? — разтревожи се Джесика.

Двайсет и девет седмици, помисли си Меган. Дъщеря ѝ не беше готова за външния свят. Дори не беше близо до този момент. Белите

дробове на бебето не бяха заякнали, за да диша — нямаше да бъдат още седмици наред. Ако се родеше през следващите два месеца, щеше да бъде недоносена. Ако се родеше през следващите седем дни, щеше да се бори за живота си. Меган и Попи трябваше да устискат заедно колкото се може по-дълго.

— Надявам се. Ще бъде малко недоносена. Трябва да се подготвим за всякакъв случай.

— Искаш да кажеш — малко мъничка?

Двайсет и девет седмици. А ултразвукът показва, че теглото ѝ е малко под нормата за възрастта. Акушерката в болницата каза, че в момента бебето е под килограм. Малко човече, което тежеше по-малко от пакет захар. Дъщерята на Меган.

— Да. Попи ще бъде малко мъничка.

Меган се опита да звучи уверено. Не им разказа за еклампсията. Не им каза, че едно време най-честата причина за смъртността сред бебетата и родилките е била еклампсията.

Наричали я токсемия на бременността — буквално означава отровена кръв, отровена бременност. Конвулсии по време на раждането, плацентата се къса и майката и бебето умират за петнайсет минути от кръвозагуба. В днешно време се случваше много рядко, защото лекарите правеха всичко по силите си да попречат на прееклампсията да се развие чак дотам. Но можеше да се случи. Въпреки модерните им технологии все още важаха същите жестоки правила на живота и смъртта.

Меган, разбира се, не разказа тези подробности на сестрите си. Това беше негласен принцип на професията ѝ.

— Обадох се на татко — рече Кат. — Много се притеснява.

— О, Кат! — възкликна Меган и изведнъж се почувства отново като най-малката сестра. — Не искам да се връща заради мен. Добре съм. Бебето е добре.

— Пак ще му се обадя, да му кажа, че ти и бебето сте добре.

Баща им беше в Лос Анджелис за няколко кастинга. Джак Джуъл не се беше снимал от 1971 година, когато имаше роля в „Не без панталоните ми“ (Ужасно продължение на потресаващо лишения от хумор телевизионен сериал „Ежедневни сценки“). Веднъж се мярна в ролята на зъл британски терорист — британците бяха единствената

нация, която никога не се оплакваше от холивудските расистки стереотипи.

Меган започна да убеждава Кат да не разказва на баща им точно какво се е случило, но в този момент някой звънна от улицата.

— Сигурно е мама — предположи Джесика.

Кат простена изумено.

— Е — оправда се Джесика, — ти си се обадила на татко. Аз се обадих на... нея.

Тя отиде до вратата и отвори на майка им, която донесе със себе си мириса на „Шанел“ и марлборо. Носеше бутилка червено вино, сякаш отиваше на вечеря.

— Знаеш ли, че във входа спи един ужасен мъж със сплъстена коса? — попита Оливия. — Сигурна съм, че е бездомник. Не може ли да накараме охраната да го изхвърли? — Оливия се приближи до леглото. Кат и Джесика побързаха да се изправят и да ѝ отстъпят мястото. След като връчи виното на Джесика, Оливия целуна Меган по бузата, която не беше пострадала.

— Какво са ти направили, детето ми?

— Отивам за мляко — заяви Кат.

Вече препускаше по разнебитеното стълбище, когато чу майка си да я вика. Кат не спря. Придвижвайки се удивително бързо на точета за жена на нейната възраст, Оливия я настигна на най-долната площадка, като я повика отново по име, но без да я докосва. Кат се обърна и втренчи поглед в майка си.

Оливия изглеждаше по-стара, отколкото я помнеше. Маскировъчните бои бяха положени с мистрия. Колко време мина? Пет години. От сватбата на Джесика. А на сватба не е кой знае колко трудно да избягваш някого.

— Не ти липсва нахалство, момичето ми — каза Оливия.

— Така ли?

— Наистина ли мислиш, че нямам право да видя дъщеря си?

— Прави каквото искаш. Меган решава. Само че няма да стоя там и да те гледам как играеш ролята на загрижен родител.

— Една майка никога не престава да бъде загрижена.

— Тогава върви и покажи на Меган колко си загрижена.

— Някой ден ще ми благодариш. Ти и сестрите ти.

Кат трябваше да се усмихне.

— И защo?

— Имаш ли представа какви са другите жени с дъщерите си? — Гласът ѝ придоби подигравателно звучене на жена от работническата класа. — „Защо още не си забременяла? Кога ще станеш майка? Къде е малкото бебенце?“ Спестих ти го. Дадох ти свобода да се развиваш.

— Това ли ни даде всъщност?

— Никога не съм била от онези затъпели, заслепени от любов към отрочетата си майки.

— Може би не е редно да говориш за отрочета, когато Меган там горе се бори за живота на бебето си.

Изведнъж майка ѝ смени тона. Изрисуваните устни се разтвориха и откриха заслепяваща усмивка, а гласът ѝ стана тих като въздишка.

— Погледни на това така. Позволих ти — и на сестрите ти — да бъдете себе си. Не може да не го виждаш. Не бях някаква тъпа ужасна майка, чието самочувствие е вързано за децата, които е произвела.

Кат долавяше парфюма на майка си и миризмата на цигари. Имаше чувството, че я задушават.

— Извини ме. Трябва да отида за мляко.

Кат се обърна и прескочи мъжа със сплъстената коса, който спеше на прага.

— Какво очакваше баща ти? — продължи Оливия. — Тези мъже! Вземат едно красиво момиче, пълно с живот, и очакват да се превърне в малка къщовница веднага щом роди. Един ден ще го разбереш, Кат.

Кат купи половинка полуобезмаслено мляко от денонощния магазин с решетки на прозорците. После изчака на ъгъла Оливия да отпътува с мини-таксито и се качи в апартамента, където нямаше чужди хора, освен семейството ѝ.

— Не е ли красавица? — изрече Майкъл, като се наведе над мазератито, за да види по-хубаво Джинджър през стъклото на офиса. — Тази бяла плът! Тези лунички! Знаеш ли какво направих веднъж? Опитах се да ги преброя. Дали не полудявам?

— Не трябваше да я молиш да се връща на работа — укори го Паоло. — Не е редно.

— Коя от заместничките ѝ предпочиташ? Дебеланата, която забрави да изпрати декларацията за данъка добавена стойност? Или онази с очилата, която не можеше да приема съобщения от Италия, защото говорели „смешно“?

Паоло поклати глава. Истина беше, че рецепционистките, които се опитаха да заемат мястото на Джинджър, не се отразиха благоприятно на бизнеса. Но връщането ѝ вероятно щеше да завърши с още по-голяма катастрофа.

— Ами ако Наоко научи, че тя отново е тук? Ами ако Джесика разбере?

— Няма. Жена ми по цял ден е заета с Клои, за да идва тук. А твоята е в провинциалното ви имение.

— Не е провинциално имение. Просто голяма къща в предградията.

— А дори да разберат, няма нищо нередно. Казах ти да не се тревожиш, Паоло. Вече не спя с нея. Върнала се е при съпруга си и специалните им съботни нощи. Така че къде е проблемът?

Изведнъж Майкъл се усмихна, наведе глава и наклони мускулестото си тяло към него и Паоло почувства първичното мъжко излъчване на брат си, стария му младежки чар, начина, по който го караше да чувства, че двамата са в съюз срещу всички останали. Паоло разбираше защо жените харесваха брат му и му прощаваха всичко.

— Работата върви по-добре с Джинджър, нали? — попита Майкъл. — Получаваме съобщенията, пощата ни заминава.

— Да се надяваме, че се е върнала заради работата, а не за удоволствието.

Майкъл се намръщи от раздразнение. Въпреки обичайната му напереност Паоло знаеше, че брат му е бил сериозно разтърсен от разкритието на Наоко за Джинджър. Майкъл беше на косъм да изгуби семейството си и това го бе ужасило.

Паоло погледна умореното лице на брат си и видя следите от изтощителното тичане, лъжите и непрестанния страх да не го хванат, последвани от разкритието, безкрайните сълзи, разговори до късно през нощта и затръшването на вратата на спалнята, когато Наоко го принуди да спи на дивана. Паоло вярваше на брат си, че връзката с Джинджър е останала завинаги зад гърба му. Кой би имал куража или нервите повторно да преживее всичко това?

Вярваше също, че ако брат му успее да се върне в правия път, ще бъде добър съпруг, страхотен баща и такъв, какъвто беше като дете. Майкъл отново можеше да бъде достоен за обич.

— Не можеш да имаш и двете, Майкъл — нежно му каза Паоло. — Трябва да го разбереш. Семейство и странични забежки. Не вървят заедно.

— Нали ти казах, не се притеснявай. Вече не я чукам.

— Ако ме лъжеш — отвърна Паоло, — и на двамата ще ни го начукат. Взе ли митническите декларации за алфа-ромеото? Трябват ми.

— Мисля, че са в офиса. Ще погледна.

Паоло наблюдаваше как бившата приятелка на брат му, ако можеше да се нарече така, говори по телефона в предния офис.

Помисли си, че Джинджър все още беше хубава, но вероятно никога не бе блестяла с нещо забележително, нещо, което да обясни готовността на Майкъл да играе руска рулетка със семейството си. В нея нямаше нищо, което да те накара да помислиш, че е в състояние да обърне света на един мъж с краката нагоре.

Паоло се чудеше как изобщо нещо такова би си заслужавало. Да създадеш семейство — съпруга, дете, дом — а после да го застрашиш заради тръпката от новото. Вярно, Паоло не беше като брат си и никога не е бил майстор в свалките като него — въпреки че се закле за въздържание. Вероятно винаги щеше да бъде така, докато онази му работа не изсъхнеше с годините.

Но все пак — как може някоя жена да си заслужава тези сърдечни мъки? Как можеше някоя новопоявила се жена да измести семейството ти? Някоя не е чак толкова добра в леглото.

Паоло не можеше да го обясни, но чувстваше, че нещо повече от семейството на брат му беше изложено на риск. Неразумното поведение на Майкъл някак си застрашаваше всичко, за което бяха работили досега. А той обичаше онова, което бяха постигнали. Мирисът на коли, когато сутрин пристигаше на работа, онова вълнуващо ухание на кожа и масло. Пътуванията до Турино и Милано, после дългото шофиране през Алпите, Франция и накрая у дома в Англия. Клиентите, които обичаха не по-малко от него и от брат му тези красиви играчки.

Сами си бяха шефове, изкарваха добри пари и бяха сбъднали момчешките си мечти — собствен бизнес с коли. Паоло съзнаваше, че са късметлии. Но брат му не виждаше по-далеч от следващата си ерекция.

Майкъл се върна с митническите декларации.

— Недей да губиш Наоко и Клои — подхвана го отново Паоло. — Джинджър не си заслужава жертвата. Никоя нова жена не си заслужава.

— Колко пъти да ти казвам. Не съм я докоснал с пръст, откакто се върна.

— Пак ще ти повторя. Обичай семейството си по начин, по който те заслужават. Престани да се правиш на жребец, както някога в Есекс.

— Не разбираш, нали?

— Обясни ми.

— Не искаш да ме чуеш.

— Давай.

— Добре — майките са първо майки, после жени — започна Майкъл.

Джинджър срещна погледа му и се усмихна, преди да се върне към работата си.

— С какво те привлича? — попита Майкъл. — Какво привлича мъжете?

— Не знам — отвърна Паоло. Не бе мислил за това.

— С крака, гърди, плът.

— Говориш как се избира жена или как се избира пиле? Точно като на щанда за пилешко.

— Стига де! Защо си падна по Джесика? Защото е мацка! Джесика е мацка!

Гърдите на Паоло се изпълниха с гордост. Вярно беше. Джесика беше страхотна мацка.

— Колата й се е счупила — предложи обяснението си Майкъл. — Ти си бил в таксито. Видял си я и си я харесал. Хайде де, признай си! — Майкъл леко смуши брат си и двамата се засмяха. — Така става. Винаги така става. Ако тежеше сто кила, дори нямаше да намалиш.

Паоло не можеше да го отрече. Беше доволен да чуе, че брат му смяташе Джесика за мацка при неговия опит с жените.

— И двамата сме на едно мнение с какво ни привличат — продължи Майкъл. — Но с какво ни задържат? С бебето. И обичта към него — тази голяма обич, най-голямата, любовта на живота ти. Не можеш да си представиш колко голяма е тази обич, Паоло, не подозираш каква обич бликва в теб, когато станеш баща. Затова оставаш. — Майкъл поклати глава. — Много по-лесно е да си тръгнеш, когато нямаш дете. Просто се махаш. Няма котва, нито верига. Но когато имаш дете, това е невъзможно.

— Хората го правят. Много мъже го правят. — Сети се за майката на Джесика, представи си я как пуши в скъпия си апартамент в „Сейнт Джон Ууд“, където нямаше деца да ѝ правят лекета по килима или да нарушават спокойствието ѝ, нито да напомнят за минаващите години. Джесика го беше завела веднъж, след като се бяха върнали от медения си месец. Това му стигаше. — Също и жени.

— Известно ми е — тихо проговори Майкъл. — Но не знам как. Никога няма да напусна Наоко и детето. Ще трябва те да ме напуснат.

Може би щеше да е различно, ако Джинджър беше родила. Тогава щеше да се наложи Наоко и Клои да се борят за сърцето му срещу Джинджър и нейното бебе. Но Джинджър не беше бременна.

„Фалшива тревога“ — беше обяснил Майкъл.

„Не — рече си Паоло. — Не беше фалшива тревога. Искало ѝ се е.“

— Тя не може да стъпи на малкия пръст на Наоко по хубост — рече Паоло.

— Вярно е — съгласи се Майкъл.

— И не е толкова умна. И е доста по-стара.

— Спор няма.

— Тогава — защо се случи? Как можа да се случи? Не го разбирам.

Но брат му имаше отговор.

— Тя е мръсница. Ние, мъжете, обичаме точно това. Когато се стигне дотам. Това отключва удоволствието.

— Отключва удоволствието?

— Ние искаме жените да бъдат мръсници, — но не желаем майката на децата ни да бъде такава. Виж — не аз измислям правилата. С Джинджър един поглед ми е достатъчен, за да се превърна в Дядо Коледа.

Паоло изглеждаше объркан.

— Да пожелая да си изпразня чувала — поясни Майкъл.

— Но това не е честно! Не е честно към съпругата ти. Тя не заслужава това. Виж колко я нарани, колко болка ѝ причини.

— Да — съгласи се Майкъл, избягвайки да погледне брат си в очите. — Тя заслужава повече. Точно затова се прибирам у дома след работа. Точно затова не прескачам до „Хилтън“ за няколко часа. Примерен съм, защото имам съпруга и дете. Но домът ми не е същият в последно време. Наоко все още отказва да спи с мен. Не и след... знаеш. Спим в отделни стаи. Аз съм в стаята за гости, а тя с детето — в старата ни спалня.

— Много тъжно.

— Е, ще ѝ мине накрая. Когато съм страдал достатъчно дълго. Виж, аз обичам Наоко — по свой си начин. Е, не както когато я срещнах като студентка — тя беше първата азиатка, с която излизах, толкова различна от всички останали и не можехме да се наситим един на друг. Сега е друг вид любов. И не съм убеден, че е по-зле от много други бракове. Обичам я както съпруг обича жена си, както мъжете обичат майката на децата си. Обичам я като сестра. — Майкъл погледна брат си. — Вероятно това е малко тъжно. Защото кой иска да чука сестра си?

— Джесика не ми е като сестра.

— Почакай и ще видиш. Всички се боим да си го признаем, дори пред себе си. Ако не искаш да ги чукаш, значи не искаш дете от тях. Ако не искаш дете от тях, тогава не искаш да ги чукаш.

В такъв случай може би с Джесика сме си по-добре сами, рече си Паоло.

Никога не бе пожелавал да е като брат си и други нещастно женени мъже, които неумолимо излежаваха доживотните си присъди като цинични стари каторжници.

Паоло вярваше в романтиката. Вярваше във вечната любов. Продължаваше да вярва, че с Джесика може да има всичко. Вярваше в себе си и Джесика като двойка въпреки болезнения копнеж за нещо, което нямаха, въпреки тъгата и тайните сълзи зад затворените врати и мъката, която ги изяждаше, когато майка му се усмихнеше за пореден път и ги попиташе кога ще си родят дете — сякаш бяха само евтина имитация на семейство.

Но ако никога нямаме дете, каза си, нищо няма да застане помежду ни. Може би нищо няма да убие любовта ни или да ни принуди да спим в отделни стаи.

И все пак не му се вярваше. Защото знаеше, че Джесика никога нямаше да е щастлива без дете. Паоло осъзна, че трябва да намери бебе на Джесика. Тяхно бебе.

Дори ако се наложеше да преобърне света.

ГЛАВА 13

Лондон. Проклетият Лондон. Господи, беше забравил колко бе студено в този град. И на това англичаните му викаха лято?

Докато Кърк вървеше през „Уест Енд“ в търсене на работа и на момиче — всяка работа беше добре дошла, но му трябваше само едно-единствено момиче, — вятърът помиташе Оксфорд Стрийт и го пронизваше до кости.

Ала най-лошото не беше студът, нито задръстванията, нито дори безразсъдните колоездачи, повръщаното от кебап и градските лисици, които виеха под прозореца на малкото му студио, докато ровеха из остатъците от заведенията за бързо хранене.

Потискаше го плоското бяло лондонско небе, мъртвешката светлина — като в някоя морга. Тази светлина го караше да си мечтае да побегне обратно към Манила или към Сидни.

И все пак като много мъже, които се отнасяха към обвързването като към взривоопасен динамит, той мечтаеше да спре да бяга. Затова се върна. Да намери момичето и да спре да бяга. Нали все някой ден трябваше да го направи? Животът, отдаден на забавления, пътувания и секс, нямаше как да продължи вечно, нали?

Кърк открай време имаше страх от семейния живот. Не защото беше от онези тъжни копелета, чиито родители се бяха разделили. По-скоро защото беше от онези тъжни копелета, чиито родители бяха останали заедно.

Обичаше майка си и баща си, но поотделно. Заедно като семейна двойка бяха истинска катастрофа. Под един покрив — не можеше да ги гледа, да ги слуша, да понася миризмата на онова, което баща му наричаше „шотландски еликсир“.

Имаше периоди в детството му, когато си мислеше, че никога няма да може да се измъкне. От пиянството на баща си. От майчиния си гняв. Едното подхранваше другото, взаимосвързани, година след година, пиенето и гневът ставаха все по-лоши с времето.

Защо пиеше баща му? Защото майка му беше ядосана. Защо беше ядосана майка му? Защото баща му пиеше.

Това помнеше от детството си, от това бягаше, затова заряза приятелката си в Австралия и избяга при плажовете и баровете на Филипините. Единствено през онзи мимолетен период в Лондон бе зърнал възможност за друг живот. Различен от брачния пъкъл на родителите му.

Баща му беше битов алкохолик, но когато не се бе почерпил, беше доста приятен. Добър и внимателен баща, по професия шофьор на такси, който пиеше само за да потисне някакво непреодолимо разочарование от живота си, което го гризеше отвътре. Майка му беше домакиня, която избухваше от нищо, обаятелна за пред хората, изкуствената усмивка не слизаше от лицето ѝ в супермаркета и пред училището, но на масата за вечеря дланта ѝ често се отплесваше, тя крещеше в кухнята, хвърляше и чупеше. Въпреки това Кърк я обичаше — тя можеше да бъде мила и нежна, когато съпругът ѝ беше на работа или спеше в несвяст от шотландския еликсир. Майка му можеше да бъде много любяща. Особено ако си куче.

Родителите му трябваше да се разделят, когато Кърк порасна и се изнесе, но те останаха заедно и това го накара да повярва в светостта на развода.

Погледна ресторантския кибрит в ръката си — бяха му казали, че там може би ще намери работа. „Мама-сан“.

Смешно име за ресторант. Вероятно си мислеха, че им придава автентичност — като съчетават разговорна английска дума и японското почтително „сан“, може би си мислеха, че е израз на уважение към майката. И вероятно в този квартал беше така.

Но по баровете в Азия означаваше нещо съвсем друго. Там мама-сан беше стара жена, която ти намираще момиче за нощта. Или за час-два. Или за бързи петнайсет минути в някоя затъмнена VIP стая. Тези жени, които в повечето случаи бяха нещо като кръстоска между скъпата ти стара баба и закоравял сводник, го бяха научили, че не плаща на момичетата от баровете за секс. Плаща им да се махнат, когато всичко приключи.

Сега вярваше, че е взел своята лепта от секс за развлечение, комерсиален секс и секс с туристки, които учеше да се гмуркат и с които не ти се иска да разговаряш в мига щом изплуваш на повърхността. Сега искрено вярваше, че може би най-накрая е готов да

миряса с това невероятно момиче от партито — тази доктор Меган Джуъл.

Наистина понякога му бе трудно да си представи лицето ѝ. И двамата бяха порядъчно пийнали. Нещо в нея — как да го обясни? — докосна дълбока струна в душата му и дори когато беше на другия край на света, дори когато беше в легло с други жени, даже когато си плащаше за секс, Меган не изчезваше от съзнанието му. Чувството не можеше да се обясни, но човек не можеше да го сбърка с друго. Определяше го като любов.

Харесваше му, че е лекарка. Всъщност много даже. Намираше го за респектиращо и секси. Знаеше, че е глупаво, но нищо не можеше да направи. Тази привлекателна млада жена, в чиито ръце хората поверяваха живота си — това ѝ придаваше авторитет, който никоя друга жена в живота му нямаше. И за разлика от всички останали на купона, тя не се държа с него като с някакъв глупав гларус с пясък вместо мозък в главата.

Наистина смяташе, че може би е жената на живота му. Но в някаква тайна камера на сърцето си подозираше, че се чувства по този начин само защото не бе имал възможността да я опознае, и защото разбираше, че е почти невъзможно да я открие в този десетмилионен град.

Кърк си задаваше въпроса, който вълнуваше всички мъже, спали с безброй жени.

Ако получа това, което искам, ще продължа ли да го искам?

Жените, с които Рори излизаше, бяха по-млади от него.

Много по-млади. Не че го търсеше, но това имаше на пазара, с това разполагаше. Тези жени бяха достатъчно млади да му бъдат... е, приятелки.

Не можеше да си представи с какво жените на неговата възраст — четирийсет и девет и девет месеца — запълваха вечерите си, когато той излизаше на срещи. Сигурно ходеха по петите на тринайсет-шестнайсетгодишните си деца и им дуднеха, че не могат да излязат в този вид навън. Или си мислеха за неудачниците, които са им съсипали живота. Може би изпитваха облекчение, че са приключили с ужасиите и униженията при търсенето на партньор. И може би бяха най-накрая

щастливи — по-щастливи, отколкото той щеше да бъде някога. Каквото и да правеха — това беше друг свят, паралелна вселена, към която той никога нямаше да принадлежи.

По-лесно бе да се запознаеш с по-млада жена. Те не бързаха за никъде. Застаряващите, жените с около десет години по-млади от Рори, бяха като оглушали от тиктакането на биологичните си часовници. И не само тези, които нямаха деца. Щастливо разведените жени с деца бяха същите.

Телата им подсказваха, че мачът има продължение, яйцеклетките им все още се надяваха на наказателен удар. Ала дори да имаха вече по едно-две деца, те алчнееха за още едно бебе, още един шанс за идеално семейство.

Рори не можеше да ги вини. Влизаше им в положението. Самотното му сърце копнееше за същото.

Истинско семейство.

Той гледеше разкъсаните брънки на бившето си семейство и жадуваше за невъзможното — отново да станат едно цяло. Разбираше много добре желанието да създадеш семейство. И все пак повечето от жените искаха твърде много, твърде скоро. След една вечеря, едно кино и еднократен секс понякога чувстваше как го преценяват като потенциален съпруг и това винаги го караше да се измъкне. Имаше нещо абсурдно старомодно у много от съвременните жени — равняването на секса с женитбата и децата. И естествено, заради малката операция на тестисите той не можеше да има деца от никоя.

Една от по-възрастните жени, — прехвърлила трийсет и деветата година — този фатален бряг! — всъщност се разплака, когато ѝ каза за вазектомията.

— Значи никога няма да мога да ти родя дете!

И това само след вечеря със суши, един германски филм и по-скоро неудовлетворителен секс.

Затова се придържаше към по-младите. Не поради причините, които обикновено се изтъкваха — стегнатата плът, младежката гъвкавост на телата им, — а защото те не смятаха, че времето изтича между пръстите им.

Не можел да има деца? Добре. Понеже и те не искаха деца от него. Не искаха деца от никого. Не сега. Още не.

— Бебето е нещо с голяма уста в единия край и никакво чувство за отговорност в другия — заяви една абсолвентка от Кеймбридж, която се занимаваше с такситата за Би Би Си. Беше на двайсет и девет. Рори знаеше, че надменността ѝ ще изчезне и ще запее друга песен някъде в следващите десет години. При всички ставаше така. Но дотогава него нямаше да го има.

Мъжете от неговия набор — рожби на шейсетте и седемдесетте, ветерани от бракоразводните съдилища, понякога повече от веднъж — уверяваха Рори, че е съвсем естествено да излиза с по-млади жени.

Един от тях — петдесетгодишен адвокат, който ходеше с трийсет и две годишна литературна агентка — заяви, че за да намериш идеалната партньорка (от само себе си се разбираше, че си мъж на средна възраст с голям доход за пръскане), трябва да разделиш възрастта си на две и да добавиш седем години.

Значи един стегнат трийсетгодишен мъж трябва да има гадже на двайсет и две. Добре запазен четирийсетгодишен мъж трябва да потърси двайсет и седем годишна. А петдесетгодишен младеец чичко — трийсет и две годишна.

Съвсем естествено беше — колкото и банално да звучеше и колкото и да не му бе приятно да го вземат за стар коцкар. Това бе едно от жестоките правила на природата.

— С годините мъжете имат още по-голям избор от жени — продължи да пледира адвокатът. — Виж, при жените е друго. И е самата истина, независимо с колко млад жребец излиза Джоан Колинс или Деми Мур.

Последната жена, с която Рори имаше връзка, беше на трийсет и две — наполовина на възрастта му плюс седем, идеално! Отначало беше хубаво. Прие операцията му като някакъв фокус, сякаш вазектомията беше нещо като сиамските близнаци. Не бързаше да изпълни биологичното си предопределение. Не в момента. Не с него. Мислеше, че разполага с цялото време на света. И с радост захвърли презервативите.

Рори я заряза няколко месеца по-късно. Проблемът не беше в нея. Бе умна, забавна и много изобретателна под юргана. Но всъщност сексът не се различаваше особено от доставена пица. Напоследък съвременният секс все повече му напомняше на пикантна американска пица с допълнителна порция пеперони. Краткотрайно удоволствие,

което забравяш на момента и скоро отново те обзема жажда. Освен задоволяването на този животински нагон, какъв беше смисълът? Може би никакъв.

Преди не беше така.

В онзи мрачен период на брака му, преди операцията, сексът винаги носеше със себе си обещание за нещо повече. След вазектомията и рухването на брака сексът и забавлението бяха завинаги разделени — точно както обществото ги разделя според Рори. Сексът за него никога повече нямаше да се равнява на семейство, също като сексът, който показват в лъскавите реклами, никога не означава семейство.

Сексуалните образи, с които ни бомбардират всеки ден — какво общо имат с възможността за създаване на ново човешко същество, на друг живот, със създаването на семейство?

Нищо.

Сексът вече беше бърз секс, боклучав секс, мимолетен и лесно задоволим — за Рори, за света — бързо консумиран и още по-бързо забравян. Страстно натискане пред хладилника, докато лакомо поглъщаш сладоледа с двойна порция шоколад.

Незабавно удовлетворение, еднократно удоволствие.

Някога означаваше много повече. Едно време беше всичко, което е днес — жаждата, трескавата възбуда, да се изгубиш в тялото на друго човешко същество и да забравиш за себе си — и все пак безкрайно повече.

След края на брака му Кат беше единствената жена, с която сексът беше нещо по-хубаво от поръчана по телефона пица.

О, да беше срещнал първо нея! Как му се искаше да беше майка на сина му! Болеше го от този нереален и безсмислен копнеж. Тя му липсваше. В крайна сметка, нещата бяха простички. Липсваше му толкова много! Борбеният ѝ дух, глуповатата ѝ усмивка, силата и добротата ѝ. Издължените ѝ крайници, лекото ѝ дишане, когато спеше, начина, по който изглеждаше в неделните сутрини, когато преразглеждаха пресата, без да изпитват нужда да говорят. Всичко това му липсваше.

След скъсването им бе излизал с по-млади, по-хубави и по-необуздани в леглото жени, но никоя не можеше да се сравнява с нея.

Никога нямаше да разбере тази загадка. Човек не можеше да го обясни. Не можеш да кажеш защо сърцето избира да обича този, когото обича.

Беше истински влюбен в нея — сега го виждаше, — но колкото и да му липсваше, знаеше, че може да живее без нея. Това му беше най-лошото на остаряването. Най-лошото от всичко. Да осъзнаеш, че можеш да живееш без някого, когато ножът опре до кокала, когато се стигне до сбогом и всичко хубаво, да си останем приятели, грижи се за себе си, осъзнаването, че в крайна сметка всички сме сами и собственият кеф е най-важен.

Когато най-накрая разбереш, че не се умира от разбито сърце, помисли си той, тогава си стигнал средната възраст.

Затова Рори се придържаше към по-младите жени. Иронията беше, че като млад не бе имал такъв успех сред жените.

Харесваха тялото му, резултат от годините постоянно спортуване. Харесваха внимателното му отношение. Но най-вече харесваха тъжната истина, че можеше да живее без тях.

Веднъж изчерпал запасите си от любов, сега вече знаеше: човек може да мине без когото и да е било.

Това също беше едно от жестоките правила.

Паоло зави с ферарито по алеята и веднага наби спирачки.

Бавно подкара на задна, камъчетата хрущяха под гумите, видя градинаря, чистача на басейна, телефонния техник, два непознати бели вана — водоснабдяване и канализация? — две коли, за които не знаеше чии са, голямото черно беемве Х5 на предприемача и един новопоявил се товароподемник. Все едно да се опиташ да паркираш на Пикадили Съркъс.

В дъното на алеята имаше празен двоен гараж, но да се опиташе да стигне дотам бе като да организира евакуацията на Дюнкерк^[1]. Затова Паоло отново паркира на пътя. Докато отваряше вратата, сърдито изсвири клаксон и една кола профуча край него. След всекидневното пълзене в натоварения градски трафик скоростта по пътищата в предградията го ужасяваше.

Вратата на новия им дом беше отворена.

Паоло влезе вътре и в лицето го блъснаха шум и миризми. Чуване, заваряване, нещо тежко, изпуснато на земята. Високи гласове

и смях. Незасъхнала боя и мокър гипс. Дъвки и цигари. Чувствайки се като чужд човек в дома си, Паоло се надвеси над перилата и веднага дръпна ръка, понеже бяха лепкави, а дланта му се покри със слой пурпурна боя.

— Доказано е, че стресът от преместването в ново жилище съперничи на загубата на близък или на развод — изфилософства предприемачът и си запали саморъчно свита цигара. — Казва ти го човек с опит. Малката господарка ли търсиш, приятелю?

Джесика беше в задната градина под един градински чадър и разглеждаше някакви архитектурни скици с човек, когото Паоло виждаше за пръв път.

Мъжът казваше колко ще струва кухненското оборудване. Отначало Паоло си помисли, че не е разбрал добре — цената изглеждаше твърде висока, по-скоро цена на кола. Но тогава мъжът обясни, че всъщност парите не са много за кухня от такова качество. И Паоло се запита кога се е променил светът и какво би казала майка му за кухня, която струва колкото кола.

Мъжът трябваше да повиши тон, защото орляк млади градинари, голи до кръста, размахваха нещо като ръчни прахосмукачки и подрязваха израстъците из огромната градина, из която хвърчаха листа и клонки. Зад тях чистачът на басейни влачеше из водата огромна мрежа и вадеше боклуците, издухани във водата от градинарите. Хаотични усилия за съвършенство във всичко.

Паоло погледна съпругата си, съсредоточена в изучаване на чертежите. Обичаше да я гледа, когато тя не знаеше — още не можеше да повярва на късмета си, наистина, че точно с тази жена споделяше дома, леглото и живота си. Много пъти заявяваше, че никога няма да му омръзне да я гледа, макар Джесика да възразяваше с усмивка, че едва ли би издържал повече от петнайсет минути.

Не, помисли си Паоло, докато я гледаше как говори с мъжа. Вечно би било по-близо до истината.

Тогава тя погледна нагоре, видя го и се усмихна. Винаги се радваше да го види, дори след толкова години.

— Джес? Може ли да поговорим за малко?

Но Джесика искаше да запознае Паоло с продавача на кухни и не след дълго тримата седяха и обсъждаха предимствата на различните

видове дърво, гранит, плочки и кухненски уреди, докато не стана време човекът да отиде на следващата си среща.

В дъното на градината имаше барака, отчасти лятна къща, отчасти склад. Без да обръща внимание на протестите ѝ — Джесика искаше да говори с майстора за кранчетата — Паоло я насочи към бараката.

— Кухнята ще стане много хубава — радваше се Джесика, а очите ѝ блестяха от вълнение.

— Знаем, Джес.

Тя загрижено сбърчи чело.

— Как сме с парите?

— Ако това искаш да знаеш, винаги можем да намерим пари.

Тя метна ръце през раменете му. Предприемачът подсвирна.

— Толкова си сладък!

Той я целуна бързо по устата.

— Просто искам да си щастлива.

Беше искрен. Ако новата къща щеше да я направи щастлива, все отнякъде щеше да намери пари. Ако тази нова кухня на стойност повече от дома на майка му и баща му, където бяха отгледали двама сина, беше онова, което ѝ трябва, бе готов да подпише. Би дал на съпругата си всичко, което поиска. Но дълбоко в сърцето си се чудеше дали това не бе част от проблема.

Толкова сме свикнали да получаваме всичко, което поискаме, мислеше си. Всички ние. И не знаем как да се справим, когато не може да имаме нещо. Нещо, което желаем повече от всичко.

— Внимавай за стълбището. Боята още не е засъхнала.

— Ще внимавам.

Все още трябваше да говорят високо заради градинарите и техните резачки. Но не можеше да чака да останат сами. Искаше да ѝ го покаже веднага. Нямахше време за губене.

Затова в лятната къща той ѝ показа брошурата.

На корицата имаше цветна снимка на азиатско бебе, сгушено в нечий ръце. Женски ръце. В дъното се виждаше типичен азиатски пейзаж, извит покрив на будистки храм, зелени планини, потънали в мъгла.

„Осиновяване в Китай“, гласеше заглавието. Жълти букви на червен фон. Китайски цветове. Джесика придоби объркано изражение,

после загрижено. Сякаш идеалният ден ѝ бе безвъзвратно отнет.

— Какво е това? — попита, поклащайки глава. — Какво е това?!

Беше виждал съпругата си да разглежда толкова много лъскави брошури. За кухни, бани, спални и всякаква покъщнина. Легла, мивки, килими, пердета и столове. Но Паоло знаеше, че не от това се нуждаеха, за да превърнат къщата в дом.

Едно-единствено нещо можеше да го направи.

— Нали не искаш да повториш инвитрото? — попита Паоло.

— Методът инвитро е медицинска бомба със закъснител. — Джесика прелистваше брошурата „Осиновяване в Китай“.

Текстът беше изпъстрен с черно-бели снимки на изплашени китайски бебета, спящи китайски бебета, усмихнати китайски бебета. Красиви бебета. Джесика ги гледаше втренчено, като че ли бебетата бяха вид, с който не се беше сблъсквала досега.

— Известно ти е — рече Паоло, — че според мен това са пълни глупости.

Тя се обърна към него.

— О, откога стана такъв специалист? Смяташ, че ме е страх да опитам отново, но грешиш. Тази работа е опасна, Паоло. Проучванията сочат, че методът инвитро води след себе си висок риск от тумори. Че има голяма вероятност бебетата, родени по този метод, да са с тегло под нормата. Да не говорим за отражението върху горките нещастни жени. Знаеш ли изобщо нещо за връзката между метода инвитро и рака на гърдата?

Тонът ѝ беше гневен, но имаше друго нещо и то по-скоро приличаше на страх. Той не искаше тя да се страхува. Искаше да преминат през изпитанието заедно.

— И аз съм чел тези статии — отвърна колкото се може повнимателно. — Съжалявам, Джес, но продължавам да смятам, че не това е причината да не искаш да опиташ отново. Мислиш ли, че заченатите по естествен път бебета нямат проблеми? Боже господи! Всички в днешно време искат желязна застраховка! Всеки иска доживотна гаранция. А светът не е такъв.

Тя оброни глава и тъгата ѝ бе на път да залее и двамата.

— За толкова жалка ли ме мислиш?

— Стига, Джес! Знаеш, че не е вярно. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Мислиш, о, горката жена е станала госпожа. Какъв е смисълът на живота ѝ без дете? Дай ѝ бебе, за да миряса. Каквото и да е бебе ще свърши работа.

— Не е честно. Исках само да кажа, че по метода инвитро се раждат милиони здрави бебета.

Тя вдигна отбранително брадичка, този патентован неин жест при спор, и той почувства прилив на нежност към нея.

— Тялото си е мое.

— Да, тъкмо затова искам поне да обмислиш варианта с осиновяването.

Тя се засмя горчиво.

— Според теб това ли искам? Бебе, избрано по интернет? Екзотично бебче от „сладки сирачета дот ком“, които никой не иска в родината им?

Той положи длани върху брошурата, сякаш тя можеше да ги спаси.

— Просто я прочети, Джес. Само за това те моля. Знаеш ли каква поговорка имат в Китай? За осиновените деца? Роден от погрешния корем — намерил точната врата.

— Всички ще знаят, че не съм го родила аз.

Гласът ѝ беше умоляващ, опитваше се да го накара да спре, почти обезумяла от желанието да престане да говори как би могла да се опита да обича нечие чуждо дете и... ужасният неизказан извод от тази обич — че никога нямаше да си имат собствено дете.

— На кого му пука какво знаят хората, Джеси? Кой се интересува какво мислят хората? Кой?

Очите ѝ блестяха от ярост.

— Аз!

— Джес, там някъде има дете за нас. Бебе, което отчаяно се нуждае от родители, както ние от дете. Какво нередно има в осиновяването? Помисли си, само това искам. Това е една възможност.

Думите му бяха равни и тежки, без никаква надежда, нямаше какво повече да се обсъжда.

— Не и за мен. За мен не е възможност. Искам собствено дете. Не дете, родено от друга. Не дете, което не прилича на мен. Мое бебе! Не искам заместител. Не искам второто най-добро. Не искам да осиновя дете!

Тя му подаде брошурата „Осиновяване в Китай“. Кориците ѝ бяха намачкани от стискане.

— По-скоро бих си взела една шибана котка!

---

[1] Пристанище в северна Франция, където през Втората световна война (1940 г.) при германската окупация са евакуирани над 300 000 хиляди войници от съюзническите сили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

— Четвърта маса — извика готвачът и тръсна чинията с кралски скариди. — Масата на Кат.

Кърк погледна неразбиращо.

— Възрастният мъж с трите жени. — Живо, сърфистче!

Кърк излезе от горещата кухня в пълния салон на ресторанта в събота вечер. Имаше нещо странно познато на четвърта маса. Мислеше, че и преди беше виждал възрастния мъж, изправен, посребрен тип, който приличаше на Дейвид Нивън, типичен британец от старата школа, и — о, разбира се! — определено познаваше високата хубава жена до него. Кат, управителката на заведението, на която го представиха набързо, след като готвачът го назначи. На масата имаше още две жени, но лицата им не се виждаха.

— Кралските ви скариди — обяви, докато правеше място за чинията на отрупаната им маса. — Внимавайте, много са...

И тогава срещна погледа на Меган.

— Горещи — доизрече прегракнало, а чинията със скаридите остана да виси във въздуха.

— Пикантни или горещи? — уточни Джесика.

Беше си представял срещата им толкова пъти, а сега действителният момент го свари неподготвен. По някаква причина си бе представял, че и тя ще изпитва същите чувства и ще се зарадва да го види.

Но в очите ѝ нямаше нищо, което да му подсказва, че дори го е разпознала.

— Извинете, не отговорихте на въпроса ми? — настоя Джесика.

Той я погледна.

— Какво?

— Няма нищо, ще внимаваме — намеси се Меган по-спокойно, отколкото се чувстваше, и пое скаридите от ръката му. Какво правеше той тук?

— Това си ти! — изрече той с колеблива усмивка. Беше я търсил къде ли не. А сега тя сама беше дошла при него. Не грешеше.

— Как си? — усмихна се Меган, сякаш беше стар познат и не можеше да се сети откъде точно.

После направи нещо невероятно — обърна се, приключила разговора, и взе да разбърква скаридите. Усмивката му се стопи, но той продължи да стърчи там, вкаменен от вида на Меган Джуъл. Свалката за една нощ, за която щеше да си мисли и на смъртния одър.

Кат прочисти гърлото си.

— Ще вземем още една бутилка „Болинджър“. Когато сте готов.

— Веднага — отвърна Кърк.

— Кой е този? — попита възрастният мъж зад гърба му.

— О, никой — отвърна Меган.

Четиримата празнуваха.

На шейсет и две Джак Джуъл беше получил първата си холивудска роля. На неговата възраст, когато връстниците му бяха щастливи, ако получеха епизодична роля в някоя сапунка, Джак очакваше с нетърпение трите седмици в Ел Ей в ролята на баща в римейка на „Малки жени“.

— Отдаден баща на трудно и капризно потомство от дъщери — усмихна се той.

— Този път няма да ти е лесно — пошегува се Джесика.

— Като говорим за амплоа... — добави Кат.

Всички се засмяха, но Меган се замисли доколко киното можеше да повтори живота. Колкото и да го обичаше, знаеше, че баща им винаги се стряскаше от онова, което той наричаше „момичешки работи“. Колкото и да ги обичаше, дъщерите на Джак винаги си оставаха загадка за него.

Кат беше напътствала първо Джесика, после Меган през джунглата на съзряването. Вероятно баща им си нямаше понятие, че Джесика е направила аборт на шестнайсет, нито че Меган взимаше противозачатъчни на същата възраст. Дори сега в очите му се четеше тих ужас, когато се появи проблемът с ендометриозата на Джесика или прееклампсията на Меган. Меган съжаляваше баща си. Един баща не се превръща в майка само защото майката е избягала.

— „Малки жени“ — повтори Джесика и всички вдигнаха чашите за шампанско, макар че в тази на Меган имаше сок от праскови. — Ще

стане хубав филм.

— Ще стане страхотен — обади се Кат.

— Разбий ги, татко! — включи се Меган.

Бяха само четиримата. Без гаджета, без съпрузи — което всъщност означаваше без Паоло, понеже единствено Джесика имаше истински партньор. Паоло обаче с радост си остана вкъщи. Когато сестрите и баща им се събираха, винаги се чувстваше като натрапник в частен клуб, за който нямаше членска карта.

— Как е новата къща, Джеси? — поинтересува се баща им.

— С пет бани — отвърна тя и всички се разшумяха. Абсурдният брой на баните винаги беше първото нещо, към което тя се чувстваше задължена да привлече вниманието. — Хубаво е да се махна от града. По-чисто е, по-зелено и по-безопасно.

— Обзалагам се, че и хората са по-дружелюбни — предположи баща ѝ. — Ще имаш повече време за себе си.

Джесика побърза да се съгласи, въпреки че изобщо не беше истина.

След преместването откри, че предградията се пукаха по шевовете от надути майки — всички тези жени с титлата „госпожа“ пред името си, изпълнили биологичното си предназначение, които живееха чрез малките си подопечни. В действителност ѝ липсваха сестрите ѝ, Наоко, Клои и градът.

Ако се усмихнеше на някое детенце в парка или на улицата в предградието, самодоволните майки се държаха, сякаш се кани да отвлече детето им. Джесика тайно съжаляваше, че напусна старата си къща, предишния си живот, Наоко и Клои. Наоко разбираше, че никога не би наранила дете. Наоко знаеше, че тя обича децата. Наоко беше наясно, че това е само невинна усмивка.

— Трябва да пишкам — съобщи Меган. — Веднага.

Тя се измъкна от стола и почти в същия миг чу как бутилката с шампанско се разби в пода.

Погледна в дъното на ресторанта и видя Кърк.

Беше зяпнал корема ѝ.

Когато излязоха от ресторанта, той чакаше на улицата.

— Искаш ли да се оправя с този тип? — Кат попита Меган. — Мили боже, та той работи за мен! Ще го ритам по задника чак до пустошта.

— Аз ще се оправя с него — отвърна Меган. — Излъгах, като казах, че е никой.

Те впериха очи в нея, после в младия австралиец.

— Нали не е... бащата? — попита Джесика. — Той е, нали? Той е бащата!

Кат я хвана за ръката, изведнъж разбрала.

— Хайде, Джес.

Баща им стоеше на бордюра и махаше на едно черно такси с жълта светлина, блажено несведущ за тези момичешки работи. Таксито отби и Меган целуна сестрите и баща си за довиждане. Те я оставиха с неохота, Кат обеща да се обади на другия ден, Джесика продължаваше да гледа Кърк и подсети Меган, че ще я придружи на следващите изследвания. Когато таксито потегли, Меган забеляза, че стои до нея.

— Откъде познавам този мъж? — попита.

— Баща ми е актьор — отвърна студено Меган, наежена от малко обидния му опит да води лек разговор. За какъв се взема? За гадже? — Откъде те познавам?

Той се усмихна широко, сякаш тя се опитваше да се пошегува с него.

— Хитро. Искаш ли да изпием по питие някъде? На съседната улица има бар.

— Без барове — отхвърли предложението Меган и покровителствено поглади корема си. — Никакви тълпи, цигарен дим и алкохол.

Той кимна.

— Глупава идея. Извинявай. Тогава какво?

Тя сви рамене.

— Можеш да ме изпратиш до колата.

Изглеждаше съкрушен.

— Добре.

Тръгнаха към колата на Меган и през цялото време той вървеше малко встрани, като че ли се боеше да не я докосне.

— Дали бебето...

Тя се засмя, искрено развеселена, после въздъхна.

— Е твое?

Стана му неудобно.

— Извинявай.

— Ей, имаш правото да попиташ — усмихна се Меган. — Няма нищо. Да, бебето е твое... Кърк, нали?

Шегуваше ли се? Все пак не бе забравила как се казва. Не можеше да познае кога се шегува и кога говори съвсем сериозно.

— Кърк. Да. Но защо не ми каза?

Тя отбягна погледа му.

— Нямах адреса ти. Нито номера ти.

— Дадох ти номера си!

Погледна го, този път някак отбранително.

— Да, но не можах да го намеря.

Той помисли малко.

— Майко мила, бременна си! В кой месец? Шести?

Предположението си го биваше. Меган се впечатли. Сигурно беше прекарал известно време около жени. Може би беше женен или разведен. Или пък имаше сестри. Или не му беше за пръв път.

— Трийсет и първа седмица. Шест месеца и малко отгоре.

Той се вторачи в корема ѝ и притеснено сбърчи вежда. Не, като се замислеше, май не му се бе случвало преди. Беше поразен от разкритието. И тя му влизаше в положението. Ако не си поразен пред лицето на това всекидневно чудо, тогава никога няма да изпиташ подобно чувство.

— Наред ли е всичко с бременността? — попита той.

Меган го погледа косо.

— Какво те интересува?

Той подсвирна.

— Защото носиш моя син — отвърна тихо.

Тя се усмихна. Хубав беше, негодникът. И имаше добро сърце. Обяснимо беше защо бе пожелала да легне с него.

— Момиче е.

— Момиче? Момиче! — Никога не бе предполагал, че първото му дете ще бъде момиченце. Той се усмихна и кимна, осъзнал, че идеята му харесва. Момиченце!

— Тогава носиш дъщеря ми.

Меган спря и го погледна. Още не бе сигурна какво трябваше да бъде отношението ѝ към този мъж. Но в момента нещо като крайно раздражение изглеждаше подходящо.

— И какво от това? — попита.

Той трепна.

— Искам да кажа... Наистина, какво от това? Ще се ожениш ли за мен? И ще ме направиш почтена жена?

Той я погледна, сякаш наистина го обмисляше. За миг Меган се притесни, че ще коленичи пред нея.

— Ти това ли искаш?

— Не! Господи! — Тя отстъпи на две крачки от него. — Не си съвсем подходящ за съпруг.

— Нищо не знаеш за мен.

— Вярно. Не знам нищо за теб. Освен че имаш навика да сваляш момичета по купони.

Кърк изви вежда.

— Може би сега е подходящото време да ме опознаеш. Като ще раждаш нашето дете...

— Не се обиждай, Кърк, но няма смисъл. Ти си момче... скейтбордистче?

— През живота си не съм имал скейтборд.

— Спортен тип. Обигран с жените. Пораснал си донякъде, но все още момичетата и сексът са основното ти занимание. Сигурно искаш нещо повече от живота от това да учиш затлъстели туристи да се гмуркат.

Стана му приятно.

— Все пак ме помниш.

— Какво има за помнене? Беше само една нощ. Дори и толкова не беше. Мимолетно въргаляне върху палтата в спалнята, ако не ме лъже паметта.

— Не се дръж гадно. През цялото време си мислех за теб. В Сидни. Във Филипините. Не спирах да мисля за теб. Ти влезе под кожата ми. У теб има нещо различно.

— Поласкана съм. — Гласът на Меган бе отривист. — Но ти наистина не ме познаваш. И аз теб. Оценявам това, че искаш да постъпиш почтено. Честно. Мило е, че още не си се юрнал и не си поискал ДНК тест. Само че аз мога да се справя сама. Със сестрите ми.

Не ми трябва мъж, който търси с какво да запълни празнотата в живота си. Това е колата ми.

Тя натисна дистанционното и светлините примигнаха два пъти.

— Просто искам да съм част от това.

Как да му го обясни? Той искаше да си играят на щастливо семейство. А тя дори не знаеше дали изобщо щеше да има семейство. Скоро можеше са остане сам-сама.

— Чуй ме, Кърк, за да бъда докрай честна с теб, трябва да ти кажа, че не знам дали това бебе ще оживее.

Ръката ѝ беше върху дръжката на колата. Но не я отваряше. Наблюдаваше всички онези емоции, с които живееше всеки ден — страх, несигурност, отказ да повярваш — да се изписват на хубавото му лице.

— Дали ще оживее? Какво значи това?

— Всеки момент може да родя. Може да родя и тази вечер. А ако се роди преждевременно, тя ще трябва да се бори за живота си. Буквално да се бори за малкия си живот. — Сълзите бликнаха, без да може да ги спре, но ги избърса ядно с опакото на дланта си. — Знаеш ли какво е преекламписия?

Тогава той я изненада.

— Сестра ми имаше. Свързано е с кръвното налягане, нали? Племенникът ми трябваше да се роди преждевременно. Спешно цезарово сечение. Беше в кувъз. С вълнена шапчица. Омотан като пашкул. — Поклати глава при спомена. — Горкото хлапе!

— В кой месец беше тя? Сестра ти.

— Не зная.

— Разбираш ли, това е най-същественото. Броят на седмиците. Това е от жизненоважно значение. Ако се роди в двацет и осмата седмица, шансът да оживее е петдесет на петдесет. Известно ли ти е? Естествено, че не ти е известно. В моето положение, в трийсет и първата седмица, шансовете са по-големи. Деветдесет процента. Но все още остават десет процента, които не оживяват. Бебета, които умират.

Той кимна. За миг ѝ се стори, че видя в очите му сълзи. Но вероятно да беше от уличното осветление.

— До термина ми остават два пълни месеца. Това е много време. Сигурно е, че няма да устискам цели два месеца.

— Може да успееш.

Нямаше нужда от това. Глупаво, неоправдано успокоение. Меган вече бе придобила професионалното раздражение на лекарите пред мненията на лаиците.

— Да не би да си лекар? Не — ти си сервитьор. Аз съм лекарят. Така че ме чуй! Тази бременност никога няма да изкара до термина. Ако бебето ми се роди тази нощ, няма да може да оцелее извън кувьоз. Това е сигурно. Колкото по-дълго го задържа, толкова по-добре и за двама ни. И не говоря за теб и мен, Кърк.

— Разбирам.

Сега вече искаше той да разбере. Искаше да знае. Това беше най-важното нещо на света и тя искаше той да го проумее в цялата му сериозност.

— Дори да издържа още няколко седмици, недоносените бебета имат много проблеми. Дишане. Хранене. — Тя прокара пръсти през косата си и тихичко изруга. — Виж — проблемът е там, че белите дробове на недоносените не са се развили. Не могат да дишат, дявол го взел! Разбираш, че не е шега работа. Да не могат да дишат. Честно казано, Кърк, имам си достатъчно грижи, че и ти да ми се мотаеш в краката и да се правиш на татко.

Той безпомощно разпери ръце.

— Само искам да ти помогна. С каквото мога. Нищо повече, Меган. Толкова ли е лошо?

Толкова бе изморена — да се преструва на храбра по време на вечерята, от ходенето пеша до колата, гърбът я болеше заради отпускането на мускулите на гръбнака ѝ в подготовка за раждането. Кое беше това непознато момче? Защо не я оставеше на мира? Защо не ги оставеше на мира?

— Виж, Кърк, защо не си вървиш...

Изведнъж, сякаш раздражено, бебето я ритна с краче.

Добре де, добре. Успокой се!

И Меган даде на Кърк телефонния си номер. И му каза кога е следващият преглед. Не, не иска той да идва — сестрите ѝ ще са с нея. Но ще му каже какви са резултатите. И дори го остави да я целуне целомъдрено по бузата.

Няма по-целомъдрени, помисли си тя, от онези, с които сме се чукали.

— Меган — погали ръката ѝ той, — бебето ще оцелее. Бебето ще бъде добре.

Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи от благодарност и този път не се опита да ги изтрие. Отчаяно се нуждаеше да чуе, че бебето ще оцелее. Но дълбоко в съзнанието се прокрадваше — не е добре! О, изобщо не е добре! Не може първо да забременееш, а после да решиш да градиш връзка. Не става така.

Не може да започваш отзад напред.

Меган излизаше от болницата с Кат и Джесика, когато срещна акушер-гинеколога ѝ във фоайето. Както винаги, когато господин Стюарт се появяваше на обществени места, около него се разнесоха едва сдържан развълнуван шепот и въздишки. Като че ли не лекар, а някоя поп звезда си прибираше пощата.

Момичето на регистратурата замечтано го гледаше с нескривано обожание. Две акушерки се правеха, че са се запътили по работа, докато се кикотеха със зачервени бузи, надявайки се да ги забележи. Господин Стюарт се усмихна на Меган, откривайки равни бели зъби и ситни бръчици около сините си очи. Косата му с цвят на житен клас бе привлекателно разрошена, сякаш от грижи за жените не бе имал време да я срещи.

Джесика и Кат го зяпнаха, после втренчиха погледи в Меган. Знаеше какво си мислят сестрите ѝ. Този мъж е акушер-гинеколог? Този по-млад Робърт Редфорд? Преглежда вагини?

— Искам да ви покажа нещо — каза той на Меган. — Ако разполагате с пет минути.

Предложението му прозвуча неангажиращо, но ги заведе в интензивното отделение и Меган се сети, че срещата им не беше случайна. Сигурно го правеше с всички.

Жени с нейния проблем.

Интензивното отделение изглеждаше пусто. Нямахте сестри, явно и бебета. Само редици от празни кувьози. Въпреки това трите примерно си измиха ръцете над голямата мивка с индустриални размери и когато го последваха в помещението, забелязаха, че то не е празно. Едно бебе, толкова малко, че не приличаше на бебе, беше само в най-далечния ъгъл на отделението.

— Това е Хенри — поясни акушер-гинекологът.

Странно име за бебе, което тежи по-малко от две кила захар, хрумна на Меган. Голямо, внушително, наперено име — име на крал, на мъжага.

Не на сърцераздирателно късче живот, парче месо, което дишаше на пресекулки в кувьоза.

В интензивното отделение беше топло, но Хенри беше облечен като за люта зима. Увит в одеялце, с кукленски ръкавички и терлици на ръцете и краката, нещо като шапка с пискюл, която се смъкваше върху горкото му сбръчкано личице, абсурдно голяма за главата му с размер на малка ябълка.

— Мили Боже! — Джесика покри с ръка устата си. — Има вид на най-самотното малко същество в света. — Тя трескаво се огледа. — Къде са всички?

— Грижат се добре за него — увери я господин Стюарт. — Не се тревожете.

Кат беше онемяла. Нямах представа, мислеше си тя. Това се случва всеки ден, а аз нямам представа. Джесика се залепи за нея, без да откъсва очи от кувьоза. Кат нямаше нужда да я поглежда, за да разбере, че сестра ѝ плаче.

Меган погледна Хенри и усети надигането на паниката. Тук ще донесат и моето бебе. Тук бебето ми ще оцелее или ще умре. Това ще стане. Бореше се да остане спокойна, безразлична — медик с лед във вените. Сякаш въпросите ѝ бяха от чисто професионално любопитство.

— Кога се е родил?

— Преди два дни, в трийсет и петата седмица — отговори господин Стюарт. — Справя се много добре. Малко е дребничък, но майката е започнала да взема стероиди достатъчно рано и дробовете му са силни. — Той се усмихна съчувствено на разплаканата Джесика.

— Не се разстройвайте. Само го погледнете — диша без външна помощ. — После се обърна се към Меган: — Майката също имаше прееклампсия.

Меган сякаш видя мистър Стюарт с други очи. Колко умно да я доведе в интензивното отделение да види Хенри! Какъв добър лекар! Какъв мъдър човек!

Да я подготвя внимателно за живота на бъдеща майка с преждевременно родено бебе.

ГЛАВА 15

А после целият свят беше бебето.

Меган, която бе планирала да работи, докато не ѝ изтекат водите, която си бе представяла, че ще продължава да приема пациенти и ще предписва антибиотици, докато не се покаже главичката на бебето, откри, че няма време за нищо, освен да се подготвя за раждането и да го отлага колкото се може повече.

Доктор Лоуфорд проявяваше невероятно разбиране. Позволи ѝ да си вземе отпуската наведнъж и ѝ каза, че по-късно ще му мислят, ако ѝ трябва още време. Усмихна се срамежливо при думите, че винаги може да ѝ напише болничен, и Меган си помисли, че това е първата му шега.

Не обсъждаха отпуска по майчинство, как бебето ще се отрази на оценката на стажа ѝ, нито как ще се справя в новия си живот. Възможно ли беше да стане майка и лекар в една година? Никой не знаеше. Ала с бебето на път, Меган не виждаше как може да си позволи да не стане лекар.

До гуша ѝ бе дошло да бъде прехвалената студентка и никога не би поискала пари от баща си или сестрите си. Открай време беше най-малкото и най-умно дете и ролята много ѝ допаднаше, затова отказваше да признае, че животът я е надвил.

Такава беше отпуската на Меган — всекидневни посещения в болницата за кръвни тестове, проби на урината и непрекъснато наблюдение на сърдечните тонове на бебето и кипналата преекламптична кръв на майката.

Опитваше се, но не можеше да си представи как ще изглежда професионалният ѝ живот. След колко време можеше да се върне на работа? Дали щеше да пише отчетите си, докато бебето кротко спи в креватчето? Щеше ли да кърми по време на теста? Щеше ли да ѝ дойде в повече и да се провали на финалната права? Меган не можеше да си го представи.

Дори не можеше да си представи бебето.

Мистър Стюарт и акушерките ѝ задаваха едни и същи въпроси всеки път. Как е зрението ѝ? Замъглено ли е? Вижда ли проблясващи

светлини? Непоносимо главоболие? Които всъщност се свеждаха до едно — дали този проблем, вашата преекламсия, не се превръща в нещо много по-лошо?

Отначало нямаше голяма вяра в господин Стюарт. Струваше ѝ се твърде суетен, твърде щастлив от вниманието на влюбените сестри и акушерки, които гледаха томително златистата му коса и широката усмивка. Обаче сега виждаше, че е извадила късмет да има господин Стюарт за акушер-гинеколог и зад външността на Робърт Редфорд се криеше блестящ дълбоко съвестен лекар. С приближаването на раждането Меган разбра, че шегите и чарът му бяха просто професионален маниер.

Докато разглеждаше всеки резултат от ултразвук, кръвен тест и изследване на урината, докато преценяваше показателите на кръвното ѝ налягане и следеше сърдечните тонове на Попи, Стюарт откупваше колкото беше възможно повече време за майката и бебето, бореше се за всеки ден, даваше време на белите дробове на бебето да се развият със съзнанието, че кръвта на Меган може да кипне всеки момент и тогава майката и бебето щяха да поведат борба за живота си. Той нямаше да допусне нещата да стигнат чак дотам. Меган се тревожеше за живота на бебето си. Задачата на Стюарт беше да се тревожи и за двете.

Кръвното ѝ налягане продължаваше да бъде сто и петдесет на деветдесет и пет — като на затлъстяващ шеф на средна възраст, — но бе стабилно. Всеки ултразвук показваше, че бебето е добре, въпреки че тежеше една идея под килограм и половина. Тя — Попи — имаше навика да кръстосва крачета, сякаш изчакваше големия ден като служител, който чака влака в осем и петнайсет за работа и това простичко движение отключи такава любов у Меган, на каквато не бе подозирала, че е способна.

На Попи ѝ нямаше нищо. Меган съвсем ясно съзнаваше, че проблемът беше в нея, в майката. Лежеше на болничното легло, Джесика беше до нея, и слушаше усилените сърдечни тонове на Попи на апарата. Малкият живот, който растеше в нея.

— Ритмични и стабилни — усмихна се акушерката. — Ще ви оставя за малко. — Тя стисна ръката на Меган. — Не се тревожете. Тя е красиво бебенце.

След като акушерката излезе, Меган се обърна към сестра си.

— Понякога се чувствам така, сякаш съм я разочаровала още преди да се роди.

— Не говори глупости — отвърна Джесика. — И двете се справяте доста добре.

На вратата се почука.

— Пак е дошъл — въздъхна Меган. — Никой друг не си прави труда да чука.

— Влез — извика Джесика.

— Нещо ново? — попита Кърк, стеснително промушил глава през открехнатата врата.

— Няма да е като на кино — каза Меган. — Няма да се хвана за корема и да изпищя: „Време е!“

Кърк се усмихна засрамен. Джесика му се усмихна съчувствено. Това момче беше добро. Не очакваме ли точно това от мъжете? Да бъдат внимателни, загрижени, винаги до теб? Защо сестра ѝ се държеше толкова сурово с него?

— Господин Стюарт ще види изследванията ми и ще реши, че кръвното ми налягане е прекалено високо — продължи Меган. — След това ще помоли анестезиолога да провери за прозорче в програмата си между голфа и следващата нещастна жена, която е наред за цезарово сечение. Затова не очаквай никаква болнична драма, ясно? Няма да видиш Джордж Клуни и бели престилки.

Той остана на прага и продължи да се усмихва неуверено.

— Добре.

— Тя е добре — успокои го Джесика. — Бебето също.

— Да отида тогава за кафе?

— Благодаря ти. — Джесика го дари с ослепителната си усмивка.

— Или ако ми дадеш ключовете си — продължи Кърк, — мога да отида до апартамента ти да боядисам онзи гардероб?

Тя си помисли за малкия си дом и как бебето вече го бе променило. Меган и сестрите ѝ бяха разчистили единствената спалня за бебето. Бяха купили хубаво креватче „Мамас енд Папас“ (подарък от Джесика и Паоло) и количка „Джени Жираф“ (приносът на Кърк), стадо плюшени играчки (от сантименталните жени на регистратурата в работата ѝ), глупави безполезни мечоци, кучета и жаби, макар че с тях стаята бе по-приветлива, приличаше повече на детска стая, отколкото

на мизерен малък апартамент под наем, и нов скрин (от баща ѝ), пълен с дрешки (от Кат).

При вида на дрехите сърцето на Меган се свиваше. Биха били идеални за новородено, но твърде големи за недоносената Попи.

— Меган? — напомни ѝ Кърк. — Кафе и ключовете?

— Само кафе — отвърна тя. — Честно казано, не ми се ще да ходиш в апартамента ми в мое отсъствие.

— Няма нищо. Наистина. Тогава ще отида само за кафе.

Веднъж го беше пуснала там — когато цъфна на прага с количката — и не ѝ хареса как го оглеждаше. Като че ли беше разочарован, че дъщеря му ще започне живота си в този сбутан апартамент. Сякаш тя беше негодна за майка. Какво очакваше той? Дворецът Кенсингтън? Тя щеше да бъде самотна майка.

— Защо си толкова лоша с него? — попита Джесика. — Когато бебето се появи, двамата ще бъдете свързани за цял живот.

Меган погледна сестра си.

— Може би точно затова съм лоша с него.

Вратата се отвори и господин Стюарт влезе със сноп листа. Той дари Джесика с холивудската си усмивка, после седна на леглото и хвана ръката на Меган.

— Докъде сме?

— Трийсет и четвърта седмица — отвърна тя. — Все още е твърде рано. Още е много малка. Само килограм и половина. Искам да се опитам да изкарам до трийсет и шестата седмица. Не може ли да опитаме?

Той кимна замислено.

— Вижте това.

Беше крива от графика. Линията рязко се спускаше, изравняваше се и накрая се устремяваше надолу. Беше като полет на стрела, готова да се забие в земята.

— Темпото на растеж на бебето — обясни Меган. — Забавя се.

— Неизбежно беше. Преекламсията се отразява на снабдяването на плацентата с кръв. Рано или късно бебето спира да расте. Но, разбира се, това вече ви е известно.

Джесика разтревожено се взря в графиката над рамото на акушер-гинеколога.

— Но какво ще рече това?

В продължение на няколко секунди в стаята се чуваше само усиленият звук от сърдечните тонове на бебето. Меган проговори:
— Ще рече, че е време.

После започна чакането. Кое то продължи до безкрай, тъй като натовареният график на анестезиолога и лондонският трафик забавиха раждането на дъщерята на Меган. Акушерки и сестри идваха и си отиваха, мереха кръвното ѝ налягане и разменяха с нея по някоя приказка, сякаш Меган чакаше автобус, не бебе.

Цялото това чакане! Как може човек да е отегчен в навечерието на нещо толкова значимо? Меган имаше усещането, че животът ѝ е спрял. Мъртво време, докато анестезиологът не се добра до болницата. Кат пристигна с подранил букет. Джесика масажираше стъпалата на Меган. Джак се обади и не знаеше какво да каже. Кърк чакаше отвън до прозореца, като се стараяше да не пречи.

Тогава всичко беше готово и на Джесика ѝ се стори, че всичко се разви обезпокоително бързо. Като в онези филми за осъдените на смърт — внезапното трескаво бързане да се свърши и да се забрави.

С Кат и Джесика от двете ѝ страни, хванали ръцете ѝ, Меган беше вдигната от двама яки санитарии, преместена на подвижното легло и изкарана от стаята в ярко осветените болнични коридори, които миришеха на болнична храна и цветя. В огромния асансьор, долу в мазето, където господин Стюарт я чакаше, красив в синята си манта като Робърт Редфорд в морскосиньо в „Такива, каквито бяхме“.

А след това в чакалнята, където я чакаше анестезиологът, гласът му бе успокояващ като на нежен любовник, докато вкарваше иглата.

Стаята след чакалнята беше пълна с щастливи хора, които си бърбяха, облечени в сини униформи и шапки за баня. Бяха наобиколили една маса. Под светлините на операционната тя грееше като олтар. През цялото време сестрите не пуснаха ръката на Меган.

Бъдещият баща ги следваше неотклонно. Дадоха му синя престилка, найлонова шапка за баня и хирургическа маска. Сърцето му биеше лудо. Момиченце, момиченце, щеше да е момиченце. Това невероятно дете! Скоро ще бъде тук. Нищо не можеше да направи. Освен да се подготви да бъде добър баща. И той се запита какво щеше да разкаже на дъщеря си за мъжете.

Как можеше да я подготви за лъжите им, за номерата и черните им сърца? Нашите черни сърца? Детските ѝ години ще отлетят и не след дълго момчетата ще я заглеждат, драгоценното му момиченце! — по същия пресметлив начин, както той беше заглеждал момчетата в трийсет държави.

Обичаше я толкова много и най-големият му страх вече бе да не срещне такъв като него. Това беше горчивата съдба на женкарите — да станат бащи на някое мило и красиво момиченце.

Закараха Меган в ярко осветената операционна, където имаше повече хора, отколкото бе очаквала. Бяха млади, усмихнати, облечени в еднакви сини престилки.

— Някакви желания? — попита един от тях, сякаш бяха в радиопредаване с концерт по желание, а не правеха спешно цезарово сечение. Кърк се сети за компактдиска в джоба си. Подаде го и го пъгнаха в уредба, каквито имаха бандите в гетата. Започнаха да се суетят около Меган — обуха някакви странно секси чорапи върху слабите ѝ бели крака, вкараха ѝ система в ръката, шепнейки приятни безсмислици.

Анестезиологът се надвеси над нея и поставиха върху корема ѝ портативен монитор. Кърк го загледа с удивление. Беше чувал, че има чаршаф. Слагаша чаршаф върху корема на жената при цезарово сечение. Така беше чувал, това очакваше. Чаршаф като палатка, която можеше да приюти семейство бедуини. Това тук беше по-скоро носна кърпичка. Ако източеше шия, можеше да види всичко.

Инжектираха с упойка издутия корем на Меган и когато господин Стюарт се наведе над нея, държеше в ръце тънък скалпел. Кърк долепи лице до лицето на Меган, докато се мъчеше да си поеме въздух. Трябваше да има чаршаф. Какво стана с шибания чаршаф?!

Какво щеше да стане ако видеше крайче от разрязания корем на Меган и не можеше да го понесе? Ами ако първото нещо, което щеше да види дъщеря му, бе татко ѝ, проснат на пода в несвяст? Как щеше да изглежда това?

Меган хвана ръката му.

— Не се тревожи — смънка леко заради замайването от упойката. — Ще се оправяш.

Чу песента, която пуснаха. Странно, че имаше музика. Около нея плуваха лица — познати и напълно непознати, всички хора бяха

странно еднакви, не защото до един носеха сини найлонови униформи с маски и шапчици, а защото всички я гледаха с едно и също изражение. Нещо като любяща загриженост, сякаш беше девствена младоженка преди първата брачна нощ. Сякаш изведнъж се бе превърнала в най-важния човек на земята. Или може би това беше бебето ѝ. Може би бебето беше най-важният човек на земята. Да, вероятно.

„Никога не съм срещал момиче като теб.“

Все едно някой переше в стомаха ѝ. Такова беше усещането. Интимно — по-интимно от всичко изпитано досега, — и в същото време някак странно, безмилостно далечно. Мъжът — Кърк, определено се казваше Кърк — беше притиснал лице до нея. Подготвяше се за нещо. Държеше ръката ѝ. Изведнъж ѝ се прииска да му каже, че е по-добре да започне да боядисва гардероба.

Вече бяха в нея, песента още не беше стигнала до средата — „Този стар град тъй много се е променил“ — и дори през приятната пелена от упойката усети, че измъкват нещо от нея, нещо нейно, но и някак отделно и вниманието на всички се прехвърли върху това нещо, което беше част от нея, но не нея.

— Всичко наред ли е? — попита или само си го помисли, но всички бяха съсредоточили вниманието си върху това малко нещо и за миг се почувства пренебрегната, забравена, като изоставена пред олтара младоженка.

После се разнесе смях — внезапен радостен смях — и движение, сестрите ѝ и Кърк я гледаха усмихнати, главите им се въртяха наляво и надясно към малкото живо същество, което измъкнаха от тялото ѝ — вниманието им, разкъсвано между тях двете, наляво, надясно, наляво, надясно, като публика на тенис мач в анимационно филмче, която следи топката — как можеше да стане толкова бързо — и тогава то — тя — беше най-накрая отделена, песента още не беше свършила, когато то — тя — беше бързо отнесена от акушерките, за да бъде измита, прегледана и повита. Тъничкият немощен плач достигна до Меган.

Ето я, гушната не от Джесика или Кат, както Меган би предпочела, а според някакъв племенен обичай — от бащата.

Бебето беше мъничко — трогателно мъничко. Повече приличаше на сънен ембрион, отколкото на жизнено бебе. Меган я гледаше, твърде

упоена и изтощена, за да направи това, което ѝ се искаше — да вземе бебето, да я прегърне и да я обича.

То — тя — имаше малко сплеснато личице, като ябълка, паднала без време на земята, и дори след като я измиха, лицето ѝ продължаваше да е покрито с лепкав жълт слой. Имаше вид на най-старото нещо на света, а също и на най-младото.

— Красива е. — Кърк се смееше и плачеше едновременно. — Тя е най-красивото същество на света.

И беше прав.

Животът на Попи Джуъл беше започнал.

ГЛАВА 16

Не трябваше да става по този начин, рече си Джесика.

В представите ѝ за майчинство майката и бебето бяха неделими — спящото детенце, положено на майчината гръд, майката изтощена, но изпитваща тих възторг. Почти библейско единение на майката и детето — това очакваше Джесика, връзка толкова близка, че не можеш да кажеш къде свършва майката и къде започва детето, така неразличима, както когато детето е било в утробата.

Обаче малката Попи беше в интензивното отделение, лежеше по корем в кувьоза, навлечена с дрехи за зима, която само тя чувстваше, а Меган беше три етажа по-долу — разрязана и изнемощяла, необяснимо притихнала.

Една от сестрите беше поставила плюшена маймунка в кувьоза и тя се усмихваше на Попи, два пъти по-голяма от нея. Джесика си помисли, че племенницата ѝ изглежда като най-уязвимото нещо, което някога беше виждала — неподготвена за света.

— Голяма е колкото пиле на грил — каза Джесика. — Горкото дребосъче!

— Не се притеснявайте за Попи — успокои я жизнерадостна сестра от Ямайка. — Може да е малко недоносена, но се справя чудесно. Бебетата на майките с преекламписия обикновено са жилави малки калпазани.

— Не ми прилича на жилава малка калпазанка — усъмни се Джесика.

Но беше благодарна за успокоението.

Вярно бе, че малката Попи се бе справила много добре през първите три дни от живота си. Дишаше без външна помощ, поемаше малки количества мляко — изцедено от Меган, но давано от една от сестрите в интензивното — и наддаваше на тегло.

Имаше и още нещо. Дори след първите няколко дни беше ясно, че има много по-тежки случаи с щастлив край, отколкото бебе, родено в трийсет и петата седмица, тежащо малко под килограм и половина.

Джесика не беше виждала в отделението по-малки бебета от Попи, макар да я увериха, че раждането на недоносени е често явление. През първия ѝ ден в отделението за кратко се появи едно момченце, родено с дупка в сърцето. А на втория ден донесоха още едно момченце — пухкаво здраво трикилограмово бебе със синдрома на Даун.

Докато сестрите и лекарите правеха всичко по силите си за тези бебета — Джесика се чудеше какво биха могли всъщност да сторят, — родителите стояха безпомощно или тихо плачеха до своето новородено. Майката и бащата на момченцето със синдрома на Даун водеха със себе си около петгодишно момиченце. Когато си минал безпроблемно по този път веднъж, помисли си Джесика, сигурно се отпускаш. Сигурно вярваш, че лошите неща се случват на другите семейства. И тогава светът ти рухва. И се случва точно на теб.

Джесика се чудеше дали да не каже няколко думи за подкрепа на другите семейства с недоносени бебета. Можеше да им каже, че малкото им момченце е хубавец — дори когато вълнената шапка беше захлупила лицето му, — или че дребното им момиченце е красавица — нищо че лежеше като белезникаво филе в камерата за замразени храни в магазина.

Но Джесика не намираше окуражителни думи за семействата, които имаха по-тежки проблеми.

Не можеше да каже на майката и бащата на бебе със синдрома на Даун или момченце с дупка в сърцето, че всичко ще се оправи. Нямахше право да изрече тези думи, нямаше право да им предлага евтино безпочвено утешение.

Защото това научаваше човек в интензивното отделение — не всеки, който имаше дете, получаваше гаранция за щастлив край.

Джесика гледаше спящата си племенница. Вече свикваше — несигурното конвулсивно дишане, отчаяната жажда за живот. Като кученце или котенце, със смачкано личице, но и трогателно красиво.

Попи щеше да се оправи.

Джесика се тревожеше по-скоро за Меган.

Като новоизлюпено птиче, мислеше си Кат.

Джесика държеше бебето с една ръка, а с другата го хранеше от малка бутилка с няколко капчици мляко. Заради затворените очи и учудващо голямата зинала уста — устата на Попи беше единственото голямо нещо в нея — Кат си помисли, че изглежда като току-що излюпено птиче в гнездо, което си чака червейчето.

— Една трошка е — въздъхна Кат. — Не прилича на човек.

— Не се тревожи за Попи — увери я Джесика. — Тя е жилава малка калпазанка.

— Не трябва ли Меган да я кърми? Не е ли по-добре за бебето?

— Попи е твърде малка, за да бъде кърмена. Още няма сили да суче. Нали, мила?

Бебето беше заспало, с пълно тумбаче, но не изпускате биберона. Джесика нежно дръпна бутилката и тя се отлепи от месестата уста на бебето с тихо „пляк“.

Кат погали меката бузка на Попи, сякаш се боеше да не я събуди или може би да не я счупи. И отново го почувства — завладяващото благоговение пред това чудо на живота.

— Как е Меган? — попита Джесика.

Кат поклати глава.

— Сякаш я е прегазил валяк. Мислех си, че цезаровото сечение е лесна работа, изборът на богатите, твърде изискани, за да се напъват и така нататък. Те наистина я разрязаха, нали?

— Цезаровото сечение е сериозна коремна операция. — Джесика повтори едно от любимите изречения на господин Стюарт.

— Не очаквах, че ще бъде като сцена от „Извънземното“.

Двете сестри загледаха мълчаливо спящото бебе. После Джесика тихо продума:

— Очаквах, че ще се почувствам ужасно, като я взема в ръце. Мислех си, че няма да мога да го понеса. Защото Меган има бебе, а аз не. Но виж я само — как може човек да изпитва лоши чувства, когато я гушне? Как може това бебе да предизвика отрицателни емоции? Тя вече не е въображаемото бебе, нали? В нея няма нищо теоретично. Безспорно тя е Попи. Не е някаква абстрактна идея. Тя е Попи Джуъл и ще остане тук. Ето, подръж я малко.

Кат непохватно пое бебето.

Не ѝ се удаваше така естествено, както на Джесика. Не защото се страхуваше, че ще я изпусне на главата — макар че и този момент го

имаше, — а защото, за разлика от Джесика, чувствата, които предизвикваше бебето, заплашваха да я погълнат. Кой би повярвал, че ще стане така? Че Джесика ще приеме раждането с лекота, а светът на Кат ще се преобърне с главата надолу.

Като поддържа бебето, почувства физически копнеж, по-силен от всяка страст към любовник, работа или желание да притежава нещо.

Тя държеше това толкова малко бебе, което още не приличаше на човешко същество, и искаше свое собствено. Лудост беше — какво щеше да го прави? Къде щеше да го сложи? Къде щеше да спи?

Но чувството беше по-силно от всичко. Струваше й се, че е пропиляла много години за незначителни неща. В преследване на удоволствия и пари, безкрайните смешни желания за по-хубава кола и по-голям апартамент, подчинени на последните й прищявки и нужди.

На трийсет и шест години съм, помисли си, докато държеше леката като перце племенница. По-близо съм до четирийсет, отколкото до трийсет, и няма да умра, без да държа един ден в ръце свое бебе.

Сега й трябваше само... — какво беше то отново?

О, да. Мъж.

Оливия Джуъл стоеше в сумрачния коридор пред интензивното отделение и ги наблюдаваше през стъклото. Двете й по-големи дъщери, които си подаваха бебето на най-малката — първото внуче на Оливия — една на друга, сякаш можеха да го счупят.

Бебето беше увито като ескимос. Доколкото Оливия виждаше, беше грозно малко копеленце. Ако питаша нея, всички бебета бяха отблъскващи. Но смачканото лице на това тук беше в състояние да пресече дори мляко.

Различно беше, когато, бяха по-големи. Тя бе убедена, че е родила най-красивите момиченца на света. Но дори тогава майчинството беше двама и четири часова работа. Това му беше лошото на децата — не можеш просто да ги издокараш и да им се любиш. Все искаха нещо от теб.

Но, о, сети се как изглеждаха дъщерите й точно преди да ги напусне — източената единайсетгодишна, невъзможно сладката седемгодишна и тригодишната с издуто тумбаче — и нещо в Оливия,

нещо, което мислеше, че отдавана е прегоряло, започна да боли. После някой проговори и то изчезна.

— Мога ли да ви помогна с нещо, скъпа? — попита сестрата на бюрото.

— Само гледам — отвърна Оливия Джуъл.

— Той има дъщеричка — обясни Паоло на барманката в онзи момент от вечерта, когато мъжете престават да се притесняват да заговарят бармана. — Попи. Казва се Попи. Тя е един малък боец.

Кърк се ухили гордо и взе чашата си, но тя вече беше празна.

— Нали? Боец. — Повтори той. — Боец ми е тя.

— Честито! — усмихна се барманката. Висока, руса, около трийсетгодишна. Тя забърса бара с мокра кърпа. — Почакай да видиш, когато започне да плаче в три сутринта. После и в четири. И отново в пет. Ще видиш тогава дали е малък боец!

Двамата я изгледаха как се отдалечава.

— Да не повярваш, че има деца — учуди се Кърк.

— Невинаги можеш да познаеш — каза Паоло. — Забелязал съм го.

— Искам тя да има хубав живот. Искам да бъде здрава и калена, да расте сред природата. Не като повечето днешни деца. Затлъстели. Наркоманчета. Искам да я науча да се гмурка! Знаеш ли какво ще направим, като поотрасне? Ще ходим да плуваме с делфините. Много ще ѝ хареса. Попи ще пощурее по делфините.

— За теб, приятел. За трима ви.

— За трима ни — повтори Кърк и се взря в празната си чаша. — Да. Аз съм баща. Не мога да повярвам! Какво разбирам аз от деца?

— Ще се научиш. Как е Меган? Как е майката?

— Тя е страхотна. Много я бива. Ами... умълчала се е. Не говори много.

— Свиква. Свиква с идеята, че е майка.

Кърк замълча и Паоло се сети — отвъд еуфорията, отвъд бирата — този мъж го смяташе за непознат. Но тази вечер нямаше с кого другиго да поговори.

— Много ѝ мина през главата. Преекламписята. Безкрайните изследвания. Неведението кога ще се роди бебето. Цезаровото сечение.

Майко мила, отвориха я като консерва говеждо! Макар че всички казват, че много го бива. Господин Стюарт. Оставял почти незабележими белези, казват. Почти не се забелязвали. А сега Попи е в кувьоз. Меган... не знам. Има вид на прегазена от валяк. Като в анимационните филмчета — и сега не може да се изправи. Между нас казано, все си мислех, че ще се зарадва повече. Че ще бъде по-щастлива...

— Все още свиква — повтори Паоло. Не можеше да проумее една жена да роди и да не е най-щастливата жена на света. Той помахна на барманката. — Може ли да ни донесете още две бири?

— Но какво очаквах аз? — каза Кърк. — Ние не сме като теб и съпругата ти. Не сме близки. Меган почти не ме познава.

Барманката постави бирите пред тях.

— Почакай да започнат коликите — намеси се тя.

— Дайте си време. Меган е млада. Най-малката от сестрите.

— Да, млада е. Но не чак толкова. В смисъл, бабите и дядовците ни, родителите ни не биха рекли, че двацет и осем годишна жена е твърде млада да има дете, нали? Според тях дори малко е закъсняла.

Паоло се замисли.

— Смятах мама и татко за хора на средна възраст, когато бяха на двацет и осем.

— Смешна работа. В наше време хората нямат деца в... как ги наричахте — детеродните си години.

— Съвсем вярно. Виж Кайли Миноуг. Твоята сънародница.

— Бог да я благослови, приятел.

— Всички я смятат за най-желаната жена на земята. Но Кайли е... на колко? Трийсет и нещо.

— Най-малко.

— Тя изглежда фантастично. Две мнения няма. Както и да е. Жена в разцвета на силите си. Никой не може да го оспори. Но трябва да се запиташ за яйцеклетките ѝ.

— Яйцеклетките на Кайли?

Паоло кимна.

— Яйцеклетките на Кайли не са в първа младост. От гледна точка на яйцеклетките, те са на средна възраст. Известно ли ти е какво става с яйцеклетките на жената след трийсет и пет? Новините никак не

са добри. Затова е цялото бързане. Жената иска бебе, но не може да намери подходящия мъж.

— Това им е най-големият проблем на съвременните момичета, нали? — Кърк се протегна за бирата си. — Прекарват детеродните си години с мъже, които не им харесват.

Барманката събра чашите и забърса надве-натри пред тях.

— Почакай да започнат да му никнат зъби — предупреди.

След като отнесоха бебето, дадоха на Меган снимка. Снимката беше залепена на бяло картонче с думите „Казвам се...“ и „Тежа...“. На мястото за име някой беше написал Попи, но теглото не беше попълнено. Нищо, с което да се похвалиш, помисли си Меган.

На снимката Попи изглеждаше стара — сбръчкано малко старче, облечено в зимни дрехи. Горкото, помисли си Меган. Коя си ти?

На вратата леко се почука и се показа силно гримираното лице на майка ѝ.

— Чук-чук. Има ли някой вкъщи? — попита Оливия.

— Видя ли бебето?

— Надникнах. Набързо. Тя е абсолютна красавица. — Докосна ръката на дъщеря си, като внимаваше да не закачи системата, която я зареждаше с морфин. — А ти, Меган, как си?

— Раната ме сърби.

Оливия погледна корема на Меган.

— Надявам се, че е под зоната на бикините.

— Мисля, че ще мине време, докато обуя бикини, мамо. Само дотърянето до тоалетната ми се струва като поход.

— Какво има, скъпа? Нещо си потисната. Следродилна депресия?

Меган поклати глава. В това беше проблемът. Всъщност самата тя не знаеше какво става, макар да се досещаше, че има нещо общо с провалянето. Не беше свикнала да губи.

— Винаги съм си представяла, че ще родя по нормалния начин. Цезаровото — много е тежко. Вземат ти бебето. Напомпват те с успокоителни. Разрязват те. И ужасно много боли.

— Недей да превъзнасяш нормалното раждане. Родила съм ви и трите през стандартния канал. Няма нищо вълшебно да ти шият

пунктата.

— Трябва ли да употребяваш тази дума?

— О, добре тогава — вагината. Кърмиш ли?

— Още е твърде малка. А аз още нямам достатъчно мляко. —

Меган посочи машината отстрани до леглото, снабдена с нещо като наконечник на прахосмукачка. — Изцеждам се.

— Какво?

— Изцеждам мляко.

— Какво... изпомпваш го от циците и й го дават в шише?

— Точно така.

— Не е ли чудесна науката? Кърмех Кат, докато малкото чудовище почти не ми отхапа зърната. Мога да се закълна, че всичките ни проблеми започнаха, когато тя реши, че зърното ми е бебешка каша „Фарлис Ръск“.

Меган се засмя. Само характерният хумор на майка й можеше да я накара да се засмее в този момент.

— Болката не ме притеснява. Нито белегът. Нито, че ми взеха Попи и я сложиха в кувъз. Тормози ме това, че всички очакват да съм друг човек. А аз не го чувствам.

— Знам за какво говориш, мила. От нас се очаква да се превърнем във всеотдайни майки кърмачки, да сменяме наакани пелени веднага щом изстреляме на бял свят първото си отроче. Не искам да обидя малката Пъпит, мила.

— Попи.

— Попи. Разбира се. На мъжете им е позволено да влизат и излизат от ролята си на баща. Но при нас трябва да е естествено. Очакват от теб да станеш всеотдайната майка Тереза само защото си издула корема. — Оливия се наведе по-близо до дъщеря си и сниши глас, сякаш изричаше богохулство. — Нека ти кажа едно: няма нищо естествено да се откажеш от живота си заради друго човешко същество. Не унивай обаче — първите осемнайсет години са най-лошите.

— Ти го чувстваш така.

— Е, да.

— Аз не искам да възприемам детето си като неудобство, бreme или досада. Искам да я обичам както заслужава да бъде обичана. Но... вече имам бебе, а още не се чувствам като майка.

— Тогава ти си като мен — изрече Оливия с нотка на триумф. — И нищо не можеш да сториш.

Изведнъж цялото тяло на Оливия се сгърчи от болка.

— Какво ти е? — попита Меган.

Оливия разтърка ръката си.

— Нищо, мила. От известно време ми изтръпва лявата ръка. От старост е. Е, от средната възраст.

— Трябва да отидеш на лекар.

На вратата отново се почука и Меган се задави от вълнение, когато видя познатото усмихнато лице на баща си, частично закрито от букет и голяма кутия шоколадови бонбони с форма на сърце.

— Детето ми! — възкликна Джак и прегърна дъщеря си. Меган изстена от болка. — О, Боже! Извинявай!

— Заради шевовете е, татко. Още са много пресни.

Джак се усмихна дежурно на бившата си съпруга — без следа от вълнение или лошо чувство. Актьори, рече си Меган.

— Оливия, какъв прекрасен ден!

— Здравей, Джак! Можеш ли да повярваш? Ние сме баба и дядо. Не ти ли се иска да вземеш да си прережеш вените?

— Не, всъщност ми се иска да затанцувам от радост. — Той се обърна към Меган. — Видяхме я... Попи. Толкова е красива! Малко дребничка, разбира се, но ще навакса.

Меган се скри в прегръдките на баща си и притисна лице към гърдите му. От това имаше нужда. Някой да ѝ каже, че накрая всичко ще се оправи. Изведнъж забеляза, че баща ѝ не беше сам. Придружаваше го висока усмихната червенокоса жена някъде на нейната възраст. Меган я погледна, без да разбира, сякаш очаква тя да каже, че е дошла да ѝ измери кръвното или да ѝ даде успокоителни.

— Аз съм Хана — представи се червенокосата. — Честито, Меган! Тя е една малка принцеса. Не се тревожи — аз съм родена в седмия месец, а сега съм метър и осемдесет.

Меган погледна Хана с признателност. Това беше най-хубавото, което беше чула този ден.

Оливия оглеждаше червенокосата.

— Хана е коафьор на филма — обясни Джак.

— Там ли се запознахте? — попита Оливия. — Пипали сте отгънялото килимче на Джак? Колко романтично!

— Майко! — предупреди я Меган.

— Колко си подходате! — Оливия продължи. — Нищо че сте достатъчно млада, за да му бъдете... думата ми бяга.

— А ти си достатъчно стара, за да си държиш вежливия език в хирургично подобрена глава — не ѝ остана дължен Джак.

— Престанете! — намеси се Меган. — Коремът ми беше разрязан само преди няколко часа, натъпкана съм с успокоителни, само преди минути престанах да пишкам през тръба — а вас ви интересува единствено враждата, която влачите с години. Хайде стига, може ли? Поне за един ден.

— Извинете дъщеря ми — каза Оливия на Хана. — Днес не е на себе си. Току-що е родила.

Накрая всички си отидоха, дори Джесика и Кат, и Меган остана сама, с широко отворени очи, с Попи, някъде в сградата над нея, заспала в кувъза на интензивното отделение, пазена от два пъти по-голяма плюшена маймунка.

Интензивното отделение работеше денонощно. Сестрите от нощната смяна се зарадваха на Меган, която се дотътри в отделението заедно със системата и седна да погледа как бебето ѝ спи. Нощем интензивното беше много по-спокойно място, отколкото през деня, когато беше пълно с консултанти, лекари, приятели и близки. Меган определено го предпочиташе през нощта, защото не се налагаше да си слага маската на храброст и веселие.

— Искате ли да поемете храненето в три? — попита я сестрата китайка.

Меган поклати глава и се загърна по-плътно с халата.

— По-добре вие, вас ви бива повече.

Сестрата погледна внимателно Меган с котешките си очи.

— Ще е добре за вас. За двете ви.

И Меган остави сестрата да извади Попи от пластмасовата ѝ кутия, нагласи я върху ръката ѝ и Меган пъкна биберона на шишето между устните ѝ. В шишето имаше жалко количество мляко. Кърмата ѝ май пресъхваше.

Меган, която винаги беше толкова способна, която с лекота преодоляваше всички препятствия, които животът изпречваше на пътя

й — развода на родителите ѝ, медицинската академия, безчетните изпити, — почувства как сълзите напират в очите ѝ и си рече: „Не мога ли да направя нещо като хората?“

Тя подържа бебето, внимателно наклонила шишето, докато Попи не нададе стон от изтощение и главичката ѝ не се килна настрани, а вълнената ѝ шапка не се свлече върху очите ѝ.

— Засега стига — каза сестрата.

Меган издърпа шишето. И тогава то се случи.

Попи се усмихна.

Тгълчетата на широката ѝ малка уста се извиха нагоре и за няколко поразителни мига тя оголи беззъбите си венци. Усмивка! Усмивка от дъщеря ѝ!

— Видяхте ли? — попита Меган.

— Какво?

— Тя ми се усмихна!

Сестрата смръщи лице.

— Вероятно се е оригнала.

Оригване, рече си Меган. Съчетание от газове и мляко, затворени в стомахче с размера на напръстник. Или физическо съвпадение — гримаса на дискомфорт или изтощение, която наподобява усмивка. Не, на Меган не ѝ се вярваше.

За нея това си беше чиста усмивка.

ГЛАВА 17

Рори видя Кат да влиза в залата по карате колкото се може тихо и веднага забеляза, че се е постарала да се разкраси.

Високи токчета, червило, специална рокля. Това не беше Кат, която познаваше. Това беше жена, решила да положи допълнителни усилия тази вечер.

Изненада се да я види точно тук. Осъзна, че не му допада решението ѝ да се появи изведнъж в работата му, без да се обади предварително. Но усилията, които беше положила за външния си вид, докоснаха сърцето му и го изпълниха с невероятна нежност.

Над главите на двайсетте деца, обърнати с лице към него, Рори видя как тя се огледа къде да седне. Курсистите му бяха на възраст от пет до петнайсет, боси, в целомъдрени бели екипи и цветни колани, зяпнали го в устата — дори малките, които попиваха всяка негова дума и чакаха да им поговори още за техниките на париране с крака.

— Вътрешното париране — нами-аши на японски — е полезно, когато нападателят се опитва да ви ритне в слабините.

Кат му се усмихна стеснително от дъното на помещението.

О, тя нямаше нужда от високи токчета с тези крака, помисли си Рори. И не се нуждаеше от червило с тези устни. Жена като нея нямаше нужда от специална рокля.

И без всичко това тя си беше красива.

Когато часът свърши и той си взе душ и се преоблече, каза на Кат, че знае един суши ресторант наблизко. Заведението се оказа препълнено, на двете свободни маси имаше табелки за резервация и ги поканиха да се хранят на бара, ако желаят. Обсъдиха го, решиха, че нямат нищо против, и се настаниха срещу готвача с бяла шапка, който се трудеше над лентичките от сурова риба.

— В японските ресторанти ми харесва това, че можеш да вечеряш и сам — сподели той. — Просто можеш да седнеш на бара. Във френските и италианските не е така. Всички гледат на теб като на

самотник. В японските ресторанти можеш да се храниш сам и никой няма да ти обърне внимание.

— Е, по-приятно е с компания — вметна Кат. — Дори тук, на бара. По-приятно е, когато си с някого.

Той се усмихна.

— Сигурно.

— Точно това ми липсваше — каза тя и си личеше, че не ѝ е лесно да го изрече. — Да имам някого до себе си.

Поседяха мълчаливо, докато сервитьорката им поднесе соевата супа, зеления чай и лакираната купа със суши.

— Благодаря ти, че си се погрижила за момчето ми.

— Не съм направила нищо особено.

Усещаше присъствието му много близо. Беше забравила колко е едър, колко е солиден. Не приличаше на онези мършави момчета, които срещаше по клубовете.

— Бях много заета. С работата. Със сестра ми и бебето.

— Меган? Родила е?

— Момиченце. Попи. Попи Джуъл.

Лицето му се озари от удоволствие.

— Страхотно! Предай ѝ моите поздравии.

Разбира се. Меган беше негова курсистка преди време.

— Сигурно е много щастлива — каза Рори.

— Ами... малко по-сложно е. Не бих казала, че е щастлива. Не точно.

— Какво има? — Сети се за бившата си съпруга и необяснимите сълзи, след като се роди синът им. — Следродилна депресия или нещо друго? Извинявай, не е моя работа.

— Не, няма нищо. Знам, че харесваш Меган, тя също винаги много те е харесвала. Не съм сигурна къде свършва доброто старо изтощение и къде започва следродилната депресия. Едва ли някой знае.

Тя беше съвсем открита с него — това най-много му допадаше. Зачервена от емоции, пълна с живот. Не като непознатите, разочаровани и студени. Това беше Кат, която познаваше, въпреки червилото, токчетата и специалната рокля. Не можеше да ѝ устои.

— На мен също — изрече, нагласявайки пръчиците за хранене. — И на мен ми липсваше да имам някого до себе си.

Трябва време, за да се научиш да спиш с някого, мислеше си той по-късно.

Не просто сексът — въпреки че и този момент го имаше, — а физическият акт да споделяш леглото с друг, да прекараш нощта с него. Придърпването на завивката. Краката и ръцете, праметнати през тялото ти, или сръгването в ребрата. Необходими са месеци, години, за да привикнете. Но спането с Кат беше лесно и това му харесваше.

Физически му бе по-близка, от която и да е друга жена. — Познаваше в подробности източеното тяло — от смешните пръсти на краката (средният пръст излизаше над другите, защото като дете малелите ѝ обувки не са били сменяни навреме), издължените крайници, малките гърди, глуповатата детска усмивка — само зъби и венци, усмивка като слънце иззад облак — чак до ушите със следи от дупки (Джесика нагрела на печката игла, когато Кат била на четиринайсет, а Джеси на десет — всичко станало в кръв). Познаваше тялото ѝ като своето, но не можеше да му се насити. Беше горд и щастлив, че двамата знаеха как да поделят леглото.

— Искам детето ми да владее карате — прошепна с лице в шията му, докато се наместваше в извивките на тялото му, — ако имам някой ден.

Той се усмихна в тъмното.

— Твое дете, а? Не си ли мислила за кунг-фу?

— Предпочитам карате.

— Че защо?

— Защото искам ти да я научиш. Преподаваш само карате, нали? Нали не можеш да се преквалифицираш?

— Не, човек не може да владее всичко. Избираш една дисциплина и се придържаш към нея цял живот. — Гласовете им звучаха нежно в нощта. Това му беше най-лошото в скъсването им. Бе загубил най-добрия си приятел. — То е като... щях да кажа като избирането на партньор. Обаче колко дълго издържат хората?

— Десет години — отвърна тя. — Толкова дълго трае средностатистическият брак днес. Прочетох го в един вестник. Ала това е, когато хората не сполучат. Предполагам, че ако имаш късмет, трае по-дълго.

Той се превъртя и обърна лице към нея.

— Какво правим, Кат?

Тя си пое дъх.

— Мисля, че трябва да се съберем. И да си имаме бебе. Поне сме длъжни да опитаме.

— Кат!

— Знам, знам.

— Кат, аз не мога да имам деца. Известно ти е.

— Няма нищо. Говорих с Меган. Тя каза, че може да се извърши обратната операция. Да се направи обратна вазектомия.

— Отново да се подложа на това?

— Не. Да се направи по обратния път. Да се възвърне предишното положение. Обратна вазектомия. Така го наричат. Вместо да ти прекъснат... как се наричат — тръбите?

— Каналчетата. Мисля, че така им викат.

— Вместо да ги прекъснат, ги зашиват.

Беше грешка. Красива грешка. Само отново щеше да бъде наранен. По-добре да беше скъсал, без да се обръща назад. Сега вече беше твърде късно.

— Знаеш ли какви са шансовете за успех?

— Знам, че няма гаранция. Меган ми обясни. Знам, че когато са ти я правили, са ти обяснили, че е необратима.

— Именно. Смяташ ли, че не съм мислил за това? Смяташ ли, че никога не съм обмислял да се подложа на обратната процедура? И да се опитам да имам дете?

Само за да си щастлива. Ти да си щастлива.

— Това се прави, Рори. Мъжете се подлагат на обратната операция и имат деца. Все едно някой да спечели на лотария.

— Знаеш ли какви са шансовете да спечелиш на лотария?

— Както казах, знам, че има голяма вероятност за неуспех. Но също така знам, че някой винаги печели. И мисля, че ще бъдеш страхотен баща. Силен, нежен, забавен. Мисля, че ти си страхотен баща.

— Но съм уморен. Не го ли разбираш? Минал съм по този път. Дори ако е възможно — в което се съмнявам. Минал съм по този път преди години. Преживял съм го. От безсънните нощи и мръсните пелени до намирането на хашиш в чекмеджето с чорапите.

— Бебето ще ти вдъхне енергия. Ще те подмлади. Ще придаде смисъл на живота ти.

Тя си вярваше. Отчаяно го искаше. И наистина, искрено го искаше с него. Не с някой друг мъж.

Бяха стигнали до момента, в който или се обличаш и си отиваш вкъщи, или я вземаш в прегръдките си. Така че той я прегърна и тя го целуна по устните.

— Липсваше ми това — каза той. В тялото му отново се надигаше топлина. — Много ми липсваше.

— Винаги съм смятала, че се учиш да бъдеш майка от собствената си майка — започна Кат. — Обаче не е вярно. Виждам го при Меган и Попи. Собственото ти дете. То те учи как да бъдеш майка.

Устните му бяха върху нейните, по цялото ѝ тяло, искаха да опознаят тези издължени крайници, да ги запечатат в паметта му, за да ги носи завинаги със себе си.

— И ти го искаш, нали? — попита тя. — Искаме едно и също нещо, нали?

Но в този момент той вече я целуваше по гърба и не можеше да говори, затова въпросът на Кат остана без отговор.

Попи остана в кувьоза три седмици и после я пуснаха на свобода.

Сестрите плакаха, когато се разделяха с нея, толкова дълго време беше прекарала в интензивното отделение.

Чувстваха я почти като свое дете. И може би имаха право.

Бяха я хранили, обличали, треперили над нея. Бяха следили дишането ѝ, бяха сложили плюшена маймунка в кувьоза и тичаха при нея, щом проплачеше през нощта.

Не можеше да се оспори, че Меган бе лежала, докато вадеха бебето от нея, и пак Меган изцеждаше скромни количества мляко от гърдите си, но сестрите подаваха шишето към устните на Попи. Сестрите в интензивното отделение не се парализираха от страх след раждането на Попи.

Изписаха Меган от болницата след седмица и още имаше усещането, че е била разрязана на две и отново съшита. Всеки ден идваше да вижда Попи. Чувстваше се като пълен неудачник. Нито

ходеше отново на работа, нито се грижеше за дъщеря си. Не съм нито лекар, нито майка, мислеше си с горчивина. Нито едно от двете. Лоуфорд и другите лекари преглеждат пациентите ми, а медицинските сестри в интензивното отделение се грижат за Попи.

Сега това време беше приключило. Сега креватчето в спалнята на малкия ѝ апартамент щеше да бъде заето от истинско живо бебе. Сега трябваше да се справя сама. Те облякоха Попи в големите ѝ зимни дрешки и я изнесоха навън.

Една от сестрите държеше бебето, докато Меган се мъчеше да нагласи кошчето на задната седалка в алфа ромеото на Джесика. Накрая сестрите го поставиха. Попи се изгуби в кошчето. Меган потръпна. Наистина ли бебето ѝ щеше да мине през лондонския трафик?

Джесика ги закара у дома, сякаш взеше леснозапалим експлозив. Меган се потеше и трепереше, тихо ругаеше войнствените колоездачи, които не изчакваха да светне зелено, и всички онези фенове на Джеръми Кларксън^[1] с белите си ванове и беемвета. Попи спа през цялото време.

Кърк ги чакаше пред апартамента.

— Какво прави той тук? — попита Меган. — Така ли ще бъде всеки ден? Да ми се появява неканен най-неочаквано?

— Меган — рече Джесика, — той ѝ е баща.

Кърк погледна през стъклото на колата и на лицето му грейна голяма глуповата усмивка щом видя Попи.

— Не се дръж твърде сурово с него — продължи Джесика. — Той е луд по Попи. Трябва да му го признаеш.

Когато Меган и Джесика не успяха да откопчат коланите, Кърк се намеси и бързо освободи бебето.

Меган качи спящата Попи в големия ѝ трон на последния етаж и всички шумове в сградата — Еминем ругаеше майка си на приземния етаж, „Скай Спортс“ тътнеше от втория, мъж и жена си крещяха на третия — изведнъж се разкриха в нова противна светлина.

Меган с ужас си помисли как ще гледа дете на това място.

Обхвана я нарастващо чувство на срам, докато носеше дъщеря си към новия ѝ дом, непосредствено следвана от Кърк и Джесика. И отново я обхвана онова смазващо чувство на провал. Винаги беше

чувствала, че е господар на живота си. А сега като че ли най-накрая животът ѝ завинаги бе поел юздите в свои ръце.

Меган положи все така спящата Попи в креватчето. Джесика целуна пръстите си и докосна с тях мъничката вежда на бебето.

— Поздравявам ви — прошепна с развълнуван глас. — Съвършена е. Тя е вашето драгоценно съкровище.

После си тръгна.

Погледаха известно време как Попи спи и Меган не можа да сдържи усмивката си. Бебето се чувстваше тук като у дома си. Само на три седмици, с теглото на малка риба, тя имаше вид, сякаш е собственик на апартамента. Меган и Кърк се измъкнаха на пръсти от стаята.

— Надявам се не възразяваш, че дойдох неканен — каза той. — Обадох се в интензивното и сестрите ми казаха, че Попи се прибира вкъщи днес.

— Няма нищо. Но може би за в бъдеще ще се обаждаш, преди да дойдеш?

— Разбира се.

Тя опита да се усмихне.

— Искам да кажа, не е като да сме женени.

— Не. — Той се поколеба. — Но ти трябва да разбереш.

— Какво има за разбиране?

— Искам да бъда част от живота на това бебе. Искам да ви помагам, с каквото мога. И... аз я обичам. Това е всичко. Обичам нашата дъщеря. Тя е страхотна, не мислиш ли? Прекрасна е! Истински малък боец. Тя се справи много добре. И двете се справихте много добре.

— Колко смешно! Човек може да обича едно бебе, без да го познава. Но не и възрастен. Не можеш да обичаш възрастен, ако не го познаваш, нали? Дори не можеш да го харесваш кой знае колко.

— Говориш за нас, нали? — Той се усмихна. — Искаш да кажеш, че не ме познаваш.

Гледаше безизразното ѝ лице. Колко далечни и отчуждени са те, мислеше си. Жените, с които си спал в друго време и на друго място. Няма нищо по-непознато от старите ни любовници. Но имаше нещо, което Меган не разбираше. Между тях още не беше свършило.

— Ами тогава може би е време да започнеш да ме опознаваш — рече той.

— И защо?

— Защото имаме дете и ти си сам-сама.

Тя го изгледа.

— Не съм сама, приятелче. Да не си посмял да го кажеш отново. Не ми трябва съжалението на някакъв сервитьор на четиричасов работен ден. Освен това те познавам достатъчно добре — застаряващ сърфист, който иска да си поиграе на щастливо семейство, защото се е отегчил и преситил от всичко.

— Не съм сърфист. Водолаз съм. И какво? Мислиш, че не чета в теб като в отворена книга?

Меган изсумтя от изненада. Какъв наглец!

— Давай, да те видя!

Кърк скръсти ръце и я премери с очи.

— Най-малкото дете, разглезено от останалите в семейството. Отличничка в училище, взема си изпитите с едно щракане на пръстите. После първият сериозен приятел на малката принцеса ѝ разбива сърцето.

— Среща един тип на някакво парти — продължи тя. — Пийнала си е малко повече — типично за лекарите стажанти. И забременява.

— Среща един тип на парти. Ляга си с него, защото е хубавец.

— Не се заблуждавай. Той просто е на подходящото място в подходящото време.

— Хубаво. Но може би той има в себе си повече живец от всичките темерути в медицинската академия.

— Ти изобщо не ги познаваш.

— След девет месеца — не, те са само осем, нали? — тя се оказва самотна майка в „Хакни“. И познай какво? Малката принцеса открива, че е отхапала повече, отколкото може да сдъвче.

— О, майната ти!

— Не, майната ти на теб!

От съседната стая прозвуча странно пронизително мяукане — тъничко, но постоянно, настойчиво и животинско, като далечен шум от резачка.

Меган и Кърк се спогледаха.

И тогава се сетиха, че бебето им плаче.

— Децата те размекват — обясни Майкъл на Джесика, докато гледаха как Клои се клатушка през стаята като малък пияница. — Осъзнаваш, че не можеш да си позволиш да умреш. Трябва да си до това малко същество, което си създад. Обаче в същото време нищо друго не е в състояние така да те приземи и да те накара да разбереш, че си смъртен, както собственото ти дете. Бъдещето принадлежи на нея, не на теб. И разбираш — за първи път в живота си, — че разполагаш с ограничено време. Животът те държи като заложник. Не можеш да умреш, но знаеш, че един ден ще се случи.

Клои беше с памперс и фланелка. Държеше в юмручето си омазан с конфитюр диск, който вкара в портативен DVD плеър върху дивана. Появи се голям червен автобус, наречен „Бийп“, който лъкатушеше по яркозелени хълмове, мигаше с фарове — неговите клепачи — и се усмихваше с широка шантава усмивка. Зазвуча старата детска песничка „Колелата на автобуса“. Клои започна да се клатушка наляво и надясно.

Джесика си помисли, че това беше най-големият вододел, който разделяше света на две — не на богати и бедни, стари и млади, а на хора с деца и бездетни.

— Танцуват още преди да са проходили — поклати невярващо глава Майкъл, докато наблюдаваше танца на дъщеря си. — Дори още преди да могат да пълзят. Не е ли странно? Танцуването е основен човешки инстинкт. Основен като яденето или спането. Желанието да танцуваш.

Имаше период, в който Джесика не можеше да понася присъствието на Майкъл. Мисълта, че е наранил Наоко и е застрашил щастието на Клои, я вбесяваше. Но дълбоко в себе си Джесика беше простила на девера си, въпреки че не беше нейна работа да му прощава.

Прости му не защото знаеше, че винаги я бе харесвал, нито понеже той явно много се старал да оправи отношенията си с Наоко, нито заради нешлифования му чар, който винаги беше на максимум в присъствието на Джесика. Не, тя прости на Майкъл, защото без съмнение бе влюбен в дъщеря си. Мъж, който обича детето си както Майкъл — Клои, не може да бъде лош, нали?

Паоло и Наоко влязоха в стаята, понесли сребърни подноси с малки чаши еспreso и от онези малки твърди италиански бисквити, към които братята бяха пристрастени.

— Каква е тази невъзможна миризма? — намръщи се Паоло и помахна с ръка пред лицето си.

Всички обърнаха погледи към Клои.

Тя се бе облегнала на дивана, блажено несъзнаваща противната смрад, която се разнасяше от нея, и се люлееше напред-назад под звуците на „Колелата на автобуса“. Вдигна левия си крак от пода, докато пелената ѝ бавно започна да се пълни, и продължи ритмичния си танц.

Четиримата възрастни се смяха, докато не ги заболяха коремите.

— Ама че забавно бебе! — възкликна Майкъл, вдигна я във въздуха и лепна една целувка на невъзмутимото лице на Клои. Очите ѝ не се отлепиха от автобуса. — Невероятно забавно бебе!

Когато се качиха в колата, за да потеглят към голямата си пуста къща, Джесика и Паоло поседяха смълчани. Той я изчакваше да намери думите. Накрая тя проговори:

— Ти имаш само мен.

— Това е всичко, което някога съм искал — отвърна Паоло.

---

[1] Известен британски журналист, който пише за автомобили в специализирани издания, „Сънди Таймс“, „Таймс“; има интернет страница на тази тема. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Влезе в кабинета със срамежлива усмивка — едър мъж с бавна и непринудена грация в движенията.

Изглеждаше различно от другите мъже, които посещаваха кабинета на Меган и не просто защото в квартал, където бирените коремчета и нездравият тен бяха правило. Той беше в по-добра форма от повечето от тях. Различен го правеха старомодната му вежливост и галантните му маниери, почти непознати по тези улици.

Боксьорът.

— С кого ще се биеш този път? — попита Меган.

— С едно мексиканче. С обещаващ старт. Гледах филмите му. — Меган вече беше наясно — гледал е опонента си на видео. — Добър техничен боксьор, не кибритлия. Необичайно за мексиканец. Обикновено са смесица от двете.

— Изглежда опасен.

Същата срамежлива усмивка.

— Ще видим.

— Дъщеря ти ще дойде ли да те гледа? Шарлът?

— Шарлът? Не, ще остане с мама.

Боксьорът беше самотен баща. Съпругата му, също пациентка на кабинетите, ги беше напуснала. Имаше друг съпруг и друго бебе на път. За Шарлът се грижеше боксьорът, а докато тренираше — майка му. Без бабите тук щеше да е квартал от сираци.

Боксьорът беше длъжен да минава на цялостен преглед при Меган преди всеки мач. След последния мач Меган откри следи от кръв в урината му, което бе признак на вътрешни наранявания на бъбреците. Тя нямаше друг избор, освен да го отбележи в медицинския му картон и да го спре от боксиране. Въпреки че бе горчиво разочарован, той го прие безропотно като поредния тежък удар на съдбата. Повечето й пациенти, ако не станеше тяхното, начаса започваха да я заливат с гневни и заплашителни тиради. Но не и боксьорът.

Този път му измери кръвното налягане, направи тест за СПИН, прегледа очните му дъна. Вслушваше се за нарушения в говора или за аритмия. После му подаде пластмасова епруветка.

— Няма проблеми.

На Меган ѝ дожаля за него. Единственият начин да изхранва дъщеря си, който владееше, бе да се боксира. Но годините казваха думата си, както безмилостните тренировки, които сигурно надвишаваха по брой действителните мачове, и всеки път ставаше по-трудно да минава прегледа. Какво можеше да стори тя? Трябваше да го изследва. Такъв беше законът.

Боксьорът се върна от тоалетната с проба от урината. Меган я взе, за да отбележи върху нея името и датата, преди да я изпрати в лабораторията.

А тя беше студена като камък.

Погледна го и под кожата с цвят на кафе той се изчерви.

Това не беше неговата урина. Иначе щеше да е топла. А тази явно беше подготвена много по-отрано. Меган знаеше, че изследването няма да покаже следи от кръв.

Тя обаче не каза нищо и след няколко дни го уведоми, че е минал успешно прегледа.

Защото бе започнала да разбира на какво е способен човек за детето си.

На всичко.

— Има нещо, което не съм ти казвала — започна Джесика.

Нямаше причина да му го казва точно сега. Никаква причина да му го казва тази вечер. И никаква причина изобщо да му го казва — освен че чувстваше, че тази тайна, която я изяждаше от толкова дълго време, не биваше да стои между тях. Нямаше причина да я споделя с него, освен правото му да знае.

Паоло се претърколи на една страна и се подпря на лакът.

— Какво?

— Правила съм аборт.

Мълчание в меко осветената спалня. Тежката дума, увиснала между тях. Бавно и мъчително той започна да разбира.

— Искаш да кажеш, че си правила аборт, преди да се познаваме? Преди мен?

Тя кимна.

— Много преди да се запознаем. Когато бях в гимназията. На шестнайсет.

Той се опита да възприеме чутото. Фактите, жестоката ирония. Тази жена, жената, която обичаше, която повече от всичко на света искаше да бъде майка, е прекъснала бременност в един друг живот. Не — в същия живот, който споделяше със съпруга си.

— Защо ми го казваш сега, Джес?

— Защото искам да разбереш, че това е моето наказание, задето направих аборт.

— Твоето наказание?

— Не мога да имам дете, защото убих онова бебе.

— Джес, не е вярно. Това не е наказанието ти.

— Обърках организма си, знам, че така е станало. — Гласът ѝ беше напълно спокоен. Бе го обмисляла от много време. В съзнанието ѝ нямаше капчица съмнение, само мрачно примирение. — Никой не е в състояние да ме убеди в обратното. Това ми е наказанието. Заслужавам да бъда наказана. Съжалявам само, че ти също си наказан.

— Джесика, ти не си наказана. Така се е случило. На колко години си била? На шестнайсет? Тогава не си можела да имаш дете — самата ти си била дете.

— Кат ме заведе. Баща ми така и не разбра. Трябваше да съм на училищна екскурзия. Сега си мисля... подлагаме телата си на какво ли не. Убиваме бебета. Всичко си има цена.

— Ти не си убила бебе, Джесика.

— А после сме изненадани, когато телата ни откажат. Не знам какво ми е, Паоло — дали вътрешностите ми са повредени, или Бог ми дава урок.

— Бог не е толкова жесток.

— Само знам, че всичките ми проблеми, всички наши проблеми, са свързани с онзи ден. Това е наказание. Как иначе може да бъде наречено?

— Обичаше ли това момче?

Искаше да я утеши, наистина. Но изпитваше и гняв, ревност, че някой друг е бил с жената, която обичаше. Не беше склонен към

насилие, но с най-голямо удоволствие би наранил този мъж. Не, не мъж — това проклето момче.

— Беше жребецът на гимназията. Футболна звезда. Момичетата бяха луди по него — не знам дали мога да го нарека любов, но тогава си мислех, че е любов. Господи, дано... Съжалявам, съжалявам!

— Няма нищо.

Трогна се. Това не можеше да му попречи да я обича. Нищо не бе в състояние да му попречи, защото любовта му беше силна и безусловна.

— Излязохме само веднъж. Беше ми за първи път. А когато се появих в училище, той беше разказал на всичките си приятели и те ми се присмиваха. Подиграваха ми се, че съм курва, макар че бях девствена преди това. Дори когато още ми течеше кръв, те ме гледаха и ми се надсмиваха.

Той я прегърна.

— Обичам те, той не е бил достоен за теб и това не е твоето наказание.

С изтичането на седмиците след признанието Паоло чувстваше някаква промяна между тях. Беше се опасявал, че липсата на дете щеше да ги отчужди. Вместо това те се чувстваха по-близки от всякога. Придържаха се към дома си и най-близките си хора. Понеже ако не бяха в тази орбита, дори когато отиваха на гости при родителите му на границата на „Ийст Енд“ и Есекс, имаше твърде много въпроси, които ги вбесяваха.

— Е, кога двете влюбени птички ще си създадат семейство? — всеки път ги питаше майка му с усмивка, обикновено, след като е разказала някоя смешна случка за внучка си Клои.

— Ние вече сме семейство, мамо — отвърщаше ѝ Паоло всеки път, многократно, докато тя най-накрая схвана. — Семейство от двама.

Попи спеше в креватчето до долния край на леглото.

Губеше се в него, сякаш никога нямаше да порасне достатъчно, за да го изпълни — плешивата ѝ главичка се подаваше от спалното чувалче, облеганата на една страна. Ръчичките ѝ бяха свити на нивото

на ушите като на малък щангист, пръстчетата ѝ като кибритени клечки бяха свити в миниатюрни юмручета. Никакви съвременни бебешки комплекти за спане. Спалното чувалче на Попи имаше дупки за главата и ръцете ѝ, напълно безопасно, но въпреки това Меган не можеше да се отърси от сковаващия страх, че дъщеря ѝ може да умре всеки момент.

Затова седеше в кухнята и пиеше чай от лайка, без да е мигнала трета поредна нощ, докато жителите на „Хакни“ се смееха, викаха силно и спореха на зазоряване. И докато сълзите на отчаяние се стичаха по лицето ѝ, Меган си мислеше: следродилна депресия? Кой я е измислил?

Беше изтощена, обезумяла от страх и се чувстваше като пълен неудачник. Как трябваше да се чувства? Кой не би се депресирал?

Друг удар върху самочувствието ѝ беше фиаското с кърменето. Отначало Попи беше твърде малка, за да суче, но дебелията весела служителка от здравните служби беше казала на Меган — тя беше казала на Меган, тази служителка, която шефстваше над един бъдещ лекар, — че „бебето“ (ужасната фамилиарност на проклетата жена, вбесяващата неуместна близост) е готово да суче направо от „майката“ (о, майната ти, стара краво!).

Но Меган — която със срам си спомняше благочестивите си речи за преимуществата на кърменето пред майките от „Съни Вю“, които се тълпяха пред кабинета ѝ („Пълно с ценни хранителни вещества, антителиа и напълно безплатно — ха-ха-ха!“) — не можеше да му хване цаката. Предполагаше се, че това е най-естественото нещо на света за една кърмачка, но Меган имаше усещането, че са ѝ заповядали да ѝ поникнат криле и да полети.

На теория, разбира се, беше подготвена. Знаеше всичко от А до Я, от кора до кора. Трябваше да вкараш цялото нещо — ареолата заедно със зърното — в устата на бебето. Но когато Меган опитваше, Попи се държеше, сякаш майка ѝ се опитва да я задави. После започваше да пици до небесата. Меган я умоляваше, увещаваеше, опитваше се да подаде на Попи твърдата като камък гърда, която се удряше в бузата ѝ и смъкваше над очите ѝ вълнената шапчица. Майката и бебето плачеха в пълна хармония.

Бебето се бунтуваше, сякаш би повикало социалните служби, ако беше достатъчно голямо да пропълзи до телефона, и Меган

прибягваше до шишето, защото се боеше, че дъщеря ѝ ще умре от глад, ако вече не бе на път.

Животът ѝ беше различен от досегашния. Сънят беше нещо недостижимо. Меган си спомняше, че баща ѝ нежно гълчеше дъщерите си, когато ставаха плачливи, капризни и раздразнителни. Преуморени, така казваше. Така се чувстваше сега Меган. Преуморена. Твърде каталясала, за да спи, без да знае кога щеше да дойде следващият шумен ултиматум за шишето, носене на ръце или чиста пелена.

Два месеца след раждането се върна на работа. Като лекар би настоявала за поне тримесечен отпуск, преди младата майка да се върне в света на работещите. Но сега от личен опит откри, че правилата се бяха променили. Без да брой изискванията за оставащата част от стажа си като джипи, Меган откри, че се нуждае от работа, имаше нужда да си припомни коя е била, преди да се роди дъщеря ѝ.

Сестрите ѝ се държаха страхотно. Кат гледаше Попи сутрин, тъй като „Мама-сан“ отваряше чак по обяд, а Джесика идваше следобед. Кърк ги навестяваше, носеше пелени и различни бебешки приспособления — предпазители за контактите, купища залъгалки, но рано или късно всички те се връщаха към живота си и я оставяха сама с бебето през нощта и с тежкото чувство на разочарование от себе си. Тази работа с майчинството... просто изобщо не я биваше. Но не можеше вечно да продължава така, нали? Сестрите ѝ не можеха вечно да я заместват. Сълзите, когато бебето не искаше да се умири, отворотелният малък апартамент и шумната музика от долните етажи! Меган трябваше да вкара живота си в някакъв коловоз.

Обичаше дъщеря си — нямаше място за съмнение. Но не можеше да се справя с тази роля, не беше в природата ѝ, приличаше повече на Оливия, отколкото бе допуснала, а бебето заслужаваше нещо по-добро. Меган чувстваше, че се раздава докрай, но нейното „докрай“ беше смешно незадоволително.

Знаеше, че много жени преминават през бременността и майчинството без помощ. Виждаше ги всеки ден в кабинетите. Самотните майки се превръщаха в норма. Тогава защо на нея ѝ беше толкова трудно? Или вероятно всички се чувстваха по този начин, горките жени, отглеждащи децата си соло. Сега знаеше какво е да живееш в „Съни Вю“.

Наближаваше краят на стажа ѝ. Трябваше да положи тричасов изпит, който по всеобщо мнение беше най-лесната част от сборната оценка.

— Ами ако не го издържа? — реши се да попита Лоуфорд.

— Всички минават — успокои я той. — Пропадат само хората, които наистина са провалили живота си.

— Как се чувстваш? — попита Кат.

Рори изви гръб и затвори очи, лицето му — с цвета на вчерашните превръзки. Тихо простена. Болкоуспокояващите не действаха или не бяха достатъчно силни за мъж, на когото току-що са му правили операция на тестисите.

Повръщаше му се, но стомахът му беше празен. Усещаше зловеща мокрота там долу. Чувстваше как кръвта се процежда през превръзката на горките му подути топки. Мили Боже — рече си той, — горките копелета доста изпатиха!

— Как се чувствам? — рече замислено. — Щом питаш — като човек, на когото току-що са разрязали топките, а после са ги зашили с телбод.

— Но си струва, нали? — настоя Кат и хвана ръката му. — Струва си.

Той кимна.

— Да, струва си.

Тя го целуна лекичко по напуканите устни.

Макар да се чувстваше като кастриран котарак — каква ирония, тъй като целта на операцията беше да го направи отново котарак с напълно работеща репродуктивна система, — той прокара длан по крака ѝ. Стигаше чак до сливиците ѝ. Дължината на тези великолепни крака не преставаше да го удивлява и той обичаше да ги обхожда с ръка от коляното до бедрото. „Измерваш ме“ — казваше тя и се смееше.

— Какво следва после? — попита Кат.

Той изстена и се намести.

— Когато зарасне, ще дойда и ще еякулирам в чашка или в някаква си епруветка.

— Говори със зет ми Паоло. Знам, че го е правил много пъти.

— Кат, ако има нещо, за което един мъж няма нужда от уроци, то това е... как да онанира. Ох! — Той изохка и потръпна от режещата болка. — Мастурбацията.

— И ще преброят сперматозоидите?

— Ще ги броят. Ще ги гъделичкат. За да видят дали могат да скачат през обръчи. Да видят дали още са там.

— Там ще са. Сигурна съм.

Той се усмихна на красивото ѝ, озарено от очакване лице. Да, струваше си отново да я има в живота си. Тя се държеше, сякаш срещата на спермата с яйцеклетката е най-трудното нещо.

Истински трудната част, Рори го знаеше от опит, беше да запазиш връзката си през дългите години на отглеждане на детето. Да останете заедно, когато сте майка и баща, беше наистина трудната част и в едно тайно кътче на душата си той се колебаеше дали ще може да го направи отново.

Мисълта за повторно бащинство го изпълваше едновременно с вълнение и с ужас. Защото знаеше какво коства, а то костваше много. Но не можеше да ѝ откаже. Ако тя щеше да има бебе от някого, тогава — моля те, Боже! — нека да е от него.

По-късно синът му седеше на леглото и ядеше от гроздето му, свъсил лице.

— Е, значи Кат иска деца, а? — попита Джейк.

Рори простена и подръпна превръзките, за да облекчи огъня там долу.

— Накрая — отвърна — всички те искат деца.

На Кърк му се струваше, че отношението на жените към свирката се бе променило през годините.

Когато беше момче, свирката беше върховната награда — само ако момичето (тогава бяха момичета, не жени) решише, че си мъжът, с когото ще прекара живота си или поне следващите няколко месеца. В онези дни, ако ти направеха свирка, можеше да се смяташ за късметлия. Вече не беше така.

Сега свирката беше свързана с усещане за измама, като че са ти дали утешителна награда. Правеха ги от немай-къде, а истинския секс,

секса с проникване, вагиналният секс отказваха — размахвания морков, Светия Граал.

Не че на жените им харесваше да правят свирки. За разлика от другия секс, с проникването, никога няма да ги чуеш да се оплакват, че е свършило твърде бързо.

— О, тази свирка беше малко кратка!

Никога не сте го чували, нали?

Когато беше момче, свирката беше подарък. Сега, когато беше мъж, тя му се струваше като подаяние. Какво се бе променило? Увеличаването на свирките можеше да се обясни със страха от забременяване, защото тийнейджърките от кварталите на Сидни изпитваха неподправен ужас от забременяване, за разлика от зрелите независими жени, които познаваше сега, с техните спирали, песари и хапчета „на следващата сутрин“.

Може би свирката се бе превърнала в разменна монета, в застраховка, в гаранция, че ще останеш, във власт на жената над теб. Ако една жена може да го направи за теб, защо ще я напуснеш? Има ли нещо по-хубаво от това?

Той докосна косата на жената, която бе клекнала пред него. Тя беше от Пърт, от две години в Лондон след период на скитане, и се готвеше да се върне в Австралия към истинския си живот.

Беше седяла в „Мама-сан“ в компания на доста почерпени приятели, рожден ден май, и еднаквият им акцент даде зелена светлина на разговора към отскачането до един работещ до късно бар и накрая в неговото жилище.

Телефонът иззвъня и тя вдигна очи към него, ококори ги и го загледа втренчено. Много от тях го правеха по време на свирка. Зрителният контакт често пъти предизвикваше... о, мили Боже! Кърк се задъха. Явно действаше. Но телефонът продължи да звъни и го осени мисълта, че няма кой да му се обажда в този час на нощта.

Секретарят изщрака и той чу гласа на Меган. Беше разстроена — осъзна с тревога. Нещо лошо се бе случило.

— Извинявам се, че те безпокоя... Имам нужда от помощта ти... ако може да дойдеш... Попи... ако чуеш това съобщение...

Той грабна слушалката.

— Меган? Какво? Добре. Добре. Ще дойда, разбра ли? Идвам веднага.

Той тресна слушалката и се отскубна от клекналото пред него момиче. Тя продължаваше да го гледа, но сега със студена ярост в присвитите си очи.

— Уговаряш си среща с някаква кучка, докато членът ти е в устата ми?

— Извинявай. Трябва да вървя. Дъщеря ми.

Меган отвори вратата по халат. Приличаше на ходещ мъртвец. От единствената спалня Кърк чу гневния рев на Попи.

— Не знаех кого друго да помоля. Не мога да моля сестрите си. И бездруго правят твърде много. А и е доста късно. Колко е часът?

— Не знам.

Имаше нещо в плача на Попи, от което кожата му настръхна.

— Какво ѝ е?

— Не престава — обясни Меган. — Нахранена е, оригнала се е, суха е, носих я на ръце.

— Да не е болна?

— Няма температура. Здрава е като биче. — Меган изморено поклати глава. — Не спира да плаче. Аз съм лекар, нали? Би трябвало да разбере какво ѝ е.

— Е да, но си и жена. Винаги съм харесвал това в теб.

Кърк отиде в спалнята. Невероятно как малко същество като Попи можеше да вдига такъв шум или да изразява толкова силен гняв. Малкото ѝ личице беше сгърчено от ярост, почти лилаво като от апоплектичен удар и обляно в сълзи. Той я вдигна и почувства топлината ѝ през спалното чувалче, долови уханието на бебешка кожа.

Засмя се и очите му се напълниха със сълзи. Толкова я обичаше! Не бе подозирал, че е способен на такава чиста безусловна любов. Неговата дъщеря. Неговата дъщеричка.

Тя изпищя в ухото му.

Меган беше на прага.

— Искаш ли чаша чай или нещо друго?

— Чаша чай ще ми дойде добре. Искаш ли да ти кажа какво ѝ е според мен?

— Какво?

— Ами тя е бебе. Това е всичко. Това е единственият проблем. — Той поглади Попи по гърба. Ухаеше на мляко и бебешки сапун. — Мисля също, че се преуморяваш.

Меган се загърна по-плътно с халата.

— Ще донеса чая.

Кърк поддържа дъщеря си пред очите си, вглеждайки се в нея през пелената от сълзи с широка признателна усмивка на лицето си. Попи се превръщаше в безспорна красавица, след като мършавото, прилично на зародиш лице след раждането отстъпи пред пухкавия образ на истинско бебе, само извивки, окръжности и пухкава плът.

Но дори когато не беше хубава, за него тя си бе хубава. Гушна я близо до себе си. Неговото красиво момиченце.

Беше топла като грейка с вода, нова като утрешния ден. Трябваше да внимава да не я стиска прекалено силно, защото още бе много малка. Но едва се удържа да обвие ръце около нея и да повярва, че ще останат така завинаги, защото тя събуждаше у него такава яростна любов и потребност да я защитава.

Вероятно я притисна твърде силно. Защото когато Меган влезе в стаята с две чаши чай, Попи пръдна като страдащ от газове моряк в петък вечер — голямо, силно изпускане на газове, което беше заглушено от пелената. После заспа на мига.

Кърк и Меган се спогледаха и прихнаха. После Меган сложи пръст на устните му.

— За Бога, недей да я будиш!

Кърк нежно целуна бебето по бузката. Как можеше нещо да бъде толкова ново и толкова съвършено? Той я положи в средата на креватчето.

— Благодаря — прошепна Меган.

— Тя расте.

— Като гледам, след месец ще ѝ омалееят дрешките за недоносено и ще ѝ стават онези за новородено. Сладките дрешки, които Кат ѝ купи.

— Ще бъде страхотно.

— Ще бъде най-хубавото нещо на света.

Отидоха в кухнята да пият чай, като оставиха вратата на спалнята леко открената. Бебето обаче спеше дълбоко. После чаят

свърши и те само седяха, вслушвайки се в нощта. Толкова беше късно, че дори улиците на „Хакни“ най-после бяха притихнали.

— Ами... — започна Кърк и се подготви да си ходи.

Меган се изправи с него и придърпа яката на халата си.

Отново постави пръст на устните му.

— Има твоята уста.

— Нима?

— Да. Много е широка. Затова може да вдига такъв шум.

Кърк допря връхчетата на пръстите си до брадичката на Меган.

— Но има твоята брадичка. Упорита. И твоите очи.

Докосна слепоочията ѝ и почувства твърдата извивка на скулите.

— На нищо не приличам — каза Меган.

Тя се отдръпна. Не това. Не искаше това от него. Искаше да му покаже признателността си, че дойде посред нощ, и да му покаже, че бяха свързани — завинаги. Но не това. Не го искаше.

— Напротив. Красива си.

— Не го казвай. Моля те. Не казвай неща, които не са верни.

Притесняваше се за тялото си. Сякаш отново беше тийнейджърка. Освен че сега, вместо шини на зъбите и акне имаше белег, разделящ тялото ѝ на две, който никога нямаше да изчезне, и разранени безполезни зърна, които пулсираха на болезнено твърди гърди, тези гърди, които бяха странни, непознати и тежки, а коремът още беше издут там, където преди беше бебето.

— Красива си, Меган. За мен винаги ще бъдеш.

— Не, моля ти се. Виж ме на какво приличам.

Тя отгърна халата си, смъкна леко долницето на пижамата и предпазливо повдигна тениската си. Белегът от раждането още беше синкаво-червеникав. Той отстъпи назад и го проследи с пръст, без да го докосва.

— Оттук е излязла дъщеря ни — каза той. — Не е грозно.

Меган оброни глава. Искаше той да остане. Но не търсеше това в него.

— Толкова съм уморена — каза.

— Да поспим тогава. — Той внимателно дръпна надолу тениската ѝ. — И тримата.

Тя остави халата да се смъкне на пода, а той се съблече в полумрака на спалнята, вслушвайки се в дишането на дъщеря им.

Отпусна се на леглото. Тя се бе обърнала с гръб към него, но не възрази, когато той се сгуши зад нея.

— Толкова съм уморена.

— Заспивай тогава.

— Може би сутринта...

— Не бързам за никъде.

Той я прегърна и докато се гушеха един в друг, тя почувства топлината на друго човешко тяло и когато великолепното одеяло на съня най-сетне се спусна над уморените им кости, Меган се предаде.

ЧАСТ ТРЕТА
НАЙ-ЕСТЕСТВЕННОТО НЕЩО

ГЛАВА 19

Когато Кат беше на дванайсет, Джеси на осем, а изтърсакът Меган — голямо четиригодишно момиченце, беше решено, че момичетата ще живеят с майка си.

Решението не беше взето от Оливия, нито от Джак, а еднолично от Кат, самостоятелно и без да се допита.

В годината, след като майка им ги напусна, положението вкъщи се бе влошило. Сигурно парите в домакинството не стигаха и баща им работеше през цялото време — макар че след години Кат виждаше как хората понякога използваха работата като претекст да не си бъдат вкъщи, затова може би проблемът не беше в парите.

Новата бавачка, тромава руса мома от Хамбург, не можеше да се справи с тях и не знаеше откъде да започне. А изведнъж и трите се нуждаеха от помощ.

Кат таеше силен гняв, който не можеше да обясни, Меган пак беше започнала да се напикава в леглото, а Джеси бе станала ревлива и все нареждаше, че иска всичко да бъде като преди. Кат също го искаше.

Консервирана храна, това си спомняше Кат от онзи период. Консервирана храна и стаен гняв.

В дванайсетгодишното си сърце Кат знаеше, че нещата никога няма да бъдат както преди. Не и след като мъжът в таксито дойде за майка им. Тя направи каквото можа.

Заведе ги да живеят с майка си.

Беше учудващо лесно. Кат вече беше усвоила до тънкост надменното безразличие, с което си служеше майка, им, когато говореше с прислугата, и бе уведомила втрещената бавачка, че всичко е уговорено и те заминават за „Сейнт Джон Ууд“ за неопределено време.

— Aber^[1] баща ти, Кат-кин...

— Баща ми е напълно в течение на плановете ни, уверявам те.

Момичетата развълнувано опаковаха чантите си, докато голямата руса мома се опита — неуспешно — да се свърже с Джак Джуъл.

Взеха си само най-необходимото — пижами, четки за зъби, говорещата жаба за Меган, няколко Барбита и Кенове за Джеси, диска на Блонди за Кат. После отидоха на станцията на метрото, хванати за ръце, Кат и Джеси се редуваха да носят Меган, когато отказваше да ходи.

Когато се качиха на метрото, Джесика даде на голямата си сестра тайния си подарък — шепа пари от монополи. Кат го прие с благодарност и не каза на Джеси, че е малка глупачка. Отсега нататък щеше да се грижи много добре за сестрите си.

„Сейнт Джон Ууд“ представляваше съвсем друг свят, изобщо не приличаше на зеления им квартал. Имаше много чернокожи — години по-късно Кат осъзна, че сигурно са били там заради крикета в „Лордс“ — и всички имаха вид на милионери. Меган се препъна от някакъв боклук на улицата, който се оказа недопушена пура колкото кебапче.

Невероятно богаташки квартал на чернокожи. Такъв се стори на Кат. Сигурна беше, че тук ще са щастливи.

Илюзията ѝ бе разбита, когато майка им отвори входната врата.

— Не съм такъв човек — не спираше да повтаря Оливия, като че ли Кат не я бе чула още първия път, докато се опитваше да се свърже с бившия си съпруг по телефона, а Джеси и Меган създаваха хаос в подредения апартамент, пречкаха се на прислужницата филипинка, която им се усмихвате съчувствено, както се стори на Кат — и пипаха различни вещи, които не бяха за пипане от лепкави пръстчета на момиченца. „Меган, не снимката ми с Роджър Мур!“ Кат с нарастващо отчаяние се опита да ѝ обясни защо е добра идея да живеят при нея, като ходеше по петите на майка си из апартамента, а парите от монополи се сипеха от джобовете ѝ.

— Ама аз мислех, че ще ни се зарадваш. Мислех си, че ще е хубаво да сме отново заедно. Мислех си...

— Мислела си тя! Мислиш твърде много, млада госпожице!

— Не искаш ли да живееш с децата си? Повечето майки...

Но Оливия бе обърнала гръб на най-голямата си дъщеря. Беше се свързала с Джек и сега говореше тихо, но гневно, настойчиво, сякаш бе убедена, че той е планирал това нашествие, за да създаде хаос в любовното ѝ гнездо.

Когато затвори телефона, Оливия се обърна към Кат и детето не видя никаква нежност в нея, никакъв срам, нито любов.

Години по-късно Кат спокойно се връщаше към времето, когато бе дванайсетгодишна, стоеше в наетия апартамент на майка си, по-малките ѝ сестри седяха притихнали на дивана, снимките на майка ѝ с най-различни известни личности бяха в безопасност, прахосмукачката на прислужницата приглушено бръмчеше в някаква друга стая, а майка ѝ говореше — докато ядно събираше парите от монополи от килима, — че детинските ѝ надежди са абсурдни.

— Схващаш ли, Кат? Жената, която искаш да бъда — майката, която искаш да бъда... Аз не съм такъв човек.

И докато чакаше да дойде денят от цикъла ѝ, когато щеше да разбере дали в нея расте бебе или не, започнаха да изплуват всички важни „ами ако“. Дали не е закъсняла? Не беше ли твърде голяма опасността от спонтанен аборт и увреждания? Дали Рори щеше да е щастлив, че е бременна, или щеше да се чувства хванат в капан? Но в едно нещо беше напълно сигурна.

Ако забременееше, никога нямаше да бъде като майка си. Щеше да е по-добра.

Може и да не бъде най-добрата майка на света — другата дата, потенциалният рожден ден на календара за следващата година я караше едновременно да тръпне и да примира от страх, толкова отдавна живееше сама — и може да не бъде особено добра майка. Беше видяла при най-малката си сестра, че безсънната, с петна от кърма реалност не съответстваше на очакваното.

Обаче знаеше, че никога няма да изостави живота, който създаваше. Никога нямаше да бъде толкова жестока, себична или студена.

Не съм такъв човек, помисли си Кат.

Там беше проблемът според Рори.

Някога жената е раждала от първия мъж в живота си. Но в днешно време бе по-вероятно да роди от последния мъж, когото срещне.

Ясно е защо раждането на дете от първия срещнат мъж може да причини най-различни проблеми, свързани предимно с нещата, които жената пропуска.

Образование. Кариера. Секс за забавление. Много секс с различни мъже. И онези безценни моменти, когато знаеш, че си млад, свободен и без грижи на този свят. Да гледаш изгрева на слънцето на плаж в Тайланд, да шофираш из Париж в отворена спортна кола, да се будиш от шума на вълните през отворения ти прозорец в Карибите... дори ако тази хипотетична жена никога не е правила тези неща, поне имаше възможността да го стори.

Но човек не може да сложи детско столче в отворена спортна кола. Просто не става.

Знаеше как детето променя живота ти. Майка му непрекъснато му го напомняше, когато се роди Джейк — животът вече не ти принадлежи.

Опитваше се да го окуражи. Но от устата ѝ звучеше като доживотна присъда.

Така че не му представляваше трудност да разбере защо съвременните жени не искаха бебе от първия срещнат мъж. Но дали не прекаляваха? Ами проблемите, когато родят от последния срещнат мъж?

Късни първескини, така ги наричаха — жени, които заобикаляха първата си любов и бременността, колежанското си увлечение, романсите от почивките и офиса, клубове и барове. Жените, които се наслаждаваха на петнайсет години и повече свободен живот и си оставяха малко прозорче за бебе, мимолетните десет години на плодовитост.

Бяха завършили образованието си, имаха кариера и бяха се наслаждавали на много секс. А сега бяха готови за бебе, докато майката природа още им позволяваше.

Ала имаше един проблем — много от добрите мъже, да не говорим за най-подходящия, вече ги нямаше. Несъмнено последният мъж носеше риск, както и първият. Рори се притесняваше за късните първескини. Притесняваше се, че не са толкова умни, колкото си мислеха. Късните първескини бяха като хора, които се втурват да купуват подаръци в последния момент преди Коледа. Просто няма особено голям избор.

Ами самият той? Беше ли любовта на живота за Кат или просто някакъв мъж, който се бе оказал на пътя ѝ? Така не биваше да

създаваш нов живот. И все пак не знаеше как да ѝ откаже, нито дали да сподели с нея съмненията си.

Не можеш да кажеш на жената, която обичаш, че не си сигурен дали искаш дете от нея.

Не беше естествено.

— Никоя не се чука като за последно както отегчената домакиня — разправяше Майкъл на Паоло. — Помисли си. Децата са пораснали или порастват. Старецът е заспал пред телевизора. И изведнъж тя си помисля: „Защо ли се лишавам? Ходя на фитнес. — Такова е мисленето ѝ, нали? — Спазвам диетата на Аткинс. Млада съм още. Имам си своите нужди.“

— И тогава се появяваш ти — вметна Паоло.

— Да, появявам се аз — съгласи се Майкъл с натежал от примирение глас. В крайна сметка не беше устискал да държи ръцете си далече от Джинджър. В крайна сметка беше я върнал на работа за нещо повече от вдигане на телефона и изпращане на данъчни декларации по пощата. Майкъл, можеше да устои на всичко, освен на наемната работна ръка.

Брат ми, зависимият, рече си с тъга Паоло. Майкъл си мислеше, че се владее, но Паоло виждаше, че случаят отдавна не беше такъв. Пристрастяването беше взело връх. Паоло най-накрая проумя, че не преследването на забавление движеше Майкъл. Беше преследване на нещо ново, на жена, която не беше съпругата му.

Забавлението нямаше нищо общо.

Паоло знаеше, че Майкъл и Джинджър се измъкваха по-рано от работа и отскачаха до близкия „Хилтън“, като закъсненията им вкъщи биваха оправдавани с тежкия трафик, довършване на нещо спешно в работата или изобщо не даваха обяснения.

Паоло се чувстваше потиснат, когато си помислеше как се съвокупляват в стерилната бизнесобстановка, с малките пакетчета чай и кафе, пренебрегнатата дъска за гладене на панталони, завряна нелепо в ъгъла, табелката „Не безпокойте“, която държеше камериерката далеч. Паоло можеше да усети вината и разкаянието на брат си, но то беше погребано под дебел слой от старото му мъжкарско перчене.

Майкъл си въобразяваше, че ще му се размине.

— Хубавото при омъжените жени е, че накрая все пак трябва да се приберат — обясняваше Майкъл. — Не са като самотните птици, които искат да останеш, да си говорите за чувства и да излизате на вечеря. Омъжената жена трябва бързо да бяга към къщи.

На Паоло му беше омръзнало да слуша за сексуалните подвизи на брат си. Имаше период, когато с нетърпение очакваше разказите за приключенията на Майкъл, които винаги бяха обвити в някаква лична философия, начин да погледнеш на вселената.

Но тогава бяха момчета, преди клетвите, които бяха дали на сватбите си. А сега му беше писнало. Щом Майкъл иска да си съсипе живота — негова воля. Паоло искаше само да продава коли. Искаше големите клечки от Сити да идват с тлъстите си шестцифрени премии и да обсъждат с него колата на своите мечти — Ферари „Пининфарина“. Бизнесът обаче беше в застои, през повечето дни в автосалона отекваха само гласовете на двамата братя и никой не идваше да разглежда предлаганите коли.

— В Хонконг има автомобилно изложение — каза Паоло. — Братя Барези са поканени от тяхното Министерство на търговията. Два самолетни билета бизнескласа. Хотел.

Паоло подаде на брат си брошура на гланцова хартия. На обложката се извисяваха силуетите на хонконгските небостъргачи зад модела F1 на Ферари за следващата година. От капака примамливо се усмихваше красива азиатка с къса пола.

— Видях го — отвърна Майкъл. — Да. Доста голямо събитие.

— Мислех си да взема Джесика. Ако можеш да се справиш без мен. Добре ще й се отрази да се махне за седмица-две. Това ще ми е вместо годишната отпуска.

— Давай, братле. Тук и без това е мъртвило. Ще се оправя.

Паоло кимна. Беше решено. Тръгна да се обръща, после изведнъж се спря. Трябваше да направи последен опит да спре тази лудост. Преди да е станало твърде късно.

— Внимавай заради дъщеря си, Майк. Знам, че я обичаш. Знам, че искаш да бъдеш мъж на място.

— Не искам да бъда мъж на място. Аз съм мъж на място.

— Но ако изгубиш Наоко, ще изгубиш всичко. Не може да не го знаеш. Брака си. Дъщеря си. Семейството си. Нали не искаш да става така?

Майкъл гледаше Джинджър в стъклената ѝ кутийка. Кой би си помислил, че е в състояние да се чука като за последно в „Хилтън“? И то преди вечеря! Паоло видя как брат му трепна, като че ли тези разговори му причиняваха физическа болка.

— Не мога да се въздържа, Паоло.

— Разбира се, че можеш!

Майкъл поклати глава.

— Мислиш си, че си сложил точка, щом се влюбиш. Или когато се ожениш. Или когато станеш баща. Но той никога не престава — този глад. — Майкъл го погледна тъжно с изражение на братска привързаност. — Според теб светът се върти около бебетата. Мислиш си, че това е най-важното. Къде ти! Желанието движи света. Чуването. Винаги да чукаш някоя нова жена. Това е играта. Да го искаш. Желанието. Наречи го както щещ. Бебетата са само остатъчен продукт.

— Не и за мен. Не и за моята жена.

Майкъл поклати глава.

— Според теб жените са по-различни? Същите са като нас. Това е голямата тайна. Жените са като нас. Не подминават удоволствието, щом могат. Някоя друга не се чука както отегчената съпруга и майка. — Майкъл се замисли и се загледа в срещуположния край на празния автосалон. — Освен, предполагам, ако не си женен за нея.

Попи се усмихна на Джесика.

Победоносна усмивка, широка, с оголени венци, малко несигурна в ъгълчетата, но определено предназначена за леля ѝ. За подсилване на изпълнението зарита с крака, като че ли се опитваше да плува по гръб в креватчето.

— Познава ме, нали? — попита Джесика. — Започва да ме разпознава!

— Виж я ти малката лигла! — Меган разтърка очи, за да прогони сънливостта. — Самото очарование и доброта в присъствието на леля си.

— О, не е лигла! — Джесика се надвеси над креватчето и гушна племенницата си. Бебето загука от удоволствие. — Ангелче ми е тя!

— Ангелчето не спря да реве половината нощ. Вдигна такава врява, че съседът отдолу наду диска на Фифти Сент. Но не се е родил

още рапър, който да се мери с Попи.

Бебето метна на майка си безразличен поглед. Кърк влезе в стаята, бършейки мократа си коса с кърпа.

— Трябва да се махнем от този апартамент — каза му Меган.

— Напълно съм съгласен.

— Как е тя? — попита Джесика, вдигна Попи да я огледа по-добре и я погали по стърчащата коса.

— Колики — отвърна Меган.

— Колики? Среца се при конете.

Меган кимна.

— При конете и бебетата. Пищи сякаш е дошъл краят на света. После заспива, но ти вече си се разсънила. И когато най-последно започнеш да се унасяш, отново започва да плаче с цяло гърло.

Джесика замълча, въздържа се. Тя люлееше Попи на ръце и бебето гукаше от удоволствие. После каза:

— Щастливка си да я имаш, Меган.

— Знам, Джес — усмихна се насила Меган. Искаше да покаже любовта, която изпитваше към бебето си. Ала това бе само част от историята и искаше сестра ѝ да разбере, че не всичко е розово, когато имаш дете. — Знам, че съм щастливка, но никога не съм предполагала, че човек може да бъде толкова уморен.

Меган отиде в кухнята и се върна с два биберона залъгалки с форма на животински муцуни. Едната представляваше усмихната мечка муцуна, а другата тигър, който се облизва.

— Ако пак надуе гайдата и не спира, пъхни някоя от тези в бездънната ѝ паст.

— Залъгалки? — Не можа да повярва Джесика, сякаш Меган беше извадила две цигари марихуана. — Ти не си ли против залъгалките? Мислех, че бебетата се пристрастяват към тях и са вредни за зъбите.

Меган се засмя.

— Бях против храненето с шише. Бях против залъгалките. Бях против това да тичаш всеки път, когато бебето заплаче. После родих Попи и знаеш ли какво се промени? Всичко! Добрите намерения, образователните книги за бебето, дълбоките ми убеждения относно кърменето отидоха на боклука. Това са глупости, Джес. До едно. Просто трябва да се справиш някак. Трябва да оцелееш.

Меган положи длан върху яйцеподобната главичка на бебето. Попи се сгуши в прегръдките на Джесика и студено отвърна лице от майка си.

— Истинско бебе — изрече Меган и отдръпна ръка. — Истински свят.

Най-приятната част в обучението по гмуркане на новаци бе, когато човекът за първи път изплуваше на повърхността.

Малък процент от начинаещите се паникьосваха — сваляха си маската и се бореха да си поемат въздух, сякаш бяха ексхумирани от някакъв клаустрофобичен влажен гроб, — но повечето бяха възхитени. Не спираха да възхваляват възторжено изобилието от морска флора и фауна, фосфоресциращите цветове на коралите, усещането за летене, до което се доближаваше плуването под вода.

Там долу се криеше друг свят — по-добър, по-свободен — и повечето хора се влюбваха в него от пръв поглед. Това усещане липсваше в новата му работа. Седем сутрини в седмицата Кърк водеше курс по гмуркане за начинаещи в един басейн на една частна къща в „Батърси“. В „Батърси“ всичко бе различно.

Нямаше риби, нито корали, нито чувството за безкрайно пространство, сред което лежах останките на катастрофирали преди векове кораби, по-високи планини от Еверест и по-големи водопади от Ниагара.

Само малка синя кутийка, пълна със силно хлорирана вода, където млади жени и мъже — повечето бяха на два-тридесет години и се готвеха за ваканционните си забавления в Индийския океан, Карибите или Червено море — се мъчеха да се задържат под водата и да научат основите на гмуркането.

В задната стаичка на магазина за леководолазна екипировка на Еджуеър Роуд ориентираше курсистите в необходимата теория, за да получат свидетелството си за гмуркане, което бе равносилно да се опитваш да обясниш магията.

Заплащането не беше голямо. В този занаят беше така. Правиш го от любов. Но любовта не може да ти плати наема, затова в следобедите Кърк се качваше на колелото, което не беше негово, и

доставяше сандвичи и кафе в Ситито, докато не станеше време да се прибере и да смени Джесика.

Меган знаеше за работата му в „Батърси“. Обаче не ѝ каза за втората си работа с доставката на закуски за брокерите, bankerите и застрахователните агенти. Не ѝ каза, защото искаше тя да се гордее с него. Както той се гордееше с нея.

Меган беше всичко, което искаше. Попи също — красиво дете — и той беше сигурен, че безкрайният плач щеше да престане все някой ден и всичко щеше да се оправи.

Само че животът в Лондон — сивите улици, намръщените лица, желанието да избягаш, дори и у хора, които не мечтаят да живеят на друго място... Не така си представяше живота си.

Секс, сън, слънце, истинско гмуркане — тези любими занимания някак си бяха оставени в миналото. И той се чудеше. Наистина се питаше.

Колко можеш да пожертваш за човека, когото обичаш, и да продължиш да го обичаш?

Джесика буташе количката на Попи през мръсните многолюдни улици и си мислеше, че повечето от майките тук изглеждаха напълно изтощени.

Състарени без време. С петносани дрехи, които не биха приели дори в „Оксфам“^[2]. Мазни неподдържани коси. Съсипани до крайност. Напомняха ѝ на някого. Шокира се, когато осъзна, че ѝ напомняха на Меган.

Но у сестра ѝ го нямаше гнева. Тези жени бяха ядосани на света, на децата си — какъв език използваша само, когато малчуганите се застояваха на щанда за сладки неща! Подхождаше по-скоро на моряци в отпуск на брега, отколкото на млади майки, които пазаруваха с децата си. Ядосани бяха и на самата Джесика, която непохватно насочваше модерната триколесна количка на Попи през тълпите от млади майки в „Хакни“ и тяхното вреццящо, хленчещо, зле облечено и с мръсни муцунки потомство.

— О, скъпа, гледай си проклетите колела! — каза една, без да си прави труда да вади цигарата между устните си. — Едва не ми прегази краката!

— Извинете! — рече Джесика и се усмихна вежливо.

Със стройната си фигура, безупречни дрехи, незабележим грим и ненатрапчива любезност Джесика нямаше нищо общо с крещящите и безвкусно облечени кобили за разплод от „Съни Вю“. И все пак знаеше, че я вземат за една от тях, и сърцето ѝ се изпълваше с радост.

Млада майка, запътила се към парка да разходи бебето на свеж въздух, навън сред света със собствената си кръв и плът.

---

[1] Ама (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Международна благотворителна организация, основана в Англия през 1942 г.; магазини на същата организация за дрехи втора употреба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

В късното утро детската площадка беше окупирана от млади майки от „Съни Вю“. Докато прохождащите бебета щрапаха важно и целеустремено между тях, а пеленачетата дремеха в количките, жените се изтягаха на въртележката и люлките, облягаха се на катерушката, приказваха си и пушеха.

Имаха собственическо отношение към площадката, защото само преди няколко години самите те са били сред тийнейджърите, които са се събирали тук късно следобед, лениво са се изтягали на люлките или леко са се въртели на въртележката, бърбейки и пушейки.

Джесика и Попи оставаха малко настрана, заети с храненето на войнствените гъски от „Ийст Енд“, които живееха в парка. Джесика им подхвърляше стар хляб, а яркосините очи на Попи блестяха от възхита, докато гъските крякаха около тях.

— Тя е един малък разбойник, вашето бебче.

Беше една от младите майки. Едва излязла от тийнейджърските години, с хубаво лице и две късо подстригани момченца, които се мотаеха в краката ѝ. Джесика се сепна, когато схвана, че жената — по-скоро момичето — говореше за Попи.

— Истински малък разбойник — повтори жената. Дръпна си дълбоко от марлборото. — На колко е? Около четири месеца?

— Пет. — Джесика изкъшка на патиците и стисна Попи по-близо. — Роди се малко по-рано.

— Недоносена? После си наваксват. — Тя посочи побойника с почти обръсната глава около нея. — Трийсет и петата седмица, този тук. Приличаше на пържено пиле „Кентъки“, не на бебе. Никога няма да речеш.

Младите майки започнаха да надават гальовни звуци към Попи и Джесика се оказа привлечена от групата.

На пръв поглед никога не би предположила, че са способни на такава нежност. Все пак беше виждала същите тези жени да крещят обидни думи в супермаркета. Може би децата внасяха в живота им нежност, която иначе липсваше.

Тя се настани на свободната люлка, докато жените отрупваха с внимание Попи, сякаш всяко ново бебе бе чудо, което не можеха да си обяснят. Чудно — искаха да научат името на бебето, но никой не попита Джесика за нейното.

Тя осъзна, че няма нищо против.

— Не й личи, че е родила наскоро, нали? — отбеляза една от майките.

Разнесоха се възклицания на съгласие. Джесика се засмя скромно, докато друската Попи на коляното си. Бебето се смееше и се мъчеше да задържи главичката си изправена.

— Какво малко слънчице си ти! — възкликна друга млада майка и погали розовата бузка на Попи с пожълтял от никотина пръст. — На мама ли приличаш или на тате?

— Баща й е италианец — изрече Джесика, развълнувана от лъжата и почти си повярва. — Луд е по нея. Нарича ни „моите две момичета“.

— Хубаво е, когато остават до теб — каза една от майките от „Съни Вю“.

— Джеси?

Кат изникна изведнъж сред пушешките жени и техните ниско подстригани малчугани и дебелобузи бебета и почти можеше да се види как лицата им придобиха студено изражение в присъствието на тази добре облечена, с изискан говор, очебийно бездетна жена.

— Какво правиш тук? — смутено изрече Джесика.

Кат разклати торбичка с кифли.

— Същото като теб. Храня патиците.

Джесика събра нещата на Попи — ръкавички колкото кибритена кутийка, вълнена шапка с животински ушички, шише — и понесе бебето, а Кат пое празната количка.

— Чао, Попи — сбогува се жената, която първа заговори Джесика. — Слушай майка си.

Кат погледна Джесика.

И Джесика притисна Попи по-близо.

Седнаха в далечния край на езерото на една олющена пейка, кифлите и патиците си бяха отишли, а Попи спеше в ръцете на

Джесика. Над водата долиташе далечният смях на майките от „Съни Вю“.

— Знаеш ли, подложих се на оплождане по метода инвитро — сподели Кат. — Лекарят го препоръча заради възрастта ми. Възрастта ми! Рори е почти с петнайсет години по-стар от мен.

Джесика изучаваше спящото лице на Попи. Не каза нищо.

— Както и да е — продължи Кат. — Беше като... знам ли — бягане с препятствия. Всички тези препятствия, Джес! Инжекции, ехографии. — Тя поклати глава. — Настроението ти се мени с всеки полъх на вятъра. Цялото това време, всички тези препятствия, без да знаеш дали ще се получи.

— Знам какво е, Кат. Изпитала съм го.

— Разбира се. Знам много добре.

Джесика се загледа към другия бряг на езерото, сякаш унесена в мечти, всъщност, без да я слуша. Кат говореше все по-бързо. Искаше да ѝ олекне. Да го сподели. Да приключи.

— Поставиха в мен два оплодени ембриона.

— Значи Рори отново е в действие.

— Да, Рори отново е в действие.

— Хубаво, винаги съм го харесвала.

— Сега трябва да чакам две седмици, най-дългите в живота ми.

— И сега си бременна.

Гласът на Джесика беше спокоен и равен с едва забележимо загатване за ирония. Не беше въпрос.

Кат погледна сестра си и ѝ се прииска да я прегърне, да я попита знае ли колко много е обичана.

На Кат ѝ се струваше, че Меган се носеше безпроблемно през живота и приемаше с лекота всичко — развода на родителите си, училището, момчетата и мъжете. Дори следродилната депресия на най-малката ѝ сестра или изтощението, или каквото беше там, изчезна, след като Кърк се премести при нея.

Но Джесика, мислеше си Кат — от самото начало на Джесика ѝ беше много трудно. Кат се изчерви от срам, защото в момента я нараняваше още повече.

— А сега съм бременна, Джес.

Джесика се засмя и това изплаши Кат.

— Знаеш ли откъде разбрах? Понеже никога нямаше да биеш целия този път от „Ийст Енд“, ако не се бе получило.

Кат въздъхна, сякаш бе задържала дъха си минути наред. Може би нямаше да е толкова зле все пак.

— Исках да кажа първо на теб, Джес. — Тя стисна ръката на сестра си. Чувстваше се свободна да го направи. — Дори Рори още не знае.

Джесика се намръщи на Попи и кимна. После погледна сестра си, изчакайки я да продължи. Но Кат нямаше какво друго да каже.

— Не очаквах, че ще се получи — каза със съзнанието, че вече плещи глупости. — След всичките препятствия. Рори се подложи на операцията само за да може да го направи с ръка. Шансовете бяха нищожни, още от самото начало. По-малко от трийсет процента. — Тя сви безпомощно рамене. — Това е чудо. Никога не съм очаквала, че ще споходи точно мен.

— Смешна работа — изрече Джесика, вече без да се смее. — Защото, когато се подложих на метода инвитро, никога не ми хрумна, че няма да се получи.

— О, Джеси! Не искам да се чувстваш зле заради това бебе.

Джесика хвана ръцете на сестра си.

— Честито, Кат! И ти благодаря, че мислиш за мен. — Тя се засмя и завъртя нагоре очи. — Не се притеснявай. Няма да изперкам. Няма да побеснея. Не ти завиждам. Не съм тъжна. Е, може би мъничко. Естествено е. Но се радвам за теб. От теб ще излезе добра майка.

— Не съм сигурна, че Рори го иска — сподели Кат.

Искаше сестра ѝ да знае — не всичко е идеално. Не си мисли, че всичко е идеално! Притесняваше се за пари, за жилище. Но най-голямата ѝ тревога беше бащата на бебето. Не е идеално.

— Рори ще бъде добър баща — замислено каза Джесика, докато обхождаше с показалец контурите на устата на Попи.

— Той е като Паоло. Обича децата.

Кат с благодарност прие ролята на човек, който се нуждае от успокояване, насърчена да излее сърцето си.

— Обаче ми се струва, че го прави само заради мен. Не знам, Джес. Може да стане голяма каша.

— Когато дойде бебето, той ще се влюби в него. Винаги така става. — Джесика се загледа над водата към детската площадка.

Майките от „Съни Вю“ си бяха отишли. Тя поклати глава. — Желая ти всичко най-добро, Кат. И на бебето. Само че не ми говори за чудеса. Инвитрото не е чудо — то е огромен бизнес. — Сега тонът ѝ беше станал горчив, а очите ѝ се бяха напълнили със сълзи от тази несправедливост. — Каква е цената сега? Три хиляди на курс? А ти, Кат, ти си консуматор. Изведнъж решаващ, че искаш бебе, сякаш искаш кола или пътуване в миналото. И получаващ каквото желаеш, нали, Кат? Така че ми спести приказките за чудеса, моля те.

Кат бавно се изправи, искаше да се махне отгук. Сгреси, че дойде, сгреси, че се опита да бъде грижовната голяма сестра. Бяха големи жени със сложен личен живот. Вече не можеш да цунка удареното място, за да мине.

— Джеси, какво да кажа? Инвитрото е последната надежда на много хора. За мен е достатъчно. Какво? Естествено заченатите бебета нямат проблеми? Жените, които зачеват нормално нямат проблеми? Виж Меган. Каква бременност изкара. Проблемът всъщност не е в метода инвитро, нали, Джес?

Попи простена гневно. После започна да плаче пронизително, лицето ѝ отпърво порозовя, после стана червено и накрая лилаво.

— Виж сега какво направи! — троснато изрече Джесика.

Куражът ѝ си отиде, помисли си Кат. Преживяното ѝ дойде в повече, беше твърде тежко за нея. Удържа толкова дълго. А сега черните чувства започват да покоряват смелото добро сърце на Джес.

— Защо мислиш, че дойдох при теб преди всички, Джес? Защото знам, че сигурно боли. Аз обаче имам нужда от теб. Искам да си чудесна леля на това дете. Също като на Попи.

— Това съм аз — промълви Джесика, заглушавана от плача на бебето. — Леля Джесика.

— Трябва да вървя — изморено изрече Кат. Какво да направи? Да се извинява ли? Не можеше.

— Ти трябваше да се грижиш по-добре за мен, Кат.

— За какво говориш?

— Бях само едно дете. На шестнайсет години. Едва навършила шестнайсет. Ти беше на двасет. В университета. Голяма жена. — Тя поклати глава. — Трябваше да се грижиш по-добре за мен.

Кат беше искрено шокирана.

— Още ли мислиш за тези стари работи? Трябва да го преживееш, Джес. Какво друго ни оставаше? Да станеш майка на шестнайсет? Станалото няма връзка с нищо друго.

— Смяташ, че абортът е полезен?

— Не съм го казала.

— Попитай сестра си. Попитай Меган. Вие жените с кариера ме разсмивате. Смятате аборта за още една форма на предпазване от забременяване. Те изтръгват бебето от теб. С вакуум. Шибана прахосмукачка. Какво ти причинява това? Ще ти кажа. Съсипва ти живота.

— Ти не си виновна. За нищо. Нямахме какво друго да сторим.

— Съсипва ти живота.

— Вината не е твоя, Джес.

Попи вече беше посиняла от рев. Джесика започна да я люшка силно. Досега Кат не беше виждала бебе с такъв цвят. Вече виеше и нямахме изгледи да престане някога.

— Добре ли е? — попита Кат.

Джесика бе концентрирала изцяло вниманието си върху бебето и издаваше успокоителни звуци, шшш, шшш, шшш, които приличаха на повей на вятъра. Бебето потисна сопوليو хлипане, после се умълча.

— Меган не го умее — усмихна се доволно Джесика. — Тя плаче и плаче цяла нощ. — Тя поглади бебешката кожа. — Побъркваш майка си, а, миличко?

Поне всеки от нас има другия.

Рори се подготвяше да го изрече, ако инвитрото не се получи.

Какви бяха шансовете им? Не му трябваше лекар или букмейкър, за да му каже, че не бива да възлага голяма надежда.

Хората си мислеха, че инвитрото засяга само жената. И разбира се, вярно, Кат беше тази, която помпаха с хормони и тялото ѝ се бе превърнало във фабрика за яйца. Но той присъстваше — наблюдаваше как забиваха иглите в плоския ѝ корем, беше до нея, когато настроенията ѝ се меняха от предпазлив оптимизъм до крайно отчаяние, притаил дъх през цялото това време в очакване нещо да се обърка.

Поне имаме другия...

Чувстваше, че трябва да опитат. И опита, защото я обичаше. Обаче вътрешно се подготвяше за неуспех.

Бяха опитали, повтаряше си през най-дългите две седмици от живота си, голямото броеие, когато не им оставаше друго, освен да чакат, за да видят дали двете оплодени яйцеклетки в нея няма да се стопят. Поне опитахме, направихме всичко възможно и би било хубаво, разбира се, че би било, но поне всеки има другия до себе си. Не е край на света, нито нашият край.

Но това му беше хубавото на опитите с малък шанс за успех.

Понякога се получаваха.

Стояха в средата на празната зала за карате с миризма на пот и физически усилия.

— Нали си щастлив? — попита го Кат. — Нали и ти го искаше?

— Шегуваш ли се? — засмя се той. — Това е най-хубавото нещо на света!

И когато тя го обсипа с целувки, той забрави съмненията си. Най-хубавото нещо на света! Момченце — или момиченце — което беше част от него и част от нея. Нов човешки живот, плод на любовта им. Беше най-естественото нещо на света и въпреки това приличаше на вълшебство. Раждането на дете, това чудо на живота!

Огорчението от развода му с Али не беше заличило спомена за чувствата от раждането на Джейк — гордостта, която изпитваха двамата, приливът на безгранично щастие и любовта, която се отрицваше, цялата любов, за която не си подозирал.

Той целуна Кат по лицето, хванал главата ѝ с длани, без да може да разграничи чувствата си към нея и към нероденото им дете.

— Успя — каза. — Наистина успя.

— Успях, нали? — изкикоти се тя. — И ти го искаш не по-малко от мен. Сигурен ли си?

— Това е най-хубавото нещо на света.

Наистина го вярваше. Спомни си обаче споходилата го неувереност, след като Кат тръгна за „Мама-сан“, а той се обади на сина си, за да му съобщи добрата новина.

— Страхотно, татко — изрече Джейк като човек, чийто свят беше обърнат с краката нагоре, без да го попитат дали е съгласен. — Но

какво означава това за мен? Какъв ще бъде на бебето? Нещо като голям полубрат, чичо или никакъв? Това мое семейство ли ще бъде или нечие друго?

Рори нямаше отговори на въпросите на възмъжаващия си син.

Имаше и нещо друго. Бебето — това вълшебно неродено дете — отмерваше границите на живота на Рори. Когато се роди Джейк, Рори не се бе замислял колко ще живее. Не му беше хрумвало. Приемаше за даденост, че ще бъде до Джейк поне докато порасне — така и стана.

Рори обаче вече не беше в първа младост. Преди Кат да дойде в залата, го почувства по време на часа. Наболяването и протестите на стави и мускули, които са прекарвали половин век на тази планета. Още можеше да направи маваша-гери, висок ритник със завъртане, който можеше да ти свали шапката, но след това изгарящата болка в коляното му показва, че времето му изтича.

Когато се родеше бебето, той щеше да е превалял петдесетте. Спомняше си баща си на тази възраст. Старец, животът му приближаваше своя край, само десет години го деляха от масивния инфаркт, който го отнесе в гроба.

Рори можеше да си каже, че сега е различно, че е друго време. За разлика от баща си никога не бе пушил. За разлика от много свои връстници никога не беше вземал наркотици. Работата му го поддържаше във форма — в по-добра форма, отколкото можеше да се желае за годините му.

Но само идиот би отрекъл хода на времето. Когато детето му станеше тийнейджър, Рори щеше да е старец. Ако доживееше дотогава. Ако не починеше на същата възраст като баща си. Ако избегнеше рака, инфарктите и мозъчните удари. Ако не го сгазеше автобус.

Ами ако нещата, които се случиха в миналото, се повтореха отново? Ако преживяното се повтореше? Ако се разделят с Кат, както с майката на Джейк? Ако не успеят да запазят връзката си по-дълго от всички негови връзки досега?

Поколението му беше свикнало да се ръководи във връзките и браковете си от три неща — смяната на много партньори, изпортване и офейкване. Тези три принципа бяха определящи.

И като всяка морална или аморална житейска философия те определено носеха някакви ползи.

Никога нямаше да срещне Кат, ако съпругата му не се беше влюбила в друг. Спасяването от разрушения му брак бе отворило пред него възможността да се запознае с любовта на живота си. Това ново бебе нямаше да съществува, ако не беше посетил съда по бракоразводни дела.

Най-много обаче съжаляваше за разтрогнатия си брак, най-голямата му болка, която го мъчеше и до днес, бе да гледа как умното слънчево дете, какъвто беше синът му, се превърна в отчуждено и наплашено момче, което нямаше доверие никому.

Али безгрижно приписваше тази промяна в Джейк на юношеството. Но дълбоко в душата си, с вина, която щеше да изпитва до сетния си ден, Рори знаеше, че е заради развода.

Али обичаше да се преструва, че сега тримата бяха по-щастливи отпреди, когато бяха заедно. Вероятно самозаблуждението ѝ за Джейк беше начин за справяне. Понеже как можеше един родител да живее с мисълта, че е нанесъл на детето си неизличими за цял живот рани?

Спомни си старите чувства, бездънния гняв и тъгата от развода, чувството, че отнемат детето му. Спомни си как Али и Джейк отидоха да живеят с мъжа, който щеше да върне щастието за нея. На Рори не му бе позволено да се обажда и да пожелава лека нощ на Джейк — „посегателство на личното ни пространство“, го наричаше Али, — затова отиваше с колата до къщата им, паркираше отпред и чакаше да изгаснат лампите в стаята на сина му.

Лека нощ, лека нощ.

Дали някой ден нямаше да паркира пред дома на някой непознат и да гледа как угасва осветлението в стаята на бебето, което чакаха?

— Това е най-хубавото нещо на света — повтори и нежно положи длан на корема ѝ. Наистина го чувстваше.

Не намери обаче думи да ѝ обясни, че бебето отмерва отреденото му време, че му напомня за тленността на живота му — начин, по който природата му казваше, че всичко на този свят си има край.

ГЛАВА 21

— Голяма веселба! — възкликна Бригите пред Кат. — Ще успееш да вместиш и бебе, преди да чукнеш четирийсетака! Няма шега! Ще го изстреляш в последната минута! Мисля, че е... голяма веселба!

Кат се усмихна неуверено.

— Ами... още не съм съвсем готова за промяната.

— Не, не, не — възрази Бригите. — Не ме разбирай погрешно. Поздравления — на теб и Рори естествено. Кой би помислил, че ще излезе такъв куражлия? Просто мисля, че е забавно. Почакай малко.

Бригите се скри в кухнята. Вечерта едва започваше и „Мама-сан“ беше празен, чуваха се само гласовете на кухненския персонал, който се подготвяше за вечерта, и барабаненето на дъжда по прозорците. Кат докосна корема си за сетен път. Хубаво беше да си вътре в нощ като тази. Бригите се върна с бутилка шампанско и чаши.

— Да пием за теб. За умната ми Кат.

Кат се поколеба.

— С удоволствие, но предполагам, че не бива. — Потупа корема си. — Нали разбираш.

Бригите простена.

— О, хайде, сега де! Поводът е специален. Само една чаша. Няма да ти навреди.

Бригите опитно разкъса обвивката, махна телта и започна да отвива корковата капачка. Тя излезе с тих пукот. Бригите наля две чаши и подаде едната на Кат.

— Не искам, наистина. Все пак благодаря.

Кат се протегна, за да погали Бригите по ръката. Дължеше много на тази жена, не искаше да я засегне. Но в същото време — трябваше да даде всички шансове на бебето си.

— Нали няма да започнеш да се превземаш пред мен, Кат?

Бригите държеше по една чаша и в двете ръце. Отпи от едната.

— Не, нищо подобно. Просто ми се струва нередно. Благодаря ти, че искаш да ме уважиш. Наистина. По-късно, става ли? След

раждането.

Бригите бързо пресуши чашата си и вдигна другата за тост, който бе почти подигравателен.

— След раждането — повтори. — Разбира се. Само ми обещавай, че няма да се превърнеш в една от онези самодоволни преродени майки, които отричат бурното си минало.

— Не съм сигурна дали съм имала бурно минало — отвърна Кат. — Разбирам какво имаш предвид. Достатъчно дълго съм водила независим живот. Само че той омръзва, не мислиш ли?

Лицето на Бригите беше безизразно. Тя отпи от шампанското и замълча. Кат взе празната чаша от ръката ѝ и я напълни с вода. Не бяха много хората, с които би споделила чаша — само сестрите ѝ и Бригите.

— Не мога да кажа, че ще ми липсва — призна Кат. — Мъжете, които или са скъсали с най-страхотното момиче на света, или с най-голямата кучка на земята.

— Хмм — произнесе уклончиво Бригите.

— Смешна работа. Като момиче, когато се грижех за по-малките си сестри, си мечтаех само да бъда свободна. Никой да не ме спира. Но независимият живот не се оказа подходящ за мен. Винаги съм усещала, че би трябвало да съм по-щастлива. Да ти кажа истината, бях започнала да се отчайвам. А аз мразя да се чувствам отчаяна.

Бригите ѝ се смееше.

— О, стига де, Кат! Не мислиш ли, че това, което правиш, не е малко отчаяно?

— Какво правя?

— Забременяваш в последния момент от мъжа, който в момента ти е подръка.

— Не е в последния момент!

— Е, там някъде. Хайде, стига де! Много по-отчаяно е от всичко, което си правила досега. Голяма веселба!

Кат усещаше студенината, скрита в думите ѝ. Не искаше да става така. Искаше Бригите да се радва за нея.

— Ако обичаш, ще престанеш ли да го повтаряш. — Гласът ѝ трепереше от възмущение. — Бебето ми може да е всичко, но не и голяма веселба. В нея няма нищо смешно.

— О, забавно е все пак. Жени като теб, Кат, ме разсмиват. Честно. Биенето в гърдите, приказките за независимост и свобода, а

после се хващате като удавник за сламка за първата възможност да станете hausfrau.

— Нямам намерение да преставам да работя. Не мога да си позволя да си остана вкъщи. Рори обича работата си, но не изкарва много.

— И как ще стане това? Мислила ли си?

Разбира се, че бе мислила. Не колкото за съмнението, което видя в очите на Рори, и не колкото за това, дали бебето ѝ ще бъде нормално или не. Но беше мислила за живота си като работеща майка, въпреки че той ѝ се струваше много далечен.

— Ще се върна на работа три месеца след раждането. Ако не възразяваш. Сестрите ми ще ми помагат. Рори няма курс след осем вечерта. Ще се оправя.

Бригите допи шампанското си. Вече не се усмихваше.

— Но ще се налага да си тръгваш по-рано, нали? Защото на бебето ти ще му никнат зъби, ще плаче или ще му липсва мама. А когато поотрасне, ще носи костюма на магарешки задник в училищната пиеса за Коледа и мама ще трябва да отиде да го гледа, нали?

Кат поклати глава, очите ѝ се насълзиха от обида. Никога не бе предполагала, че Бригите е способна да изрече всичко това. Освен сестрите си, Рори и баща си, нямаше друг човек, когото да обича повече от Бригите. Тя я беше научила как да бъде зряла жена, независима и силна. А сега отдръпваше любовта си като всички останали, които рано или късно го правеха.

— Държиш се така, сякаш бременността ми е някакво предателство.

Бригите прихна.

— Не предаваш мен, Кат. Предаваш себе си. След две години ще буташ детска количка по някоя улица в предградията и ще се питаш какво е станало с живота ти.

Кат пресуши чашата си и внимателно я остави.

— Знаеш ли кой е истинският проблем, Бригите? Не са самодоволните майки. Старите озлобени чанти като теб са проблемът.

— Старите озлобени чанти като мен?

— Да, старите агитатори като теб, които се боят, че едно бебе ще им развали стила на живот. Трябваше да си родиш едно дете, Бригите.

Щеше да те направи по-добър човек.

— Стига, Кат. Нека не се караме. Не те уволнявам. Знаеш, че имам нужда от теб.

Кат си взе палтото.

— Знам, че не ме уволняваш, Бригите. Защото аз напускам.

Кат не се обърна, когато Бригите я повика, и излезе от „Мама-сан“. Много умно от нейна страна!

Беше чувала за жени, загубили работата си по време на отпуск по майчинство — подобни случаи колкото щещ. Обаче не си спомняше някоя да е попълнила редиците на безработните само защото е забременяла. Тя погали корема си надолу-нагоре и се запита какво ще прави. Какво ще правят тримата? Малкото й семейство.

Пред ресторанта в дъжда я чакаше Джесика.

— Не исках да се получи така — каза тя.

Кат не беше сигурна какво точно искаше да й каже сестра й. Не е искала да се измокри до кости? Не е искала да изпитва гняв и болка? Не искаше да е бездетна в семейство, изведнъж пълно с майки?

Кат не знаеше какво точно има предвид Джесика, но знаеше как точно се чувства.

Затова прегърна сестра си, долови уханието на „Калвин Клайн“ и кафе и я притисна силно, защото много я обичаше, нейна плът и кръв, също част от малкото й семейство, и през тези няколко мига в дъжда пред празния ресторант двете забравиха за бебето, което вече растеше между тях.

Когато не плачеше, Попи лежеше между родителите си и те я гледаха като заредена бомба, способна да избухне в лицата им всеки момент.

Бебето спеше, но не и възрастните. Едва си позволяваха да дишат, за да не разбудят бебето.

Все още имаше нещо наистина поразително в плача й. Кой би повярвал, че толкова малко телце е способно да произведе този пронизителен чист звук, пълен с мъка, гняв и ярост? Родителите — капнали и изплашени, неспособни да си разменят и дума, която да не е свързана с бебето и смущаващия й режим на спане — бяха поразени.

Със сигурност това беше най-шумното бебе в човешката история.

Първите млечни зъбчета на Попи бяха наболи през влажните ѝ розови венци, от което мъничкият ѝ почти несъществуващ нос беше започнал да тече и това беше достатъчно да създаде тотален хаос в техния малък дом.

Малко преди зазоряване Меган най-накрая се унесе в неспокоен сън, но минути след това часовникът я стресна.

Сега с мъка изкачваше стъпалата на „Съни Вю“, замислена за бебето, това загадъчно гардже, което неусетно се бе настанило в центъра на техния свят, на живота им, променен до неузнаваемост.

Когато Джесика дойде, за да поеме Попи, съвършеното току-що измито лице на бебето — лице, от което сърцето на Меган се свиваше от любов по начин, непостижим за ничие мъжко лице — грейна от радост.

Попи беше щастлива да види Джесика. Бебето разпознаваше леля си. И докато Меган вървеше по осеяните с боклуци бетонни коридори на „Съни Вю“, се питаше дали бебето не харесваше повече Джесика от собствената си майка. Дали Попи даже обича Джесика? В края на краищата, кой можеше да я вини?

Джесика беше спокойна и любяща с бебето. Меган — перманентно нервна и напрегната, съвсем не майката, която искаше да бъде, и не всичко можеше да бъде оправдано с липсата на сън.

Меган вечно очакваше да се случи нещо ужасно. Понякога, когато Попи беше заспала, изтощена от плач, Меган лежеше до креватчето ѝ и се мъчеше да чуе дали дъщеря ѝ диша, да се увери, че е още жива. В продължение на часове най-голямото желание на Меган беше дъщеря ѝ да заспи, но когато бебето спеше като труп, Меган примираше от ужас.

Беше заробена от любовта към дъщеря си и никога нямаше да бъде свободна. Първата любов в живота ѝ, от която не можеше да си тръгне, единствената любов, която нямаше да загърби, безкрайна любов. Тази мисъл я радваше и депресираше.

Тя почука на олющената врата.

Не последва отговор, макар че отвътре се чуваше музика — Джъстин Тимбърлейк обещавахе да те забавлява цяла нощ. Тя почука

отново, по-силно и по-продължително. Накрая отвориха вратата и Меган се оказа сред миризма на постоянна мизерия.

По мебелите висяха купища непрани дрехи. Въздухът вонеше на цигари и хашиш. Едно мършаво куче ровеше из остатъците от доставена храна.

— Искам истински лекар! Дипломиран! Знам си правата!

— Вече съм дипломиран и напълно правоспособен лекар, госпожо Марли.

Лицето на госпожа Марли се изкриви от подозрение.

— Че кога стана това?

— Миналата седмица.

Някак си успя да премине през сборното оценяване. Имаше вечери, когато до късно през нощта пишеше отчетите за практическата си работа, докато Кърк люлееше пищящата им дъщеря, и изтощителни сутрини в кабинета, когато записваше на видео консултантските си умения — не беше лесно да фокусираш камерата, докато преглеждаш простатата на някакъв пенсионер. Лоуфорд я наблюдаваше и си водеше бележки за отчета на ръководителя на стажа.

Освен това имаше изпит, който представляваше тест „избери верния отговор от посочените“ и Лоуфорд имаше право — Меган, принцесата на изпитите, можеше да го вземе и насън. Кое то почти стана: очите ѝ се затваряха над листовете, главата ѝ клюмваше, а по пуловера ѝ избиха жълти петна от кърма.

— Честито, докторе — изрече подигравателно госпожа Марли.

— Благодаря.

— Да се надяваме, че сега, като си истински лекар, няма да допускаш повече грешки.

Меган не обясни на госпожа Марли, че в крайна сметка трябва само да издържи последната година като стажант семеен лекар, демонстрирайки така наречената „минимална компетентност“. Всички тези години в академията, ужасите в спешните отделения и отделенията по травми и злополуки, после дванайсетте месеца като стажант, приемане и изпращане на болни и умиращи, Роналд Макдоналд на медицинската професия, и накрая ти казват, че си горд притежател на „минимална компетентност“.

Ами да, мислеше си Меган, това съм аз, малката госпожица Минимална Компетентност.

— Какъв е проблемът, госпожо Марли?

— Пустите ми нерви. — Тя се изпъчи отбранително и скръсти ръце пред внушителната си пазва. — Не съм душевноболна. Не съм луда. Просто не мога да се надигна от леглото сутрин. Не мога да изляза от къщата.

— Имате агорафобия ли?

Госпожа Марли погледна неразбиращо.

— Да ме е страх от паяци ли?

— Не обичате да излизате навън?

Тя кимна.

— Пих хапчета, но свършиха.

Меган се консултира със записките си.

— Изписаните лекарства е трябвало да ви стигнат за още две седмици.

— Да, ама не са.

— Вземате ли ги според предписаната доза?

— Не ми действаха, шибаните хапчета. Затова удвоих дозата.

— Госпожо Марли — въздъхна Меган, — доктор Лоуфорд ви е предписал мощен трицикличен антидепресант. Той контролира нивото на серотонина в централната нервна система. Не можете просто...

— Знам си правата — упорстваше госпожа Марли.

Дейзи влезе в стаята и започна вяло да гали изпосталялото куче. Меган отиде при нея и клекна. Детето беше облечено само с една мръсна тениска. Изглеждаше непрана от дни.

— Дейзи, миличка, не трябва ли да си на училище?

— Мама каза, че не трябва да ходя, госпожице.

Госпожа Марли избухна.

— Как ще ходи на училище, като не мога да излизам навън?
Глупава тиква!

Меган се изправи.

— Много съжалявам. Не искам да го правя, но се опасявам, че се налага да повикам социалните служби.

Лицето на госпожа Марли потъмня.

— Социални работници? Не искам никакви лайняни чиновничета тук.

— За това дете не са полагани грижи. След като не сте добре...

Дейзи започна да хлипа едва доловимо, сама на себе си.

Меган постави ръка на рамото на детето и се обърна към майката:

— Никой не иска да ви отнеме Дейзи. Не и ако може да го избегнем.

— Ако може да го избегнете? Брат ми ви подреди преди и пак ще го направи!

Госпожа Марли пристъпи към Меган и Меган се отдръпна от майката и детето. Стомахът ѝ се сви и ѝ прилоша. Не приличаше на никой друг страх, изпитван досега.

Защото ако нещо се случеше с нея, какво щеше да стане с бебето ѝ?

Джесика и Наоко бутеха количките сред следобедните тълпи.

Попи спеше в количката с три колела, докато Клои седеше изправена в своята, очите ѝ като копчета светеха от любопитство, а в ръце държеше усмихнатия пингвин. Никога не се разделяше с него.

Когато жените спряха да изпият по чаша кафе, Клои постави пингвина на пода и натисна копчето на едно от късите му дебели крила. Той внезапно оживя и започна да пее с механичния си глас:

Скок, подскок — всички подскачат!
Скокни до океана и бързо се гмурни.
Скок, подскок — всички подскачат!
Не искаш ли да си скоклив пингвин?

Докато пингвинът пружинираше, Клои клатеше глава и се усмихваше на себе си.

— Това е ново — отбеляза Джесика. — Тази работа с главата.

— Отскоро разбра, че главата ѝ може да се движи и настрани — обясни Наоко.

След като излязоха от кафенето, спряха да си вземат довиждане. Наоко погали спящото личице на Попи, а Джесика се наведе да целуне Клои и по настояване на детето — пингвина.

Тогава ги видяха.

Майкъл и жената си вземаха своето довиждане пред „Хилтън“. Страстното им целуване изглеждаше не на място сред бизнесмените и бизнесдамите в скучните им сиви униформени костюми. Майкъл и Джинджър, рецепционистката, която се раздаваше щедро.

Джесика погледна Наоко. Джинджър беше с десет години по-стара от приятелката ѝ и не можеше да ѝ стъпи на малкия пръст по хубост. Тогава защо? Защо един мъж ще рискува да изгуби съпругата и детето си заради стара шаврантия като тази?

Клои се възползва от паузата в сбогуването и включи пингвина си.

Скок, подскок — всички подскачат!

Наоко се наведе и изключи пингвина, като каза само една дума на дъщеря си:

— Достатъчно!

Когато бебето най-после заспа, те се любиха — нищо общо със страстното единение от първия път върху палтата на партито, по-скоро секс, който според Меган беше подходящ за библиотека — безшумен и тих, съблюдаващ табелите „Тишина, моля!“.

Тя обаче харесваше този мъж, който я беше дарил с дете и бе прекосил света, за да ги намери, и с всеки изминал ден все повече го харесваше.

Знаеше всичко за втората му работа с разнасянето на сандвичи, макар че не се издаваше, и тази слугинска работа не го правеше жалък в нейните очи. Трогваше я. Не го правеше да изглежда неудачник пред нея, по-скоро ѝ се струваше истински мъж. Би направил всичко за тях. Затова тя му се доверяваше.

— Мислех си, че ще мога да променя нещо тук — прошепна тя. — Наистина го вярвах. А виж ме сега. Като всички останали. Раздавам антидепресанти и викам социалните служби.

— Не можеш да помогнеш на тези хора — прошепна в отговор той. — Те са прекалено бедни, прекалено болни, твърде отдавна се тъпчат с нездравословна храна, наркотици, цигари и пиячка. Прекалено глупави са.

— Не, има и добри хора. — Сети се за госпожа Съмър, боксьора и Дейзи. Сети се за добротата и почтеността, които успяваха да се

съхранят в тези долнопробни квартали. — Не всички са еднакви.

— Сега трябва да мислиш за Попи. За нас. Говоря сериозно, Меган. Трябва да се махнем.

Тя се усмихна на думите му. Струваше ѝ се, че той беше прекарал живота си в мечти да отиде на някое ново място. Някъде, където морето беше по-синьо, плажовете по-бели и водата по-чиста. Как, по дяволите, се бе озовал в „Хакни“?

— Къде например?

— Говоря сериозно, Меган.

— Не ти се подигравам. Честно. Харесва ми. Харесва ми идеята да се махнем от тази мизерия.

Той я прегърна въодушевен.

— Някъде, където има святна школа по гмуркане. Където мога да преподавам. Това са най-хубавите кътчета на земята. Във всеки голям плувен център с радост биха ме взели на работа. Индийския океан. Карибите. Дори у дома — в Австралия.

Тя вече не се усмихваше.

— Мислиш, че искам цял живот да се излежавам на плажа? Смяташ, че бих се отказала от професията си?

— Навсякъде има нужда от лекари. Защо трябва да практикуваш на място, където не те уважават? Където е мръсно, пълно с пияници и невежи копелета?

— Мразиш Лондон.

— Вярно е. Не съм тук заради мястото. Тук съм заради теб и детето ни.

— Тук мога да направя нещо добро. Не си прав — а дори да беше, какво според теб правят лекарите? Мислиш ли, че трябва да лекувам само богатите? Добрите? Не става така. Не за това съм обучена.

— А за какво си обучена? Не за такъв живот. Със сигурност.

Меган разрови паметта си. През годините на следване със сигурност бе имала представа за себе си като лекар.

В тези представи тя беше спокойна, любезна и безкрайно способна. Даваше надежда на отчаяните. Такива работи. И за миг не си бе представяла, че ще бъде заплашвана физически от пациентите си. Мислеше, че ще са ѝ благодарни, че ще я обичат дори или поне ще я уважават. Никога не бе предполагала, че някои от тях ще я възприемат

като надута крава от средната класа, която ги лишава от жадуваните хапчета и им вгорчава живота, като се обажда на социалните работници. Освен всичко Меган никога не беше предполагала, че ще се чувства толкова изморена.

— Предполагам, че исках да променя нещата. Да, точно така. Исках да ги направя по-добри. Какво лошо има в това?

— Нищо. Само че ти не можеш да спасиш света, Меган. Погледни нас. В смисъл, виж ни как се мъчим с бебето всяка нощ. Това мъниче не престава да плаче и ние се чувстваме, сякаш небето се срива над нас.

Бебето се размърда в креватчето до тяхното легло.

— Говори по-тихо — прошепна Меган.

— Как ще спасиш света? — изрече шепнешком Кърк. — Та ние дори не може да се погрижим за себе си.

ГЛАВА 22

От прозореца им в „Риц-Карлтън“ Джесика можеше да наблюдава двайсет и четири часовия несекващ шум и оживление на хонконгското пристанище.

Имаше нещо вълшебно в това място, но не можеше да определи какво, защото все ѝ се изплъзваше. Това беше град, който непрекъснато се обновяваше и самосъздаваше, където новите мечти изместваха старите и където и да погледнеш, виждаш земя, отнета от пристанището — лъскавите небостъргачи бяга издигани върху нея още преди почвата да изсъхне.

В самото пристанище имаше плавателни съдове от всеки вид и епоха. Кораби с подводни криле, които превозваха комарджиите до Макао, пухтящи влекачи, които придружаваха огромни пътнически кораби, древни дървени джонки с оранжеви платна и превоза, без който не можеше — зелено-белите корабчета на ферибота, които сновяха между Сентрал, Уончай и Цим Ша Цуи. Някога Джесика бе попаднала на един стар филм късно през нощта, в който един мъж се влюби в момиче, което видя за първи път на ферибота „Стар Фери“. Джесика си помисли, че корабчето е добро място да се влюбиш.

Хаотичната пищност на пристанището беше оброчена от двата блестящи хоризонта: корпоративните кули на остров Хонконг, които се намираха срещу гората от големи жилищни сгради откъм Коулун, и отвъд тях — зелените хълмове на Новите територии.

Джесика знаеше какво се намира от драгата страна на хълмовете и изведнъж осъзна, че иска да отиде там, искаше да разгледа страната, докато имаше възможност. Кой знае дали някога щеше да дойде отново в тази част на света?

— Искам да видя Китай.

Паоло не отговори.

Лежеше на леглото, след пет дни все още изтощен от часовата разлика, и вяло прелистваше брошурите от автомобилното изложение. На обложката на брошурата, която държеше, две китайки в саронги бяха седнали на покрива на някаква скъпа кола.

— Паоло? Искам да видя Китай.

— Китай? Скъпа, та ти го гледаш в момента.

— Не това имам предвид.

— Че на кого, мислиш, принадлежи сега Хонконг? Не на нас, Джес. Британците се прибраха вкъщи. Край на империята.

— Имам предвид континента. Отвъд границата. Сещаш се. Народна Република Китай.

Той се намръщи.

— Може да го направим, ако искаш, но не мисля, че е хубаво като тук. Басирам се, че тези комунисти не могат да направят едно свястно капучино. Защо просто не си останем в Хонконг?

— Все пак искам да го видя. Докато сме тук. Кой знае дали някога отново ще дойдем?

Той се изтегна и се усмихна, отдаден на това странно сънно състояние, без да може съвсем да повярва, че се намира в петзвезден хотел на другия край на света. Харесваше му да съзерцава Джесика на фона на прозореца, полуобърнатата към него, а късното следобедно слънце осветяваше красивото ѝ лице. Нищо не би могъл да ѝ откаже.

— Ела тук, малка хитрушо, и ще поговорим.

— За какво? — засмя се тя. — Нали си изморен?

— Добре де, добре, ще отидем до Китай. — Той се проза и захвърли брошурата. — Един ден ще е достатъчен, нали? В смисъл, колко време му трябва на човек, за да разгледа Китай?

Паоло затвори очи, а Джесика се обърна към гледката точно когато едно корабче „Стар Фери“ акостираше долу. Тълпи от добре облечени служители с черни коси слязоха на брега и се отправиха към работните си места в Централ.

Повечето от тях вероятно живееха в небостъргачите, които се виждаха от страната на Коулун, изникнали като гора на върха на Китайския полуостров. Там ги очакваха семействата им, когато се върнеха със „Стар Фери“. Съпрузите и съпругите. Вероятно две от онези красиви дечица с прически като камбанки, безупречни в училищните си униформи, които се подготвяха за бъдещето си и за бъдещето на това чудесно място.

И изведнъж като че я удари гръм: Джесика се сети къде се крие вълшебството на Хонконг.

— Знаеш ли каква е причината? — изрече на глас, макар да знаеше, че съпругът ѝ спи: — Никога не съм виждала друго място, което така да кипи от живот.

— Някой да е сменял бебешка пелена преди? Майчета? Татковци? Хайде, не се стеснявайте!

Кат погледна Рори.

— Хайде — прошепна настойчиво. — Казвал си ми, че почти само ти си преобувал Джейк.

— Но това беше преди години.

— Каза ми, че бившата ти била мързелива кучка, която не си правела труда да става през нощта.

— Остави ме на мира!

— Вдигни си ръката!

— Не!

Преподавателката от предродилния им курс се усмихна на учениците си. Те гледаха ту нея, ту розовата кукла, която лежеше по гръб на постелката между тях. Куклата беше обута с напикана пелена. Беше една от онези кукли, които се търсеха много само защото можеха да плачат и да се напикават. Също като истинско бебе. Само сипи вода.

Преподавателката беше от онези следовнички на природосъобразния начин на живот, в присъствието, на които Рори винаги се чувстваше неудобно. Огромно тяло в свободна рокля. Дълга, развяваща се коса, с която вероятно искаше да покаже вярата си в свободата на индивида, само дето изглеждаше неподдържана и мръсна. Етно обици и блажена усмивка, като че ли знаеше тайните на вселената.

— Смяната на пелената на бебето, когато е направило „пиш“ или „ако“, е едно от най-важните родителски умения.

— Наблюдавала съм как сестра ми сменя пелената на бебето си — обади се една от бъдещите майки. Беше типичен представител на посещаващите този курс. Около дваисетгодишна, окичена с татуировки и метални украшения, които се показваха внезапно от коляно, гърда или задник. Придружаваше я тантурест младеж с лоша кожа.

Бебета правят бебета, рече си Рори, като се сети за една стара песен, която беше на — мили Боже! — почти на четирийсет години! Бабите им сигурно я знаеха. Тези деца! Не знаят в какво се забъркват.

— Някой от вас?

Кат го сръга в ребрата с лакът.

— Ох!

Преподавателката, все така усмихната, се обърна към него. Бъдещите майки и бащите с безизразни физиономии едва сега го забелязаха.

— Ох, ох, ох, сменял съм някога. На сина ми.

— Истински опит от първоизвора — изрече преподавателката с престолено учудване. — Да видим какво си спомняте.

Рори се присъедини към преподавателката на постелката. Все така усмихната, тя му подаде нова пелена, кутия мокри кърпички и бурканче с крем.

— Повечето новородени имат еритема токсикум — обясни тя.

Рори явно бе погледнал уплашено.

— Обрив. Много е важно да се поддържа бебето чисто. — Тя кимна отсечено. — Давайте.

Рори се замисли. Не беше толкова трудно. Вярно бе, че той ставаше през нощта, докато Али спеше след няколкото чаши или бутилка от нещо бяло и плодово. Придобил увереност, той се опита да подготви бебето манекен за смяна на пелената.

Изведнъж главата на куклата остана в ръцете му.

— По дяволите!

Курсистите дружно избухнаха в смях.

— Никога не повдигайте бебето за главата — изрече строго преподавателката, най-накрая без неестествената си усмивка.

— Аз само го оправях — оправда се Рори, докато отчаяно се опитваше да постави главата на място. — Естествено в истинския живот не бих...

Успя да закрепил главата, но докато се суетеше с мократа пелена, осъзна, че я беше поставил с лице към гърба. Курсистите отново избухнаха в смях. Преподавателката изглеждаше разочарована.

— Убий ме — рече един шегаджия. — Това е „Екзорсистът“. Главата ще започне да се върти всеки момент. „Майка ти лапа хуйове в ада! Майка ти лапа хуйове в ада!“

О, какви приятни приказки в курса за родители, помисли си Рори.

Той ядосано издърпа главата на бебето и я нахлузи както трябва. Положи куклата на постелката и дръпна напишканата пелена. Розовите интимни части на бебето бяха мокри. Рори внимателно ги попи с мократа кърпичка, като гледаше да успокои дишането си и да възвърне равновесието си, после бързо нанесе слой крем и започна непохватно да поставя новата пелена. Наведе се над изкуственото бебе с горда усмивка, пелената — готова да бъде залепена. Тогава куклата изцърка струйка вода в лицето му.

Курсистите заръкопляскаха и задюдюкаха.

— Между другото — надвика врявата преподавателката, благо усмихната — прясната урина е стерилна и не е вредна.

О, да, сега си спомних, рече си Рори, всичко си спомних.

Беше пълен кошмар.

Часът свърши с обявяването на темата за следващия път: изпращания — яркожълти до бледозелени, освен това като специална награда щели да се запознаят с едно бебе, шестмесечното отроче на една бивша курсистка.

На връщане в колата Рори реши да хвърли вината за недоволството си върху запознаването с бебето.

— Как може да се запознаваш с бебе? Човек не се запознава с бебета. Какво ще направи то? Ще се разхожда с коктейл в ръка и ще води светски разговор за времето?

— Може би ще ти даде няколко съвета как се сменят пелени.

— Глупости на търкалета.

Кат го погледна втренчено.

— Ти наистина не го искаш, нали?

— Разбира се, че го искам. Просто мразя тези глупави курсове. Тези приказки за мама, тате и бебето. Не ни подхождат.

Тя поклати глава и се замисли. Замисли се сериозно за първи път.

— Не, ти наистина не го искаш. — Тя го загледа и за първи път я осени мисълта, че до нея седи човек, когото не познава. — Ти не си виновен. Трябваше да го предвидя. Принудих те. А сега всичко ми се връща.

— Хайде, стига, Кат. Да се прибираме у дома. Хормоните ти пак са пощурели.

Тя се усмихна тъжно.

— Проблемът не е в хормоните ми. В теб е. В съмненията ти.

Той се опита да хване ръката ѝ.

— Престани. Заедно сме в тази работа.

— Питам се. Защото се чувствам някак сама.

— Кат, престани. Знаеш, че не ги харесвам тези жени с големите обици.

— Имам чувството, че си тук, защото... не знам. От съвест, или защото ще се почувстваш виновен, ако си тръгнеш, или защото те хванах в капан. Така го чувствам. Знаеш ли какво си мисля?

— Нека преустановим този разговор. Нищо добро няма да излезе.

— Мисля, че нямаш куража да изминеш пътя.

— Не е вярно.

— Мисля, че не си тук заради мен и бебето. Иначе някаква стара хипарка от курса за родители нямаше да има значение. Мисля, че багажът ти е събран. Мисля, че рано или късно ще ни напуснеш.

— Искам бебето не по-малко от теб.

Тя се усмихна невесело, поклати глава и сърцето му се сви от мъка.

— Мисля, че си същият като майка ми. — Рори знаеше, че това е най-лошото нещо, което можеше да му каже.

Трафикът беше невъобразим.

Колоездачите се плъзгаха като рояци риба по гъмжащите улици — беше очаквала да види подобна гледка в Китай, но не и безбройните коли, които не спазваха платната си, а шофьорите непрекъснато надуваха клаксоните дори когато бяха заседнали в задръстване и нямаше как да се измъкнат. Какво щеше да стане, когато колелата изчезнеха и всички се сдобиеха с коли?

Когато движението отново замря, един камион се изнесе до таксито им. Каросерията беше затворена с висока мрежа, каквато използваха градинарите у дома. Но тази клетка от мрежа беше пълна с прасета.

Препълнена с прасета, гротескно претъпкана, защото имаше два пъти повече от интересните малки животни, отколкото нормално биха се побрали. Бяха нахвърляни едно върз друго, сякаш нямаха повече права или чувства от чувалите с компост на градинарите и сега се бореха за пространство, катереха се едно върху друго, очичките им светеха от див страх, докато отчаяно виреха глави за глътка въздух и пицяха от ужас. Стомахът на Джесика се преобърна.

Искаше да се прибере у дома.

Не това очакваше, изобщо не приличаше на Хонконг. Китай беше мръсен, безнадежден и жесток. Пекин беше сурово място, задушавано от прах от настъпващата пустиня Гоби. Ако Хонконг изглеждаше кипящ от живот, тук всеки като че ли се бореше за живота си със зъби и нокти, прегазваха се един друг, без да се замислят и без милост.

Възрастният шофьор на таксито оглеждаше Джесика и Паоло в огледалото за обратно виждане.

— Мейгуо?

Младият преводач до него поклати глава.

— Ингуо. — Той се обърна и се ухили. — Англичани. Не американци.

Той се беше залепил за тях на огромното бетонно пространство на площад „Тянанмън“, докато те зяпаха епичната монотонност на гигантския портрет на Мао Дзедун, и през последните няколко часа пое ролята на екскурзовод, преводач и придружител, докато бродеха из Забранения град, древните вътрешни алеи и претрупани туристически базари. Беше любезен, приятен младеж, студент по архитектура, който се представи като Саймън. Когато го попитаха за китайското му име, той каза, че било твърде трудно за произнасяне.

— С какво се занимава? — попита той Паоло. — Какво работи в Англия?

Паоло въздъхна и се загледа мрачно през стъклото. Отначало отговаряше с удоволствие на непрестанните въпроси на Саймън. Но денят беше дълъг. А въпросите не секваха.

— Той продава коли, Саймън — отговори Джесика. Тя сръга Паоло. — Няма нужда да си груб.

— Хубаво. С това момче съм като пред испанската инквизиция.

— Колко пари изкарва? — попита Саймън толкова невинно, сякаш ги питаше харесва ли им времето.

— Не ти влиза в работата — отвърна Паоло.

Саймън се обърна към Джесика.

— Вие женени? Или приятели и само партньори?

— Ние сме стара семейна двойка.

Тя се усмихна и вдигна лявата си ръка, за да покаже халката си.

— Виждаш ли?

Саймън хвана ръката ѝ и огледа халката.

— Тифани. Много добро качество. Картие обаче по-добри.

Откога женени?

— Пет, не, шест години.

Саймън кимна замислено.

— Къде бебето? — попита накрая.

— Исусе Христе! — възкликна Паоло. — Не и тук. На почивка сме, приятел.

— Няма бебета — каза Джесика.

— Шест години и няма бебе? — попита Саймън.

— Точно така — отвърна Джесика. — Ние сме двойка изроди, ясно?

Тя хвана ръката на съпруга си и я стисна, като продължаваше да разглежда пейзажа през стъклото.

Саймън се обърна напред и каза нещо на шофьора. Старецът кимна.

Замрелият трафик започна да пълзи.

Когато сутрешните прегледи свършиха, Меган повика пациентката извън графика.

— В чакалнята има един мъж с куче — съобщи Оливия Джуъл на влизане в кабинета — и двамата ядат от един пакет с чипс.

— Не се притеснявай, майко. Не мисля, че ще те ухапе.

Оливия погледна Меган — същото двойно примигване, с което бе радвала милиони зрители преди трийсет години.

— Говорим за кучето, нали, мила? — Оливия огледа стаичката. — Тук ли те карат да работиш всеки ден?

— Знам, че си свикнала на по-други условия. Защо не отиде на преглед при доктор Фин?

Фин беше частният лекар, при който майка ѝ ходеше открай време. Меган си спомняше чакалнята пред кабинета му на Харли Стрийт. Дебели килими, лъскави списания, удобни дивани и полилей, който дълбоко впечатли малката Меган. Приличаше повече на фойе в хотел, отколкото на лекарска чакалня. Години по-късно осъзна, че най-люксовото от всичко бе, че доктор Фин отделяше по трийсет минути за всеки пациент.

— Доктор Фин се пенсионира миналата година. Не харесвам заместника му. Все ми говори за моето пушене. И освен това исках да те видя.

Меган потърка очи.

— Какъв е проблемът?

— Господи, изглеждаш ужасно!

— Попи ме държа будна почти цяла нощ. Явно отсъствието на Джесика ѝ се отразява. Кърк си взе отпуск, за да я гледа, но Джеси ѝ липсва.

— Голям труд е да гледаш дете, нали?

— Ти откъде знаеш?

— Очарователно отношение към пациент.

— Трябва да дойдеш да я видиш някой път.

— Все се каня. Заради апартамента ти е. Депресира ме, Меган.

— Да, мен също ме депресира. Виж, хайде да караме по същество. Трябва да се прибирам, за да освободя Кърк. Какво ти е?

Проблемът беше в игличките и бодежите в ръката на майка ѝ, които се бяха влошили. Виждаше замъглено с едното око. Понякога умората я налягаше до степен, в която едва можеше да си запали цигара.

Лицето на Меган беше като каменна маска, но тя беше шокирана. Мислеше, че старото момиче е самотно. Беше по-лошо.

— Трябва да те види специалист. — Меган започна да пише име и адрес. — Невролог. Работя с този лекар на Уимпъл Стрийт. Всъщност близо е до мястото, където беше кабинетът на доктор Фин.

— Какво е? Какво ми е?

— Трябва да те прегледа специалист. Ще му разкажеш за оплакванията си. Почти сигурно е, че ще те изпрати на ядрено-магнитен резонанс. Трябва да се подготвиш и за лумбална пункция.

— Какво, по дяволите, е лумбална пункция?

— Недей да се разстройваш. Моля те. Проба на течността, която се взема около гръбначния стълб и се изследва.

— Меган, какво ми е?

— Ще стане ясно след изследванията.

— Но какво е?

— Не е моя работа да правя предположения.

— Ти знаеш какво ми е, Меган. Знаеш.

— Не, наистина не знам.

— Няма да си тръгна, докато не ми кажеш.

Меган си пое дълбоко дъх.

— Добре. От това, което ми каза, прилича на ранен стадий на множествена склероза.

Майка ѝ се олюля.

— И ще стигна до проклетата инвалидна количка?

— Малко е вероятно. Повечето хора с такава диагноза не стигат до инвалидна количка. Но не може да се предскаже. Симптомите дори на двама души с това заболяване не си приличат. Ако е множествена склероза, а ние още не знаем.

— Лечимо ли е?

— Не.

— Нелечимо? Не могат да го лекуват? О, Боже, Меган!

Тя хвана ръката на майка си и почувства костите и уморената кожа.

— Нелечимо, но има медикаменти за облекчаване на симптомите. Има много ефикасни лекарства с бета интерферон. Можеш сама да си ги инжектираш.

— Да си забивам игли в ръката? Ти луда ли си? В никакъв случай не...

— Има и една школа в медицината, според която най-доброто средство за контролиране на симптомите на Ем Ес е канабисът. Но не можеш да го получиш от здравната каса. Или на Харли Стрийт.

Оливия оброни глава.

— Може да греша. Моля те. Моля те, отиди да те прегледа специалист.

Майка ѝ вдигна глава.

— Съжалявам, мамо.

Майка ѝ разтвори ръце и Меган отиде при нея, но точно тогава отвън се чуха писъци, шум от счупено стъкло и лай на куче. Меган изтича навън.

Лоуфорд беше на земята и се бореше с Уорън Марли. Явно той беше запратил древната масичка за кафе в чакалнята към жените на регистратурата. По целия килим се бяха посипали парчета стъкло и трески от дървото. Когато видя Меган, лицето на Марли се изкриви от ярост.

— Заради теб! Сестра ми си загуби момичето! Дейзи! Социалните я взеха заради теб!

Когато Меган се прибра същата вечер, тя говори с Кърк за мечтата му да се махнат от Лондон.

Как точно щеше да стане? Къде щяха да отидат? Всички тези кътчета от рая, където той можеше да преподава, а тя да практикува това, за което беше учила — можеха ли наистина да живеят на подобно място? Тя го разпитваше най-подробно, за да види дали мечтата му можеше да оцелее в истинския свят. Ами визите? Разрешително за работа? Детска ясла? Тя беше готова да се махне от Лондон.

Беше готова за друг живот.

Защото сега виждаше, че Кърк е прав.

Когато имаш дете, всичко се променя. Не можеш да се тревожиш за останалата част от човечеството. Трябва да бъдеш егоист, трябва да мислиш за детето си и да намериш безопасно място за собствената си кръв и плът.

Щом станеш майка или баща, всичко опира до следващото поколение. До новото семейство.

Дори не можеш вече да се тревожиш твърде много за собствените си родители.

Нямаше сълзи.

Първото нещо, което Джесика забеляза.

Не точно тишина, понеже общата спалня в дома беше огромна, с креватчета, залепени едно до друго от двете страни, във всяко имаше бебе или прохождащо дете, а влажният въздух се огласяше от

напевното бърбене на малките дечица, които си говореха сами. Но нямаше сълзи.

— Защо не плачат? — попита тя.

— Може би са щастливи бебета — предположи Саймън.

Не, не беше това.

— Какво е това място? — попита Паоло. — Това е някакъв дом. Сиропиталище.

Отначало тя се боеше да влезе. Страхуваше се от това, което можеше да завари. Занемареност, жестокост и мръсотия. Като прасетата, нахвърляни едно върху друго в телената си клетка, без никой да ги поглежда. Но се оказа различно.

Докато вървяха бавно през спалното помещение, тя видя, че тези деца бяха чисти и хранени. Те наблюдаваха Джесика и Паоло слисано, но не се страхуваха и не бяха наплашени. Личеше си, че с тях се отнасят с любов и доброта.

Но бяха толкова много, че някак усещаха, че няма смисъл да плачат. Сълзите им не бяха като на децата навън, нито като сълзите на Клои или Попи. Техните сълзи не бяха краят на света за една майка или баща и никой не би им обърнал внимание.

Защото бяха толкова много.

— Четири милиона момиченца — обясни Саймън. — Четири милиона момиченца като тези в цял Китай.

— Това само момичета ли са? Всички тези деца са момичета?!

Той кимна.

— Заради политиката за едно дете. Хората имат само един син или дъщеря. Много от тях предпочитат син. Особено в провинцията. Прости хора. Необразовани.

Четири милиона изоставени момиченца заради политиката за едно дете.

И все пак навсякъде, от площад „Тянанмън“ до „Макдоналдс“ в Пекин, бяха видели другата страна на тази политика — поколение от затлъстели разглезени деца, най-едрите глезльовци в Азия, малките императори на Китай. Сега, като се замислеше, Джесика се сецаше, че малките императори май бяха все момчета.

Една сестра си приближи към тях от другия край на коридора.

— Искате бебе?

— О, благодаря, само гледаме — отвърна Паоло. — Джесика? Ще закъснеем за самолета.

— Сега е много трудно да се вземе бебе — продължи сестрата, без да обръща внимание на думите му. — Много западняци идват. Мислят лесно. О, отиди в Китай, вземи си лесно бебе. Но не лесно. Много документи. Трябва добра агенция. Да се обади на международна детска програма.

Саймън прочисти гърлото си.

— Аз имам — каза.

Джесика и Паоло се втренчиха в него.

— Имаш агенция за осиновяване? — попита Джесика.

— Познавам. Мога представя.

— Срещу тлъст хонорар, мога да се обзаложа.

Саймън разпери ръце.

— Всички трябва да ядат.

— Джесика, не виждаш ли, че сме измамени? Не бих възразил, ако беше фалшива ваза от периода на династията Мин или кехлибарен дракон за над камината. Но не дете, Джес. Не и това.

Той посочи безпомощно към безкрайната редица от креватчета. Креватчетата бяха от едно време, тежки. Бебетата бяха повити стегнато като малки египетски мумии, с ръце опънати покрай тялото, а прохождащите деца имаха цепки на задната част на панталонките, където голите им задничета се подаваха, което ги улесняваше при ходене до тоалетната. Джесика не можа да не се засмее, защото бяха красиви. Сериозни ангелчета с бадемови очи, някои с изненадващо големи кичури черна коса и прически като на Елвис.

Паоло поклати глава. Не можеш ей така да си донесеш бебе от почивката. Не можеш. Това беше лудост.

— Не забравяйте, че си имате работа с държавните разпоредби на две държави — предупреди сестрата.

— Ама почакайте малко — каза Паоло. — Никой не е казал...

— На вашата страна и на Китай. Трябва проверки. Визи. Разрешения. Не е лесно. Не е толкова лесно, колкото западни хора смятат.

— А, но агенция помага — обясни Саймън на Джесика. Беше се отказал от Паоло.

Но Джесика не слушаше никого.

Вървеше към другия край на помещението, където едно малко момиченце на около девет месеца стоеше изправено на едва държащите го крачета и за опора стискаше пречките на креватчето.

Джесика я наблюдаваше как тупна на задник, после мрачно се изправи отново. Пак падна. Отново се изправи.

Всички се бяха спрели пред креватчето на детето. Паоло си помисли, че то прилича на извънземно, каквито ги рисуваха в анимационните филмчета: огромни раздалечени очи, мъничка уста и още по-мъничък нос, който сякаш беше прибавен по-късно. Този мъничък нос течеше.

— Това малка Уей — каза сестрата.

— Какво е станало с голямата Уей? — поинтересува се Паоло.

— Голяма Уей отишла Шенян.

— Шенян? Къде е това?

— Град на север. Регион Донгбей. Около десет милиона души.

Каква страна, рече си Паоло. Имат градове с десетмилионно население, за които дори не сме чували.

Джесика гледаше малката Уей. Детето погледна нея, после Паоло. Той отмести поглед от тези огромни раздалечени очи и докосна ръката на съпругата си, сякаш се опитваше да я събуди. Време беше да си вървят.

— Знам, Джес. Знам как се чувстваш. Наистина. Това дете... това е трагедия.

— По-голяма ли е от моята? Чудя се.

— Искаш да помогнеш на милионите гладуващи? Направи дарение. Напиши чек. Говоря сериозно. Можеш да я спонсорираш. Това са бедни хора, Джес. Обади се на „Оксфам“. Открий й сметка. Внасяй малка сума всеки месец. Ще направиш едно добро дело. Но това е максималното, което можеш да сториш.

— Знаеш ли защо те не плачат, Паоло? Защото не са обичани. Няма смисъл да плачеш, ако не си обичан. Защото никой няма да дойде.

Паоло наблюдаваше как жена му се наведе и вдигна малката Уей.

Джесика нежно докосна тила на детето, като се надяваше то да положи глава на гърдите ѝ, както правеше Попи. Но главата на малката Уей остана инатливо изправена, докато гледаше тези двама розови индивиди с големи носове.

— Ти пръв отвори дума за осиновяване — каза Джесика.

— А ти каза, че по-скоро би си взела котка.

— Виж я само. Само я погледни, Паоло. Това дете има нужда от обич. Виж и мен. Аз искам да съм нечия майка. Съвсем просто е.

Паоло поклати глава и ги загледа. Това беше лудост.

Но докато наблюдаваше малката Уей да полага мъничка главица на гърдите на Джесика, пръстчетата ѝ като кибритени клечки, някаква буца лед, погребана дълбоко в него, започна да се топи.

Може би все пак беше права.

Може би беше съвсем просто.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
РОДЕН В ПОДХОДЯЩО ВРЕМЕ

ГЛАВА 23

Когато бебето най-накрая заспа, Меган легна на леглото, представяйки си, че може да чуе шума на двата океана на острова.

Знаеше, че е невъзможно. Апартаментът им беше в Бриджтаун, в западния край на острова, където тя се грижеше за склонните към произшествия туристи в гранд-хотелите на Сейнт Джеймс, до нежно плискащите се вълни край Карибите.

Но Меган обичаше да си представя, че чува другото море на другия край на острова, любимата ѝ част, където нямаше луксозни хотели и срещаш само няколко от най-неустрашимите туристи; където Атлантическият океан засилваше огромни вълни в скалите на Батшеба и източния край на Барбадос.

Остров на две морета. Никога не беше виждала нещо подобно. Чудеше се колко от туристите, които се тълпяха в западния край на Барбадос, имаха представа за суровото величие на източния бряг. Всичко, което беше чувала за острова, се оказа вярно — картичките с бели плажове, диви палми и несекващо слънце. Но това място имаше и друга страна: неопитомена и непредсказуема, която липсва в рекламните брошури. Срещаш я на страниците на „Адвокат“ и „Нация“, престъпления, в които са замесени ножове и наркотици, понякога огнестрелно оръжие и можеш да го чуеш в шепота на вятъра. Сърцето на острова беше диво.

Беше ѝ трудно толкова далече от сестрите ѝ и тяхното отсъствие остави ужасни дупки във всекидневието ѝ. Липсваха ѝ обажданията им по телефона, традиционната закуска в „Смитфийлд“, успокояващата мисъл, че са само на няколко спирки с метрото от нея. Липсваше ѝ всеотдайното време, което Джесика посвещаваше на Попи, липсваше ѝ успокояващото присъствие на Кат.

Откакто се помнеше, Меган бе смятала себе си за напълно самостоятелен човек — единствената, която излезе незасегната от развода на родителите си, отличничката, принцесата от медицинската академия, малката сестричка, докторката, корава и умна. Едва когато отиде в чужбина, разбра, че представата, която беше изградила за себе

си, почиваше на безграничната подкрепа на семейството ѝ. Но Меган беше дошла тук да изгради ново семейство. Би предпочела някой да се грижи за дъщеря ѝ от любов. Но любовта беше изключена, затова местните долари щяха да свършат работа. Попи вече беше записана в детската ясла на „Клуб на колонията“ в Холтаун и Меган интервюираше евентуалните бавачки. За първи път откакто работеше, не ѝ се налагаше да се тревожи за пари.

Тук имаше работа за нея. Различна обаче от работата, с която се беше сблъсквала в миналото. Пациентите ѝ в Лондон явно бяха жертви на бедността. В Барбадос бяха жертви на богатството.

Предишния ден беше посетила три различни хотела в Сейнт Джеймс. Беше се погрижила за дете, опарено от медуза; жена, която си бе счупила носа, когато джетът ѝ потеглил без нея; петдесетгодишен мъж, който бе скъсал сухожилие при опит да сърфира за първи път. Младата съпруга на мъжа — вероятно втората или третата — държеше бебето си, момче, докато Меган го преглеждаше и му предписа болкоуспокояващи.

Типично, рече си Меган. Седят по цяла година пред екрана на компютъра, а после си въобразяват, че са Екшън Мен, когато отидат в тропиците. О, да, тук винаги щеше да има достатъчно работа за нея.

Викаха я да преглежда жертви на слънчево изгаряне, любители на разходките с мехури от докосване на отровна тропическа ябълка, която се срещаше по целия бряг на Сейнт Джеймс, и разбира се, куп случаи, които в „Хакни“ наричаха ННПБ — необясними наранявания, причинени от бира.

Предполагаемите инсулти, вероятните сърдечни инфаркти и другите спешни случаи бяха транспортирани директно в отличната болница „Куин Елизабет“ в Бриджтаун. За нейно голямо разочарование нямаше тропически болести, които да лекува — Барбадос се бе отървал от тях много отдавна. Така че медицината, която Меган практикуваше в новия си живот, беше учудващо лека в сравнение с досегашния опит.

В „Хакни“ се бе грижила за пристрастени към хероина, наръгани с нож, алкохолици, хронично затлъстели и всички онези жители на „Съни Вю“, които пушеха до смърт. Тук беше много по-вероятно да я повикат да се погрижи за цицина на главата на някой турист, пострадал от паднал кокосов орех.

Като че ли никой не пострадваше сериозно и никой не умираше, а ваканцията никога не свършваше.

Почувства как Кърк се размърда до нея и се направи на заспала, докато той се претърколи и простена в тъмното — за всеки случай, ако той поискаше да правят секс, а тя нямаше време да измисли извинение. Така и не можах да възродят страстта от първата нощ.

Ала той не се събуди, не понечи да я прегърне, така че Меган продължи да лежи в тропическата нощ, заслушана в поривите на вятъра и свистенето около Батшеба, на другия край на рая.

Кат се качи на асансьора към апартамента на майка си.

Дори четвърт век по-късно, все още част от нея завинаги си оставаше онова будно единайсетгодишно момиче, само крака, ръце и очи, което наблюдаваше как майка му се гримира, усмихва се на отражението си в огледалото, а нейният единайсетгодишен свят е на път да се разпадне.

„Ти си моето голямо момиче, Кат. Джеси също е голяма, но тя е плашлива, а Меган е още бебе. Но ти си моето голямо, голямо момиче и аз съм сигурна, че ще проявиш смелост, нали?“

Кат беше кимнала неуверено, а после дойде таксито с мъжа на задната седалка, който чакаше да отведе майка ѝ завинаги.

В следващите години, когато Кат и сестрите ѝ страдаха от хиляди рани заради липсата на майка, тя наистина се опита — опита се с всички сили да бъде смела. Когато вратата на асансьора се отвори на етажа на майка ѝ — тя все още се опитваше.

Страхуваше се, че майка ѝ винаги ще има властта да я наранява и тя никога няма да бъде достатъчно смела.

Кат позвъни и лицето на Оливия се появи пред нея.

— Ношиш ли го?

Кат кимна.

— Нося го.

Влязоха в апартамента. Изглеждаше по-малък, отколкото го помнеше от онзи далечен ден, когато се опита да дойде да живее със сестрите си при майка им, но беше безупречен както тогава, недокоснат от мръсни детски ръчички. Имаше снимки на майка ѝ, млада и красива, в усмихнатата компания на хора, всичките по-

известни от нея. Някога тези снимки ѝ изглеждаха непоносимо бляскави, а сега ѝ изглеждаха по-скоро жалки, почти трогателни.

Тези второразредни комедийни актьори, сантиментални мъжаги от телевизията — толкова много, всички онези печени ченгета, непокорни частни детективи и прототипи на Джеймс Бонд — и залязващите старлетки, повечето отдавна забравени. Това ли беше най-доброто, на което майка ѝ е била способна? Заради това ли се отказа от децата си? Заради някакъв второразреден хубавец от задната седалка на таксито и краткотрайна слава? И все пак дори Кат се засегна, когато не видя нито една снимка на себе си и сестрите си. Ядоса се на себе си и си рече: „Защо изобщо ми пука?“

От съседната стая се разнасяше шум от някаква домакинска работа. Черното лице на прислужницата се показва на прага, после изчезна.

— Бременна си — изрече майка ѝ и запали цигара.

— Точно така — отвърна Кат. — Както и да е, запали си.

— Познавам ли бащата?

— Бащата е извън играта.

— Боже, Боже! Заряза те, а?

От две минути съм в стаята, помисли си Кат, а вече се хванахме гуша за гуша. Трябва да се издигна над това.

— Не му позволих да се задържи толкова, че да го направи. — Майка ѝ повдигна вежди. Дали тази обиграна реакция всъщност значеше нещо? — Помниш ли какво ми каза веднъж? — попита Кат. — „Родителите съсипват първата половина на живота ти, а децата — втората.“

— Така ли съм казала? — изкикоти се Оливия, явно доволна от себе си. — Е, вярно е.

— Хубаво, ами твоите партньори? Струва ми се, че са ти съсипали живота повече от всеки друг. Обаче само ако го допуснеш. Ако им позволиш.

Майка ѝ прихна отново.

— Да не си от онези бандити на сперма, за които все пишат по вестниците?

— Бандити на сперма?

— Една от онези жени, които използват мъжа само докато надуют корема.

— Да, точно такава съм аз. Бандит на сперма. Ето. Каквото поръча.

Кат отвори чантата си, извади пакет цигари и го подаде на майка си. Оливия затвори откритата врата, през която се мяркаше лицето на чистачката, после разгледа съдържанието на пакета — нещо, увито в сребристо фолио.

Тя хвърли поглед към затворената врата и разви фолиото, откривайки голяма буца хашиш.

Мрачно се усмихна на Кат.

— Сигурно ти е било трудно.

Кат поклати глава.

— От петнайсет години си имам работа с кухненски персонал. Някои от тях са доста дива команда. Не беше толкова трудно.

— Нямах предвид купуването на наркотици, скъпа. Имах предвид идването ти тук.

— Няма проблем. Има и телефонен номер. Ако е действащ, разбира се. Ако някога поискаш още.

Кат подаде на майка си рекламен кибрит на „Мама-сан“ с изписан номер от вътрешната страна на капачето.

— Обади се на този номер и търси Мръсния Дейв.

Оливия поклати глава.

— Да потърся... Мръсния Дейв?!

— Точно така. Той е човекът, който се грижи за кухненския ни персонал.

— Под „грижи се“ имаш предвид, че им продава наркотици?

— Не, имам предвид, че идва веднъж седмично и им глади.

— Сериозно ли очакваш от мен да се обадя на някой си с прякор Мръсния Дейв и да си купя наркотици от него?

Кат въздъхна.

— Не ме е грижа какво правиш. Това е за теб, не е за мен.

— Ти си една безчувствена кучка — озъби се Оливия и се наежи.

— Ами имам добра учителка — троснато изрече Кат.

После прехапа устна. Спомни си, че през няколкото години, през които майка ѝ се бе задържала у дома, никога не беше ги шамаросвала, но когато се ядосаше, имаше навика да хвърля обувки. Кат не искаше днес майка ѝ да хвърля обувки. Тя беше болна жена, а Кат искаше да се

прибере, да полегне и да почувства как бебето напирва в границите на малкия си свят.

— Знаеш ли какво да правиш с това нещо? Нагрываш го...

Оливия вдигна ръка.

— Не съм ти някаква леля — стара мома от Брайтън. Господи! Моето поколение измисли културата ви.

— Това не е моята култура.

Кат се обърна да си ходи.

— Наистина оценявам жеста ти — каза Оливия с омекнал тон, докато пръстите ѝ нервно опипваха кибрита. — Идването ти тук. Да правиш това за мен. Знаем, че изтече много вода. Виждам сестрите ти. Но теб никога.

Кат се обърна с лице към нея.

— Е — рече, — причината е в теб, не в мен. И недей да ставаш твърде сантиментална. Направих го само защото Меган ме помоли.

— Смятах ви за много красиви, знаеш ли?

— Какво?

— Вас трите. Теб и сестрите ти.

Кат се изсмя.

— Меган е хубава, Джеси може да бъде наречена красива, но не и аз.

— Не се подценявай, скъпа. Имаш страхотни крака. Имам един приятел — психоаналитик — и той смята, че това е част от проблема. Трудно е за една жена. Дъщерите ти започват да се превръщат във великолепни жени точно когато всичко в теб тръгва на юг. Красиви деца, които порастват красиви жени. Моите три момичета.

— Твоите три момичета?!

Кат остави твърдението на майка си да увисне във въздуха и мълчанието говореше: „Нямаш право да ни наричаш по този начин.“

Оливия присви очи, докато четеше номера на Мръсния Дейв, а ръцете ѝ трепереха. Вече е стара жена, помисли си Кат. Кога майка ми се превърна в стара жена?

— Много е трудно сега, когато ги няма и двете. Меган в Барбадос, Джесика още в проклетия Китай. Колко още ще стои там?

— Сигурна съм, че и двете са ти изпратили картички.

— Знаеш ли защо ми е необходимо това? Знаеш ли защо се превръщам в наркоман в залеза на живота си?

— Меган ми каза. — Пауза. — Съжалявам.

— Наистина ли?

— Разбира се. Не бих пожелала това на никого.

— Не ми обръщай гръб, Кат. Този специалист, при който ме изпрати Меган — не е добър. Болката се засилва. И треперенето. Знаеш ли кое е най-смешното? Ем Ес не ти съкращава живота. Мускулите ти отказват, трепериш като лист и ослепяваш като прилеп. Но не те убива. Трябва да живееш с нея.

Светът е жесток, помисли си Кат. Попитай трите деца, които изостави. Само че днес ѝ беше трудно да мрази майка си. По-трудно от всякога.

— Надявам се това нещо да ти донесе някакво облекчение. — Посочи цигарената кутия. — Искрено се надявам.

Изведнъж Оливия я хвана за ръката. Кат почувства дългите кокалести пръсти на майка си да се забиват в плътта под лакътя. Беше здрава хватка, каквато прилагаш на своеволно дете, което се кани да извърши някоя пакост. Изненадата от неочакваното физическо съприкосновение с майка ѝ я остави без дъх.

— Изплашена съм, плаша се какво ще стане с мен. — Оливия вече умоляваше. — Страхувам се в какво ще се превърна. Имам нужда някой да се погрижи за мен. Имам нужда от теб, Кат. Няма кой друг.

Кат втрещено погледна майка си. Може би ако я беше помолила за помощ преди двайсет години, тогава двете биха имали шанс. Но не можеш да го отлагаш твърде дълго, защото става безвъзвратно късно.

Колкото можеше по внимателно Кат се опита да се освободи от ръката на майка си. Но хватката на Оливия се затегна и сърцето на Кат заби учестено от силен страх. Сякаш беше сграбчена от миналото, все още чувстваше жилото на старите рани и съзнаваше, че никога няма да се освободи изцяло от всички онези съсипани години.

Очите им се срещнаха. Гласът на Оливия беше мек, но хватката ѝ не отслабна.

Беше вкопчване на стар човек. Със стоманена решителност и физическа сила. Здравата хватка на човек, свикнал да става неговото, да пречупва другите според волята си. Кат усещаше как сърцето ѝ тупти, долавяше парфюма на майка си, виждаше как старата жена се мъчи да си поеме въздух. Ноктите на майка ѝ се забиха в плътта ѝ, пет

източника на болка, които се сляха в един, и ръката ѝ започна да пулсира. „Дали някога ще ме пусне?“

— Остани с мен, Кат. Искаш да те моля ли?

Ала вече по-твърдо, Кат хвана китката на майка си и отблъсна ръката ѝ. Двете жени отстъпиха крачка назад една от друга, като че ли изпълняваха някакъв древен танц.

— Не съм такъв човек — отвърна Кат.

Когато Паоло видя, че автосалонът на братя Барези беше заключен и потънал в мрак, той каза на шофьора на таксито да изчака.

Главата му все още беше замаяна от часовата разлика след полета. Позвъни и притисна лице към дебелото стъкло. За момент Китай му се стори като сън. Изложените коли на витрината бяха същите както преди да замине преди повече от месец. Пет седмици без нито една продажба? Лоша работа.

Твърде дълго беше отсъствал, сега му стана ясно. Само че трябваше много време, преди да станат бързи родители, а още не бяха стигнали доникъде.

Паоло се върна при таксито и даде на шофьора адреса на Майкъл. Колата запълзя по тясната Холоуей Роуд и Паоло беше обзет от нарастващо чувство на страх.

Беше зарязал Лондон и бе прогонил бизнеса от мислите си и това беше грешка. Само че нямаше друг начин да се справят с маратона, който се проточи пред тях преди малката Уей да може да си дойде у дома.

Преминаха през безброй интервюта в агенцията по осиновяване, дома за сираци и британското посолство. Целият им живот беше гледан под лупа — финансовото им състояние, психологическите им портрети, опита им с деца, пригодността им за осиновители. Всеки документ трябваше да бъде преведен на китайски, всяка оценка, преценка и препоръка и това отнемаше повече време от очакваното.

Единственото нещо, което ги предпазваше да не полудеят, бяха вълшебните моменти между бюрокрацията и чакането, дните, когато им позволяваха да изведат малката Уей на разходка в новата ѝ количка около Летния дворец, пекинската зоологическа градина и площад „Тянанмън“, винаги до „Тянанмън“, толкова голям, че имаш чувството,

че се разхождаш по луната. Возеха малката Уей, докато тя спеше, без да обръщат внимание на любопитните погледи и подигравателните усмивки както на местните, така и на туристите. Прекарваха даденото им време с дъщеричката им, уплашени от силната си обич към нея. Вече не бяха семейство от двама.

Сега, когато чакаха окончателното одобрение от китайските власти, за да могат да подадат молба за временен британски паспорт на малката Уей, мисълта, че може да я загубят, беше непоносима. Просто в главата на Паоло нямаше място да се кахъри за брат си и бизнеса. Но още преди таксито да отбие пред къщата на Майкъл, сърцето му се бе разтупкало, мислите му препускаха и вече си наваксваше изгубеното време.

Майкъл отвори вратата по панталон и мръсна тениска. Беше брадясал и с кръвясали очи. Докато се прегръщаха, Паоло си помисли, че има нещо металическо в дъха му. Той последва Майкъл вътре в къщата. По телевизията гърмеше някакво дневно шоу. Въздухът беше застоял.

— Искаш ли гроздова ракия? — попита Майкъл и взе бутилката от малката масичка.

— Не е ли малко рано?

Майкъл сви рамене и си наля. На италиански няма дума за алкохолик, беше им казал баща им.

Паоло се огледа. Кошарката на Клои си стоеше в дневната, пълна с разхвърляни играчки. Обаче там, където преди можеше да настъпиш играчки от Телетъбис, сега бяха разхвърляни бирени кутии и мръсни дрехи. Паоло вдигна пингвина на Клои и натисна копчето на изкуственото му краче. Само че вече не работеше.

— Къде са Наоко и детето?

Майкъл се прегърби на дивана.

— Осака. — Вниманието му все се отклоняваше към изкуствения смях от телевизора.

Паоло взе дистанционното и го изключи.

— Върнали са се в Япония?

Майкъл погледна брат си и кимна. Паоло седна до него и го прегърна здраво, залюля го като че ли бяха все още момчета и Майкъл току-що го бяха набили.

— Казах ти, Майкъл. Казах ти, че това ще се случи.

— Не че съм имал много жени. — Гласът на Майкъл се давеше. — Имах една в повече от позволеното. Една в повече. Една над общоприетото.

Отвратен, Паоло пусна брат си и в лицето го лъхна силната миризма на ракия.

— Може би ще се върне.

Майкъл взе да рови върху масичката, вдигна чифт захвърлени спортни панталони и намери документите, които търсеше. Подаде ги на Паоло. Беше писмо от адвокат. Студените и официални думи заплуваха пред очите на Паоло. Неприемливо поведение. Разумна финансова издръжка. Молба за бракоразводно дело. Семейното жилище.

— Съжалявам, Майкъл.

Никога няма да допусна това да се случи с мен, помисли си Паоло. Това се случва само на мъже като брат ми.

— Никога не знаеш — рече Майкъл, сякаш бе прочел мислите му. — При нас никога няма да се получи като при татко. Да си стоим къщи всяка вечер. Да сме щастливи с една жена. Знам, мислиш, че съм лош.

— Обичам те, тъпчо!

— Но ме смяташ за лош човек. Но аз не съм лош човек, Паоло. На всекиго може да се случи. На теб също.

— Майкъл, скоро се връщам. Оценявам това, което направи за мен, докато ме нямаше. Само ако можеш да задържиш крепостта още малко.

— Реших днес да си взема свободен ден. — Той взе дистанционното и го насочи към телевизора, който избухна с гръмка музика и силен смях. — Бизнесът е малко замрял.

— Нищо. Ти вземаш решенията. Но слушай, Майкъл. Всички мои кредитни карти са извън лимит. Отседнали сме в Пекин, а там животът не е по-евтин от Лондон, нито от Хонконг. Само още няколко седмици и се връщаме с Джесика и детето. Сигурен ли си, че ще справиш дотогава?

Майкъл отново напълни чашата си.

— Няма проблем. Какво друго може да се случи?

ГЛАВА 24

В бретона на малката Уей се бе закачило парченце от корнфлейкс.

Само Паоло беше там, за да го види. Джесика прекарваше поредния ден на опашката в британското посолство. Всеки ден ходеше дотам, вземаше си номерче само за да ѝ кажат няколко часа по-късно, че все още няма новини. Молбата за паспорт на малката Уей още не беше обработена.

Така че в скромната им стая в пекинския „Шератон“ само Паоло видя мокрото парченце от зърнена закуска, увиснало върху косата, която никога не е била подстригвана, и нещо в гледката на това парченце, увиснало над невинното съвършенство на това лице, докосна сърцето му и събуди чувства, които дори не можеше да назове.

Това беше само един миг в живота на дъщеря му, който един ден ще бъде загубен завинаги, но не преди последния му час на тази земя. Винаги щеше да си спомня за парченцето от корнфлейкс върху бретона малката Уей.

Паоло знаеше, че се превръща в друг човек сега, когато всичко в това дете — особено парченцето в рехавото ѝ бретонче — го караше да се замисли за преходността на живота и мимолетната му красота. Паоло се превръщаше в баща и сърцето му вече не му принадлежеше.

Сега тя беше тяхна дъщеря. Имаха документи на два езика за доказателство. В Пекин ги задържаха само опашките, бюрократите и безкрайните часове в британското посолство. Така че малкото им семейство засега беше с вързани ръце, изморено от кръстосване на площад „Тянанмън“. Стояха си в хотелската стая, където климатикът тихо бръмчеше.

Малката Уей започна да се върти неспокойно на високото столче и заплака от недоволство. Шепнейки успокоително, Паоло сръчно ѝ забърса лицето, извади от устата ѝ зальгалката „Хелоу, Кити“ и я вдигна от столчето.

— Време е за сън, красавице.

Хвана бебето с една ръка и отиде до прозореца — трийсет етажа по-надолу гъмжащите от движение кръгообразни улици на Пекин бяха огласяни от клаксони и тромби в сумрачната светлина — и той дръпна завесите.

Нежно я сложи да легне на подложката за преобличане, провери ѝ пелената, подуши въздуха и я докосна, за да провери дали не е мокра. Когато със задоволство установи, че не е направила нищо, той я сложи в креватчето и застана от Джесината страна на леглото. После отиде до CD плейъра, който стоеше под огромния телевизор с плосък екран, и сложи единствения диск на малката Уей.

Бяха го купили от универсалния магазин на Улицата на вечния мир. Колекция от стари детски песнички, които изглеждаха непроменени от детството на Паоло. Сякаш идваха от друг век. Дори на Паоло текстовете за големи тлъсти кокошки, отглеждане на свине, господари и господарки и омагьосани принцове-жаби му се струваха праисторически. Не можеше да си представи какво говореха на малката Уей. Но веднага щом чу началото на първата, тя се умири и заспа.

Боби Шафтоу се сдоби със рожба.

Люлее я на ръце.

„На колянце или на ръце,

Боби Шафтоу обича ме.“

Паоло лежеше на леглото със затворени очи. Откъде идваха тези странни рими? Дали не бяха викториански? Когато стана ясно, че малката Уей много харесва песничките на този диск, Паоло беше проверил от вътрешната страна на кутийката кой е написал песните и кой ги изпълнява. Но отвътре нямаше информация, сякаш песничките просто си съществуваха и щяха винаги да си съществуват, поколение след поколение.

Паоло се унесе в сън, чудейки се дали децата на малката Уей също щяха да слушат тези думи и тонове, които я успокояваха в шератонското креватче в Пекин. Следващото нещо, което помнеше, беше как Джесика влетя шумно в стаята с викове и смях, като размахваше червения британски паспорт, а в него имаше снимка на

дете, което приличаше на румен Буда, дебелобузо, с лице на покерджия и доста спокоен поглед към света.

Суматохата събуди бебето и Джесика я гушна и покри лицето ѝ с целувки, докато Паоло търкаше очи, за да се разсъни, и се опитваше да си спомни какво искаше да покаже на жена си. После изведнъж се сети. Но когато погледна, парченцето корнфлейкс от бретона на дъщеря му го нямаше, бе изчезнало завинаги и в сравнение с историческата новина на Джесика му се стори глупаво да се опита да обясни чувствата, които беше събудило у него.

Затова само гледаше как съпругата му държи дъщеря му и се усмихваше, докато Джесика се смееше и показваше на бебето паспорта и четеше името ѝ за пореден път. Уей Джуъл Барези. Много от осиновителите даваха на бебетата си западни имена, но Джесика винаги беше казвала, че това не е необходимо. Тя вече си имаше красиво име.

Всички тези нации, култури и истории, за да се създаде това момиченце, помисли си Паоло и почувства как се пръска от гордост.

Моята дъщеря, бъдещето.

Тук нямаше място за дебели хора.

Списанието беше пълно с млади хора, облечени по последния писък на модата, или с по-стари, които вървяха в крак с модата от двайсет години и повече. Младежите бяха униформено бледи, като че ли хиляди нощни клубове бяха избелили кожата им, докато по-старите бяха странно потъмнели, почти с оранжев оттенък — цветът на кожата им явно беше изкуствено потъмнен, докато цветът на косите им явно беше химично изсветлен.

Обаче всички имаха недохранен и ултрамодерен вид и огледаха с любопитство Кат, докато минаваше с патешка походка покрай бюрата им, в осмия месец, с двайсет килограма по-тежка от нормалното си тегло, притеснена заради новата си походка — това странно клатене вляво и вдясно, от което се чувстваше като огромен подут рак. Тя се стовари задъхана в стола срещу главния редактор.

Всички списания и книги за бременни представяха променящото се тяло като величествено и земно преживяване — в статии със заглавия като „Ти си бременна!“, „40 удивителни седмици!“ и

„Честито! Успяхте, да надуете корема!“, където безброй пъти се споменаваха „вашиите нови секси извивки“. За първи път в живота си тя се чувстваше безлична. Подпухнала, раздута, не се чувстваше удобно в кожата си. Мислеше, че привлича вниманието като кит в център по отслабване.

През нощта уголемените ѝ гърди я караха да се чувства, сякаш дели леглото с двама дебели непознати, които не можеха да стоят мирно. Имаше само една утеха, задето се превръщаше в жената слон, и това беше лекото ритане, което като че ли винаги започваше веднага щом полегнеше да си почине.

— Прегледах папката с изрезките от статиите ви — каза главният редактор. Почти момче в ретро „Адидас“, твърде готин, за да се усмихва.

— С удоволствие бих вършила и друга работа — рече Кат и поглади корема си инстинктивно. — Не е задължително да са рецензии за ресторанти. Знам, че вече си имате критик в тази област.

— Травис? Харесва ли ви Травис?

— О, Травис е страхотен. Много го харесвам. Проявява такава... нетърпимост. Как само успява да изглежда напълно отвратен от всичко!

— Да, добър е. — Той почеса замислено козята си брадичка. — Бих искал да ви предложи нещо, но в момента е малко неудобно.

— Че защо?

Най-накрая усмивка. Като на анорексична акула.

— Как да се изразя? Защото не мога да възложа работа на човек, който може да роди през следващия половин час. Вижте, аз самият имам деца. Две момчета, на три и на една годинка.

Бре! Кой би си помислил? Понякога ѝ се струваше, че тя е единственият човек на земята, който чака дете.

— Много скоро ще бъдете твърде заета, за да скалпите хиляда думи за някоя дълнопробна дупка. Не го ли знаете?

— Само че аз имам нужда от работа. Не мога да работя в ресторанти, защото приключват късно през...

Спря се. Той не беше лош човек. Стана ѝ симпатичен, когато разбра, че има деца. Но всичко в измъченото му притеснено изражение говореше само едно.

Това не е мой проблем, госпожо.

Кат имаше усещането, като че работещият свят изведнъж преминаваше покрай нея. Почувства се стара, макар че в този офис имаше далеч по-стари от нея — всички онези четирийсетгодишни роби на модата, ветерани от Ибиса и закоравели от шумни веселби и екстази глави — някак си изглеждаха по-млади от Кат с техните голи пълове, необременен живот и изкуствено изсветлени коси.

Кат стана да си ходи и отново погали корема си. Нагоре-надолу, нагоре.

Това почти недоловимо движение, с което казваше: „Не се тревожи, не се тревожи, не се тревожи, бебе.“

Попи седеше на високото столче и ядеше бебешко кисело мляко с пръсти. Малка пластмасова чиния с грозде я чакаше по-настрани на масата, на такова разстояние, че да не може да я достигне — награда, че си е изяла закуската или поне успешно я е размазала по лицето си.

Бавачката, едра жена от Ямайка на име Лъвли, се закикоти одобрително, когато Попи насочи още едно юмруче с кашата някъде в посока на устата си.

Отначало Лъвли ѝ се стори бавачката мечта. Тя приемаше гледането на Попи като нещо повече от работа — изглеждаше искрено влюбена в детето. Меган се трогна, когато видя, че Лъвли беше поставила снимка на Попи в малката стая за гости, в която спеше през седмицата, преди да се прибере в петък вечер при многобройната си челяд в Скотланд Дистрикт. Лъвли беше свършена. Имаше само един мъничък проблем.

На Меган ѝ се искаше Лъвли да може да запомни коя от тях е майката на Попи.

Проследи как Лъвли пъхва зърно грозде в устата на Попи.

— Лъвли?

— Да, г'спожо?

— Спомняш ли си какво се разбрахме за гроздето?

Мълчание. Попи гледаше майка си, докато дъвчеше гроздето.

— Разбрахме се, че гроздето трябва да се бели.

— В кожата има много полезни неща.

— Да, но тя е още много малка.

— На една година.

— Обаче се роди преждевременно — изрече Меган, вече разтреперана. — Много пъти сме говорили за това, помниш ли? При недоносените бебета не се брои от датата на раждане, а от датата, на която е трябвало да се родят.

Кърк влезе в кухнята, заметнал на рамо голяма торба с леководолазна екипировка. Целуна дъщеря си по главичката.

— Ще правим нощно гмуркане при Санди Крак. Лягай си, не ме чакай. Довиждане, Лъвли.

— Довиждане, господин Кърк.

Меган отиде до масата и грабна една кутия с плодов сок.

— А това какво е?

— Ябълков сок — отговори Лъвли, начумерена и възмутена. Тя нежно избърса лицето на Попи и внимателно я вдигна от високото столче.

— Лъвли — започна Меган, — в този сок има захар. Захар! Попи пие сок без захар. Мислех, че сме се разбрали...

Те я гледаха. Дъщеря ѝ и бавачката ѝ. Вкопчени една в друга, втренчени в Меган с едно и също изражение.

Погледите им казваха: да, всичко това е много добре, оплакванията заради сока със захар, небеленото грозде и останалото. Само че ти не си тук по цял ден.

Нали, мамо?

— Смъкнете малко долнището — нареди Меган и си сложи гумените ръкавици.

Жената чевръсто смъкна долната част на банския си. Едното полукълбо на дупето ѝ приличаше на бодливо прасе албинос — розово, кръгло и покрито с безброй черни бодли.

— Май сте седнали на морски таралеж — каза Меган. — Можете да се обуете. Ще ви предпиша нещо за болката.

Меган започна да си събира нещата, хвърляйки по един поглед към ярките платна на сърфистите. Една лодка за гмуркане се насочваше към хотела, червеното ѝ знаме с диагонални черти се вееше от бриза. Дали Кърк беше на борда ѝ?

— Само това ли? — попита жената.

Беше на трийсет и четири-пет, почерняла, с поддържано тяло, скъпи руси кичури в косата, без съмнение влиятелна персона в Лондон. Свикнала да получава всичко, което поиска. В Барбадос имаше много като нея.

— Болкоуспокояващите са най-доброто за вас — обясни Меган. — При бодлите на морския таралеж най-добре е да ги оставите сами да изскочат. Опитите да ги извадите повече ще ви навредят.

Жената се изпъчи. Несъмнено сигурно беше доста внушителна на някоя важна конференция. Сега с бодлите от морски таралеж в задника част от авторитета ѝ някак се бе изгубил.

— Моля, не се обиждайте, но имате ли подходящата квалификация? — попита тя. — Или сте нещо като... не знам... медицинската сестра на хотела?

Меган се усмихна.

— Аз съм дипломиран лекар. Но ако не сте доволна от диагнозата ми, няма проблем да вземете такси и да отидете в спешното отделение на „Куин Елизабет“ в Бриджтаун.

Жената изглеждаше ужасена.

— В местната болница?!

— Много са добри в „Куин Елизабет“. Нека ви прегледат. Да чуете още едно мнение.

През прозореца видя как лодката за гмуркане спря близо до брега. Хора, облечени в неопренови костюми, се катереха или скачаха в плитката вода. Кърк беше сред тях. Хубаво. Можеха да обядват заедно. Меган се усмихна любезно на жената.

— Приятна почивка. Надявам се скоро да се почувствате по-добре.

Центърът по гмуркане беше на другия край на хотелския плаж. Меган мина през пищното фоайе, отвърна на поздравите на хотелския персонал и слезе на плажа. Морският бриз галеше лицето ѝ и тя си пое дълбоко въздух. Това беше по-добър живот.

Но когато приближи центъра, видя Кърк да седи на плажа с едно момиче, облечено в неопрен.

Приличаше на една от онези шведки, които идваха на острова — освободена, независима и по-млада. Много по-млада, отколкото Меган си спомняше да е била някога. Кърк протегна ръка и отмахна мокър

кичур коса от лицето на момичето. Дъхът на Меган спря. Преди да я забележат, тя се обърна и се върна.

После отиде с колата до източния бряг, паркира малката си витара на хълма над Батшеба и прекара следващите няколко часа в наблюдение как Атлантическият океан се разбива по скалните формирания.

Още не можеше да се прибере вкъщи.

Не беше настъпил моментът да освободи бавачката.

Полетът от Пекин до Лондон трае десет часа.

Момичето от „Бритиш Еървейс“ на гишето сигурно беше харесало малката Уей, която от сладко бебе неусетно се превръщаше в чаровно детенце, защото тримата изведнъж се оказаха в салона за бизнескласа в самолета.

Джесика си бе представяла как гушка детето и отпива шампанско по пътя към дома. Само че се оказа все едно да пътуваш с дива маймунка.

При излитането малката Уей започна да пищи, когато я закопчаха с колана за скута на Джесика. Тя зави от гняв, когато не ѝ позволиха да отиде до пилотската кабина. Три месеца след първата им среща беше добила опит в ходенето и с удоволствие го упражняваше при всяка възможност.

И макар че Паоло я люля, гушка и ѝ обясни, че всичко ще е наред, тя си изплака очите през безкрайните часове над черните монголски планини, където времето вървеше назад и денят сякаш никога нямаше да свърши.

— Боже Господи! — промърмори един дебел бизнесмен, който беше изпил прекалено много чаши от безплатното шампанско.

Паоло, който държеше малката Уей, се обърна към него с побеляло от гняв лице.

— Сигурно ви е известно, че на бебетата е позволено да плачат. Съжалявам, че ви създаваме неудобство, наистина съжалявам, но на бебетата е позволено да плачат. И ако искате да кажете нещо за дъщеря ми — кажете го на мен. Не говорете за нея под носа си. Кажете го в лицето ми или си замълчете. Ясно ли е?

Уплашеният бизнесмен се скри зад своя Джон Гришам. Паоло се обърна, целият разтреперан, докато люлееше малката Уей.

Джесика не го беше виждала толкова ядосан. Съпругът ѝ беше нежен, тих мъж — това бе една причините да се влюби в него.

Но когато дебелият бизнесмен в салона за бизнескласа се оплака от малката Уей, Паоло беше открил в себе си ярост, на каквато тя не подозираше, че е способен.

Странно, рече си Джесика, тази ярост ѝ се стори най-естественото нещо на света.

ГЛАВА 25

Тази страна познаваше ураганите.

Зараждаха се някъде на изток от Барбадос и въпреки че можеха да връхлетят всеки ден от юни до ноември, обикновено заобикаляха острова откъм северната му част. Но не винаги.

Меган паркира витарата си на хълма над Холтаун. Беше взела Попи от детската ясла и сега детето радостно си играеше на столчето си с лилавия динозавър, наречен Барни. Меган погледна към хоризонта над морето и видя как небето почерня.

Облаците се сгъстиха и затъркаляха към острова и дъждът заплиска по стъклото на колата. Вятърът плющеше по палмите и свистеше.

— Не знам какво да правя, Попи — промърмори си тя. — Не знам дали да не се опитам да се доберем до дома.

Улиците вече опустяваха. Островитяните прибираха децата си, слагаха капациите на прозорците си и търсеха убежище. Една възрастна жена с малко дете под едната мишница и козленце под другата почука на стъклото на Меган.

— Искате ли да дойдете при нас, госпожо. Вие и малкото момиченце? Докато отmine. Този май се е засилил насам.

— Благодаря, но мисля да се опитам да стигна до вкъщи.

Жената кимна и отмина.

Меган включи на скорост и бавно се спусна към Сейнт Джеймс, като се страхуваше, че колата може да се подхлъзне на падналите от бурята палмови листа и захарна тръстика, разпилени по пътя. Звукът от вятъра в дърветата стана пронизителен и за първи път тя се изплаши, защото осъзна, че няма да има време да стигне до Бриджтаун.

Погледна в огледалото и видя, че Попи дърдори нещо на динозавъра си. Ако беше сама, вероятно щеше да рискува да стигне до вкъщи, но не и с бебето на задната седалка. Меган реши, че може да потърсят убежище в един от хотелите, докато ураганът удари или ги отmine, и се отправи към Мартиника и Доминика.

Почти беше стигнала до хотела, когато видя лодката за гмуркане. Беше изненадана от бурята или е била на някое от по-отдалечените места за гмуркане. Клатушкаше се несигурно към брега, бялото знаме плющеше лудешки.

Неговата лодка ли беше? Сърцето на Меган се сви.

Хотелското лоби беше почти опустяло, но Меган видя една позната на рецепцията.

— Ще я вземеш ли за пет минути?

Меган ѝ подаде Попи, която запротестира, но се усмихна, когато жената започна да се възхищава на лилавия динозавър с престорен ентусиазъм.

Меган изтича и се подхлъзна на мокрия каменен под в лобито. Дървените капаци на минибара край басейна вече бяха спуснати. Един син плажен чадър се изгъркаля покрай нея и вятърът го вдигна във въздуха. Погледна към морето и я обзе паника, когато не видя лодката.

Напредвайки бавно, Меган се отправи към центъра по гмуркане в далечния край на плажа, а очите ѝ се насълзяваха от вятъра и пясъкът пареше босите ѝ стъпала.

Центърът изглеждаше опустял. Джетовите, морските каяци и ярките платна на уиндсърфовете бяха издърпани на брега, далече от бурята. Но вратата не беше заключена и вътре се долавяше някакво движение. Точно там го откри с шведската туристка, същото момиче, с което го беше видяла преди — в тъмната задна част на помещението сред нахвърляните празни кислородни бутилки, неопренови костюми и друга екипировка.

Вече бяха свършили и се бяха облекли, дори не се прегръщаха. Само че Меган не можеше да се самозаблуждава. Знаеше какво означава това. Означаваше, че отново е съвсем сама с дъщеря си.

А няма по-самотен човек от сам човек с бебе, помисли си Меган.

На витрината на автосалона на братя Барези, без да се притесняват от оживената улица в северен Лондон, двама младежи с качулки правеха нещо на вратата на едно алфа ромео.

Паоло застана на тротоара като вцепенен в очакване брат му всеки момент да се появи с бухалката в ръце или поне с мобилен телефон, избирайки 999.

Но от Майкъл нямаше следа и двамата качулати младежи продължаваха безпрепятствено делото си.

Паоло заблъска по стъклото. Вече бяха отворили вратата и звукът от алармата на колата заглушаваше виковете му. Когато успя да влезе вътре, те вече бяха в колата и този на мястото на шофьора пробваше кой от ключовете от връзката в ръката му ще влезе в стартера.

— Ей, вие! Малки копеленца, обадох се в полицията!

Те го погледнаха изпод качулките, като зли създания от Мордор, и изведнъж изскочиха от колата. Паоло се приближаваше предпазливо към тях и сега отскочи назад, когато те се втурнаха към него, а единият замахна с лост силно към главата му. После избягаха и той ги остави, щастлив да им види гърбовете. Остана сам в оплячкосания автосалон.

Бяха останали само две коли. Разбитата алфа ромео и едно старо мазерати. Две ферарита и едно ламборджини галардо бяха изчезнали. Половината от стоката им липсваше. По-добрата, изключително скъпа половина. Или беше продадена, или открадната. Или бяха забогатели, или разорени.

Откри брат си в офиса. Легнал по гръб с празна бутилка от ракия в ръцете.

Паоло коленичи и го раздруса.

— Къде е стоката, Майкъл?

— Какво? А? Паоло?

— Каж ми, че си я продал. Продад си я, нали? Всичко, за което сме работили, беше вложено в тази стока.

Майкъл седна със стон.

— Имаше проникване с взлом.

Паоло взе бутилката и я разби в стената.

— Ти, тъпо, тъпо копеле!

— Спокойно. Нали имаме застраховка?

— Мислиш ли, че ще платят за това? Да лежиш смъртно пиян, докато половината от гаменчетата на „Холоуей“ са в нашия автосалон? Момчетата от застрахователното дружество ще решат, че и ние сме в играта. Ще извадим късмет, ако отървем затвора.

— Ами... — рече Майкъл.

— Ами — какво?

— Нямаше те три месеца. Три месеца в Китай. Три месеца бях съвсем сам, само с едно краткотрайно посещение, с цел да се

почувстваш ти по-добре, задето те е нямало.

— Ти ми каза, че можеш да се справиш. Каза ми, че можеш да се грижиш за бизнеса сам. — Той се изправи и започна да крачи из стаята, като си скубеше косата. — Господи, Майкъл, какво ще стане с нас? Имам семейство на ръцете си!

Очите на Майкъл бяха зли и изпълнени със завист цепки.

— Късметлия!

Започнаха бизнеса си от нулата. Шофьор на черно такси и шофьор на мини-такси, които пробваха късмета си за банков заем. А сега отново бяха останали голи като пушки. Той искаше най-доброто за дъщеря си. Такъв беше планът. Само най-доброто. А сега я бе разочаровал още преди да си разопаковат куфарите.

От автосалона се чу шум и Паоло излезе от офиса. Един набит розововрат мъж с ниско подстригана коса гледаше разбитата врата на алфа ромеото.

— Затворено е — каза Паоло, надвиквайки се с алармата.

— Майкъл Барези?

Паоло изведнъж се сети, че това е съпругът на Джинджър. Помисли си за пияния си брат на пода, за разбитото му семейство далече от него и реши, че не може да позволи да му се случи още едно лошо нещо.

Затова си пое въздух и го изпусна с въздишка.

— Да, аз съм. Аз съм Майк Барези.

Паоло видя приближаващия се юмрук и наистина искаше да го избегне, но явно нямаше време и ударът се стовари като чук с пълна сила върху устата му, нещо твърдо и метално — халка? — би било забавно — разцепи устната му. Ударът го завъртя и едва не го събори на земята. Когато се обърна отново към съпруга на Джинджър, мъжът го чакаше, за да каже нещо. Беше почти реч.

— Тя се върна при мен и децата. Не знам с какво си ѝ завъртял главата. Но тя не е такава. Това... тази история... е приключена.

Когато мъжът си отиде, Паоло заключи автосалона и успя да изключи алармата на разбитата кола. Върна се в офиса и завари Майкъл да плаче тихичко. Паоло прегърна брат си и го целуна леко по главата.

— Загубих я, братле. Загубих любовта на живота си.

Отначало Паоло реши, че брат му говори за Наоко, добрата съпруга, която го беше напуснала, или може би дори за Джинджър, отчаяната съпруга, която го беше чукала като за последно, а сега се бе върнала при съпруга си.

Но, разбира се, не бяха те. Любовта на живота на брат му? Паоло имаше нейни снимки нейде в някое чекмедже.

Можеше да бъде само Клои.

Кат се спря пред витрината на един благотворителен магазин, привлечена от изложената старовремска детска количка. Като на черно-белите снимки отпреди войните, на които бавачки в униформи бутаха своите подопечни по Бъркли Скуеър.

Истинска голяма детска количка. Ретро, разбира се — съвременен модел на оригинала, както се правеха съвременни модели на бръмбара и на минито. Кат обаче не виждаше нищо лошо в това.

Влезе вътре, за да се полюбува на количката. Беше солидна и сигурна. Това искаше за бебето си — нещата, които ѝ бяха липсвали в детството. Само че беше огромна — все едно да возиш бебето си в танк от Втората световна война. Представи си как количката се заклещва на входа на „Старбъкс“, бебето се дере, всички зяпат.

— Кат?

Рори се оказа до нея, притеснен, с усмивка на изненада и отначало тя си помисли, че сигурно я е следил. После видя двете торби, които носеше, натъпкани с бели износени пижами. Екипи по карате.

— Дойдох само да ги оставя. Екипи, които вече не стават на курсистите ми. Понякога децата се отказват да тренират бойни изкуства само защото нямат екипи. Искаш да купиш количката ли?

— Само гледам.

Бузите ѝ пламнаха. Да пазарува за нероденото си дете в благотворителен магазин. Докъде беше стигнала? Чувстваше се избутана в най-ниската точка на живота си.

— Готов съм да помогна с каквото мога. Наистина. Независимо от станалото между нас. Каквото и да мислиш за мен. Искам да помогна. Само трябва да кажеш. — Рори се загледа със съмнение в огромната количка. — Може би бихме могли да купим нещо ново...

— За мен нещата втора употреба не са признак на провал — троснато изрече Кат. — Имам две по-малки сестри. Израснаха с омалелите ми дрехи. Не им навреди.

— Разбира се — отстъпи той. — Е, всичко наред ли е?

Тя докосна корема си, който ѝ се струваше като най-странното нещо на света, но в същото време и най-естественото. Новият живот, свързан с нея, растящ в нея. Част от нея, която щеше да живее дълго след като тя си отиде.

— Бебето е добре.

Видя облекчение на лицето му. Човек, който е бил родител. Човек, който разбираше, че има хиляди неща, които могат да се объркат.

— Ехографиите досега не показаха нищо тревожно.

— Не ме изолирай от това, Кат.

Той беше добър човек. Виждаше го. Затова се беше влюбила в него. Но то не беше достатъчно. Само желанието да постъпиш почтено не беше достатъчно. Защото какво би станало, когато ги напусне? Сърцето ѝ щеше да се изпълни с горчивина и на света щеше да има още едно нещастно дете, чиито родители се мразеха.

— Вече ти казах. Не ми трябва човек, който няма да остане с мен до края. Все говорят за жени, които са твърде стари да раждат, но според мен идва момент, в който и мъжът става прекалено стар за деца. Може би не биологично. Емоционално. Психически. Липсва им кураж. Знаеш какво имам предвид.

Тя видя раздразнението и негодуванието, които се надигнаха в него — изражението на лицето му бе „Това дете е и мое!“ — но после изчезнаха, заместени от нещо, от което още не беше готов да се откаже.

— Признавам, че имах някои съмнения, Кат. Не мога да го променя, но не мисля, че е толкова лошо. Не мисля, че човек трябва да се отнася към децата лекомислено. Ти искаш доживотна гаранция, но никой не може да ти я даде.

— Давай, кажи ми да си купя тостер, щом искам гаранция.

— Знаеш ли какво осъзнах? Семействата са объркана работа. Дори когато са добри — сложно е. Имаш ли нужда от пари?

— Мога ли да ви помогна?

Беше продавачката, възрастна дама, която ги гледаше през очила с голям диоптър.

— Донесох това — обясни Рори.

Старата дама разрови торбите.

— О, много са модерни — изрече. — Много яки!

— Всъщност това са екипи за карате — обясни Рори. — Дадох ги на химическо чистене, но се опасявам, че някои са доста износени.

— О, децата се радват на всичко — изкикоти се възрастната продавачка. — Това им е хубавото на децата — приемат всичко, което им дадеш.

Кат си помисли, че усмивката на възрастната жена беше прелестна като лицето на дете на Коледа.

— Какво е станало с устата ти? — Джесика намести малката Уей така, че да може да докосне сцепената му устна.

Паоло трепна от допира на пръстите ѝ.

— Един ревнив съпруг ме фрасна по лицето, понеже съпругата му кръшкала.

Джесика го погледна, после се засмя.

— Много смешно. Нали той е един смешен татко?

Малката Уей беше с обичайните си три залъгалки — една в розовата ѝ уста и по една във всяко юмруче. Бяха отровно-жълти, а когато спеше в креватчето, долепено откъм страната на Джесика на спалнята, бибероните блестяха и светеха в тъмното като златни светулки. Тя беше спокойно, щастливо дете и само пристрастяването ѝ към бибероните издаваше онова безименно безпокойство, погребано дълбоко в нея. Джесика вярваше, че с времето ще изчезне. Щяха да прогонят страха.

— Тъкмо се канех да я сложа да спи.

— Виждам. Издокарали сте се. Малката Уей в пижама, а ти приличаш на придворна дама в двореца на китайската императрица.

Джесика беше облечена в черен китайски саронг, обточен с червена лента по високата столче яка и през едното рамо. Беше прилепнал като хирургическа ръкавица, с цепка от едната страна, която стигаше до бедрото ѝ. Беше започнала да облича роклята вечер, когато слагаше малката Уей да спи.

— Мислиш ли, че е глупаво?

Той се усмихна.

— Изглеждаш чудесно. Мисля, че тя май е твърде малка, за да го оцени. Знаеш. Реверансът към нейната култура.

Не беше само роклята.

В коридора имаше свитък с китайска калиграфия там, където някога беше „Целувката“ на Гюстав Климт. Маски от пекинската опера украсяваха кухнята. В двата края на рафта в детската стая, притиснали говорещите жаби, танцуващите динозаври и героите от „Мечо Пух“, два китайски лъва бдяха над китайското дете, оказало се незнайно как в това зелено лондонско предградие.

— Много ли е откачено — попита Джесика и опипа високата яка на саронга. — Вероятно. Нищо не знаем за нея. Не знаем коя е била майка ѝ. Не знаем кога е родена. Днес може да е първият ѝ рожден ден. Или е бил миналия месец. — Малката Уей погледна Джесика, сякаш следеше разговора. Джесика разсеяно погали дъщеря си по лицето. — Не знаем, Паоло. И никога няма да узнаем, там е работата. Тя също. Но в едно нещо ще бъде сигурна — че е осиновена. Тя е китайка. И искам да се гордее с това.

Малката Уей ги зяпна с раздалечените си кафяви очи и Паоло се запита как, по дяволите, някой можеше да я изостави. Как може човек да си даде детето?

— Ти я обичаш като истинска майка. Повече от истинската ѝ майка. Само това има значение.

— Просто искам да се гордее със себе си, с наследството си, с корените си. Не искам да се чувства на второ място. Защото, знаеш ли, аз съм изпитала какво е да се чувстваш пренебрегната.

Паоло докосна съпругата си и почувства кожата ѝ под коприната. Никога нямаше да престане да я желае.

— За мен ти никога не си била на второ място. Никой друг не може да те измести.

— И след като я научим да се гордее с корените си, трябва само да я обичаме. И всичко ще бъде наред.

— Ще бъде.

Той го вярваше. Бяха обиколили света, за да се намерят. Не можеше да повярва, че е било чисто съвпадение. Било е писано. Роден от погрешния корем — намерил точната врата.

Тримата се качиха на втория етаж. Малката Уей захленчи, когато се озоваха в тъмнината на спалнята. Джесика започна да я успокоява и намаза с гел венците ѝ, където бяха набъбнали първите зъбчета, а Паоло тихо излезе, защото знаеше, че съпругата му ще остане с дъщеря им, докато тя не заспи.

Когато Джесика се върна в дневната, той я чакаше. Искаше да приключи с това. С ужасната новина, че я е предал.

— Джес, ще трябва да затегнем коланите.

Тя кимна.

— Добре.

— Бизнесът е зле. Майкъл... ами всичко се е объркало, докато ме нямаше. Изглежда, че с бизнеса е свършено.

— Ами къщата? — Страх в очите ѝ. — Ще запазим ли къщата?

С бебето голямата къща с безкрайната градина беше започнала да придобива смисъл. Но без бизнеса ежемесечната вноска за ипотеката изведнъж му се стори астрономическа.

— Трябва да се откажем от къщата, Джес.

Джесика кимна и замълча, докато осмисляше новината. Само че тя вече не изглеждаше изплашена. Паоло беше уплашеният.

— Ипотеката... просто не съм сигурен, че ще може да я изплащаме всеки месец. Не и с парите, които ще изкарвам занапред.

— Разбирам. Какво ще работиш?

Той сви рамене, като че ли още не беше решил, с горчивия вкус на провала в устата си. Но вече знаеше какво трябваше да направи. Трябваше да започне всичко отначало.

— Разбирам единствено от коли. Щом не мога да ги продавам, ще карам кола.

Тя протегна ръка и го докосна.

— Няма нищо. Наистина. Говориш за черно такси, нали?

— Да.

— Какво лошо има? Лондонските черни таксите са най-добрите в света. Каза ми го, когато се запознахме. Помниш ли?

— Всичко помня.

— Ще си намерим по-малко жилище. Ще се преместим отново в града. По-близо до семействата ни.

— Но бебето обича градината!

Гласът му беше спокоен, но в очите му се четеше страх. Страхът от бедността, от работа, която мрази, и да се връща вкъщи толкова уморен, че да заспива пред телевизора. После да става на следващата сутрин и всичко да се повтаря отново.

— Може да си играе в парка.

— Но ти обичаш тази къща.

— Ще обичам и новата.

Той наведе глава и му се доплака. Чу гласа на баща си от миналото — „Момчета, никога няма да забогатееете, ако работите за друг“. Най-много от всичко на света искаше да осигурява добре семейството си. Толкова се гордееше с парите, които изкарваше през последните години. Смяташе, че това го прави истински мъж. А сега беше свършено.

— Разочаровах те, Джеси. Теб и бебето.

Тя се усмихна.

— Никога не можеш да ни разочароваш. — Обхвана лицето му с длани и той усети стоманената нишка в нея.

От момента, в който я зърна, беше изпитал нужда да я закриля, да се грижи за нея. Ала може би тя се беше грижила за него през цялото време.

— Мислиш, че те обичам, защото изкарваш добри пари? Защото имаме голяма къща? Обичам те, защото си добър и винаги си до мен. Винаги си бил, Паоло. През цялото време, докато не можех да забременея. По време на изследванията и разочарованията. Никога не се отказа от мен, нали?

— Че защо ми е?

Тя се сгуши в прегръдките му и той почувства извивките на тялото ѝ под коприната на саронга.

— Не е лошо да останеш с тази рокля още малко — каза той. Спогледаха се. — Ако не си много изморена.

— Изобщо не съм изморена — отвърна тя с онзи изкусителен, томителен поглед.

Хубаво беше да се любят като преди, с кипнала кръв, на запалени лампи и разхвърляни из цялата стая дрехи, отпуснати и възбудени едновременно, без да дават пукната пара за бъдещето на човешката раса.

ГЛАВА 26

Кърк крачеше из спалнята, докато Меган опаковаше багажа си.

— Не си отивай — каза. — Не ме напускай. Моля те, не ме разделяй с дъщеря ми.

Сега, когато беше настъпил краят, Меган изпитваше странно спокойствие. Тя погледна колекцията от бански костюми на Попи. Нямахше да ѝ трябват в Лондон. Един щеше да е достатъчен. Хвърли в куфара розов бански с къдрички и остави останалите.

— Ти знаеше какъв съм — продължи той вече с друг тон. — Виж само как се запознахме. Не може да се нарече дълго ухажване, нали? Какво можеш да очакваш от мъж, с когото си се чукала на първата среща?

После останаха нейните дрехи. През последните няколко месеца гардеробът ѝ определено беше придобил тропически уклон. Всички тези тениски и къси панталони нямахше да ѝ трябват. Не и в Лондон.

— Няма да можеш да издържаш себе си и бебето — рече ядосано. — С грошовете, които ти подхвърля здравната каса. Дори мизерниците от „Съни Вю“, които карат на социални помощи, ще те гледат отвисоко.

Ще оцелеем, мислеше си тя. Имам професия, семейство, ще оцелеем. Макар че не беше съвсем наясно как. Щеше да е различно да живее сама. Но не изпитваше нужда да го обяснява на Кърк. Сбогуванията винаги бяха болезнени и тъжни, но това беше за добро. Вече нямахше смисъл да обяснява каквото и да било.

— Ще се откажеш от този живот заради един мръсен и сбутан град? — Вече крещеше. — Ще се откажеш от слънцето и плажовете заради мрачните улици, дъжда и проклетото метро?

Остави много неща. Решението, че няма нужда от този излишен багаж, беше доста освобождаващо. Купищата летни дрехи. Банските костюми. И този мъж.

— Не сме правили секс от месеци. — Отново умоляваше. — Аз и ти, Меган. Връзката ни се крепи на онова, което направихме върху купчината палта. Съжалявам, много съжалявам, но ми липсваше

човешки контакт. Можеш да го разбереш, нали? Някои хора могат да живеят без това. Други не. Тя беше шведка, двайсетгодишна, и си въртеше опашката пред мен. Какво трябваше да направя?

Меган затвори куфара. Нямаше нужда от тези дрехи. Можеха да пътуват с малко багаж. Най-добре. Обърна се към него и опита да му обясни.

— Просто мисля, че е редно да се обичаме. В общи линии ти си добър човек и беше добър приятел въпреки твоята шведка. Но нещата не потръгнаха както трябва от самото начало. Ако двама души имат дете, редно е да се обичат.

После Меган слезе на долния етаж и пое дъщеря си от бавачката.

— Всичко наред ли е? — попита Джак Джуъл.

Какво можеше да каже Кат на баща си? Можеше ли да му сподели, че единствените гащи, в които се побираше, бяха с размерите на цирков купол? Или че заради запека ѝ се струваше, че са ѝ напъхали тапа отзад? Или че се притеснява за така наречените „вагинални сълзи“? Не може да говориш с баща си за тези неща.

— Наред е — отвърна.

— Наистина? Имаш уморен вид.

— Всеки път като реша да подремна, бебето се заема с уроци по салса — усмихна се тя. — Но съм добре. Бебето е добре, така че всичко е тип-топ.

Джак влезе със залитане в апартамента, натоварен с торбите с покупки за бебето. Разтовариха ги на малката масичка и заразглеждаха с усмивка умалените копия на дрехи за възрастни, като джинсовото яке с избродираните хипарски цветя, маратонките „Найки“ колкото кибритени кутийки и бойните камуфлажни панталони като за кукла. Сърцето на Кат натежа, защото моментът изискваше повече хора. Двамата с баща ѝ не бяха достатъчни, за да се порадват на бебешките дрешки.

— Добре ли си, скъпа? — попита Джак, а хубавото му старо лице придоби загрижено изражение.

Тя кимна и прие носната кърпичка. Май баща ѝ беше последният мъж на земята, който носеше носна кърпичка. Виж го само! Кат се усмихна на самото и вратовръзката му. Обичаше го заради

официалните дрехи, които беше облякъл за посещението в апартамента ѝ.

— Много си елегантен, татко. Както винаги.

Той прокара пръсти по коприната на вратовръзката.

— Хана се опитва да ме накара да се поотпусна малко. Да се обличам повече с дрехи... ами като тези. — Той посочи модерните бебешки дрешки. — Вероятно бебето може да ми даде няколко модни съвета.

— Харесвам стила ти — каза Кат. — Единственият англичанин, който не притежава бейзболна шапка.

Джак театрално потръпна.

— Не мога да понасям тези пуцини. С тях приличам на дядото на Еминем.

Кат се засмя. Дъщерите му всеки път се удивляваха как можеше да се облича като Едуард VIII и въпреки това винаги измисляше на място съответната реплика от съвременната поп култура.

— Как е Хана? Все още сте заедно, нали?

Той се почувства неудобно.

— О, да. Заедно сме.

— Хана ми харесва. — Тонът на Кат беше безпристрастен. — Приятна е.

— Да. Аз самият я харесвам. Много. Тя е много специално момиче. Искях да кажа... жена.

Кат наблюдаваше внимателно баща си. Вече започваше да загорява.

— Ами това е много хубаво, татко.

Той кимна. Като че ли събираше смелост да поиска одобрението ѝ. Щеше ли да го поиска от Меган и Джесика? Иди само от нея?

— Чудя се какво би казала, ако се оженим?

Кат не знаеше какво да каже. След развода в живота на баща ѝ винаги беше имало жени. Много жени. Знаеше го. Но през последните двайсет и пет години беше свикнала с мисълта, че той никога няма да се ожени повторно.

— Ако смяташ, че така ще си по-щастлив, татко — отговори, като подбираше внимателно думите си. — Не ни натресе мащеха, докато растяхме, и винаги ще ти бъдем благодарни. Но сега не сме ти на ръцете. Заслужаваш да бъдеш щастлив.

— Хана ще ме направи щастлив.

— Обаче... не, не ми влиза в работата.

— Кажи.

Тя се наведе към него и почувства как бебето се размърда.

— Не се ли страхуваш, че историята ще се повтори? Това не те ли плаши? Първата ти съпруга те напусна. Ами ако и втората постъпи по същия начин?

Той сви рамене.

— Човек трябва да поеме риска. Всеки път поемаш риск. Ако всеки път се страхуваме, че ще бъдем наранени и унижени, никога няма да сме в състояние да обичаме някого.

Кат се усмихна, докато сгъваше дрешките на бебето. Той ще изглежда като малък мъж. Още преди да проходи.

— Ти си по-смел от мен — каза на баща си.

Джак Джуъл я погледна невярващо.

— Няма по-смел човек от теб, Кат.

Тя се изсмя и поклати глава.

— Вярно е — настоя той. — Спомням си как веднъж се прибрах от снимки, когато ти беше на около дванайсет години. Година, година и нещо, след като майка ти си отиде. Джесика и Меган били на улицата. Някакви момчета ги тормозели. Подигравали се на Джеси.

— Спомням си — каза Кат. — Джесика носеше поличката си от балета. Беше се облякла като балерина и плачеше. Мислела си, че другите деца ще се впечатлят от поличката ѝ.

— Ти излетя от къщата по домакинска престилка и жълти ръкавици и гони онези хлапетии чак до съседната улица. Помислих си, че не съм виждал толкова смел човек. И не само заради това. Поведението ти всеки ден, докато растяхте.

— Това не е смелост, а просто справяне. Освен това ми харесваше да се грижа за сестрите си. — Доколко можеше да бъде честна с него? — Караше ме да се чувствам по-силна.

Той я наблюдаваше как сгъва дрехите, които беше купил за нероденото ѝ дете.

— Съжалявам, че не ти беше по-лесно. Не исках животът ни да се стече така. Да бях избрал жена, която нямаше да ме напусне!

Тя се засмя в опит да му повдигне настроението. Не искаше той да продължава да живее с тъгата от миналото.

— Но ако се беше оженил за друга, мен нямаше да ме има, нали? Нито Меган и Джесика.

— Не, нямаше да ви има, ако се бях оженил за друга — усмихна се той. — И това би било ужасно.

Когато отвориха входната врата, видяха чисто новата количка, паркирана в коридора.

Беше от „Мамас и Папас“, син металик с три колела. Приличаше на колите, които продаваше Паоло. С елегантни заоблени форми, аеродинамична, с обещание за високи скорости. Кат се престори, че я е очаквала.

После целуна баща си за довиждане, вкара количката в апартамента и я паркира в единия край на спалнята. Оттам можеше да ѝ се любува в тъмното, докато лежеше будна и поглаждаше корема си в очакване на своето бебе.

Паоло беше забравил какво е да живееш в апартамент.

Думкане на музиката от нечий апартамент. Миризма на манджа от съседите. Стъпки по тавана. Смях под краката ти. Чуждо ежедневие, което ти се натрапва. Съседите отгоре обичаха агнешко с къри и „Колдплей“. Паоло вече ненавиждаше „Колдплей“ и агнешко с къри.

Джесика къпеше малката Уей с навити до лактите ръкави и правеше пяна, за да си поиграе детето. Малката Уей цапаше от единия край на ваната до другия с издутото си бебешко коремче, като внимателно подреждаше сбирката си от пластмасови патета и жаби на ръба на ваната.

Паоло им се усмихна, макар че хич не му беше до усмивки, и ги целуна за довиждане. Нощта падаше и беше време да отива на работа.

Вратата на дома им приличаше на картонена. Толкова крехка защита от цялата мръсотия на света отвън. Той превъртя два пъти ключа и заслиза по стълбите, огласяни от шума и миризмите на чуждия живот, който се натрапваше на живота на семейството му. В подножието на стълбището беше изхвърлена газова печка, покрита с нещо като зелен мухъл и планина от писма, адресирани до отдавна напуснали наематели.

Трябва да се махнем оттук, каза си, докато отключваше черното такси. Трябва да ги измъкна оттук.

Не защото съм голям бизнесмен и трябва да работя за себе си. Не защото съм твърде добър за това място и за тези съседи с тяхното агнешко с къри и „Колдплей“.

А защото съм баща. Защото имам семейство.

Обичаше да работи през нощта. Харесваше му, че движението беше по-спокойно и можеше да караш, без да попадеш в задръствания и да дишаш изпаренията на пренаселения град.

Паоло започваше вечерта в Ситито, обикаляше „Чийпсайд“ и „Мургейт“ в търсене на клиенти, като качваше финансиста, запътили се към гарите и предградията, после се прехвърляше на „Уест Енд“ и така докъм полунощ, когато настъпваше няколкочасов мъртъв период преди зазоряване, когато самолетите от Хонконг и Барбадос започваха да кацат на „Хийтроу“.

По това време, когато нощта беше свършила, но новият ден още не беше започнал, Паоло се отправяше към убежището на таксиметровите шофьори, скрито под Уестуей — място с ограничен достъп, подобно на джентълменски клуб в „Сейнт Джеймс“. Там имаше автомивка, гараж и двацет и четири часова закувалня, където не те пускаха, без да си показал значката си на шофьор на черно такси.

Там Паоло почистваше отвътре таксито. Повръщано. Бирени кутии. Обувка с висок ток. Презервативи, използвани или неотворени. Кафяви остатъци от кебап и белезникави локвички сперма. Мобилни телефони, чадъри и — веднъж — вибратор „Господин Любовен мускул“. Никога не споделяше пред Джесика какво намираще отзад в таксито.

Когато свършеше с почистването, Паоло седеше с другите таксиметрови шофьори на чаша кафе и сандвич с бекон, усмихваше се, когато го наричаха „маслено момче“ — което означаваше зелен таксиджия, който отнема хляба и маслото на по-опитните колеги, — и слушаше шеговитите им закачки.

— Та значи, качвам аз тази труженичка на Парк Лейн и когато стигаме на адреса, тя седи с разтворени крака и ми вика: „Можеш ли да си го приспаднеш от това?“ А аз ѝ викам: „Нямаш ли нещо по-малко?“

Беше време, когато Паоло смяташе, че това е страхотен начин на живот и никога няма да му омръзне. Когато стомахът му беше пълен с подсладен горещ чай и сандвичи с бекон и кетчуп, а таксито му беше

току-що почистено и смехът на колегите още звънтеше в ушите му, Паоло се качваше на таксито с усещането, че градът му принадлежи.

Лондон беше красив. Сега го виждаше.

Да виждаш луната над просторните паркове, изгрева над доковете, или утринната мъгла над реката, да гледаш тези неща, когато никой друг не ги вижда, да се простират пред теб, когато караш сам из пустия град — това ти дава чувството, че си жив.

В такива моменти беше щастлив, че отново е в занаята, щастлив непрекъснато да е в движение, щастлив, че вече си няма работа с данъчни инспектори и затъпяващата бюрокрация на малкия бизнес. Паоло работеше по цяла нощ и понякога забравяше всичко и се чувстваше напълно свободен.

И така докато стигнеше до летището за последния клиент. Туристите и бизнесмените слизаха с олюляване от самолетите с посивели лица и махмурлук от безплатната пиячка, умът им още беше на друго място, главите им — празни от спиртосването през полета над половината земно кълбо, и Паоло качваше някой от тях, за да го закара в хотела или у дома му.

После изгасваше най-накрая жълтата лампичка „свободно“, връщаше се в малкия им апартамент, където агнешкото с къри и „Колдплей“ се просмукваха през тънките като хартия стени, и дълго време наблюдаваше как съпругата му и дъщеря му спят, лицата им — най-любимото му нещо на света, и се просълзяваше, почти пиян от изтощение и любов.

ГЛАВА 27

Меган отиде да види доктор Лоуфорд — сякаш бяха минали години, не месеци. На колко години беше той? Петдесет, петдесет и няколко? Изглеждаше като възрастен мъж, като че ли болестите в този квартал бяха започнали да се просмукват в костите му.

— Започни частна практика — посъветва я, седнал на бюрото си в паузата между двама пациенти. — Махни се оттук и не се връщай никога.

Отначало тя си помисли, че се шегува. После осъзна, че изобщо не се шегува.

Миризмата му си бе същата — на цигари, примесени със сирене и сладка туршия. Някога тази миризма я отвращаваше, а сега осъзна, че ѝ е липсвала. Той самият ѝ липсваше с великодушието и мъдростта, които прикриваше с евтините си костюми и цигарен дим.

— Да започна частна практика? — попита невярващо. — Защо да го правя?

— Защото тук нищо не се е променило. — Той отпи глътка от кафеникавата течност в пластмасова чашка. — Пациентите са прекалено много. Лекарите не достигат. Времето не достига. Причините, поради които избяга, са причините да започнеш частна практика.

Страните на Меган пламнаха.

— Това ли направих? Избягах?

— Не те критикувам. Нито те виня. Тази кратуна щеше да те убие. — Кратуна беше лекарски жаргон за „вътре свети, но външи няма никой“. — Имаш дете, за което трябва да мислиш сега. Но в крайна сметка причините, поради които избяга, са същите, поради които трябва да стоиш надалеч.

Никога не ѝ беше хрумвало, че Лоуфорд ще я посъветва да работи в частния сектор. Частните лекари бяха мечтата на пациентите, които идваха в кабинетите. Все едно да спечелиш от лотарията — нещо, което един ден щяха да направят, за да избягат от опашките и кусурите на претовареното държавно здравеопазване. Ако лекарите си

мечтаеха да започнат частна практика, никога не го бяха споменавали пред Меган. Щеше да е богохулство.

— Пак ще помагаш на хората — продължи Лоуфорд. — Знае ли човек? Може дори да помогнеш на повече хора. Какво добро правим за хората тук? Раздаваме антибиотици като бонбони. Теб никога не те е бивало в конвейерната медицина, нали? „Влезте. Довиждане.“ — Усмихна се при спомена за ентусиазираната стажантка Меган. — Ти винаги държеше да се отнасяш с тях като с човешки същества.

Лоуфорд започна да пише нещо върху кочана с рецепти, като че ли името и телефонният номер бяха лечението за оплакванията на Меган.

— Предлагам ти да опиташ късмета си като заместник на някоя лекарка в отпуск по майчинство. Много от блестящите докторки на Уимпъл Стрийт и Харли Стрийт си вземат тримесечен отпуск след раждането.

Меган взе листчето.

— Не искате да работя тук — изрече, като се опитваше да прикрие обидата си.

— Искам да си щастлива — възрази той с по-суров тон, за да прикрие нежността и чувствата в думите си, и тя си помисли: „Той е като мен.“ После Лоуфорд погледна часовника си и изпи наведнъж кафеникавата течност. — Време е да се залавям за работа.

Меган отривисто стисна дланта му. Всяка друга форма на физически контакт — прегръдка, целувка — би била немислима. После той я изпроводи делово от кабинета и извика следващия пациент. Меган искаше да му благодари, да му каже, че без него нямаше да придобие правоспособност; че дължи всичко на него. Само че Лоуфорд вече беше с гръб към нея и влизаше в кабинета след един старец, който едва пристъпяше.

Чакалнята беше пълна и сред множеството лица Меган забеляза, че някои ѝ се усмихват. Една жена с малко дете, което се опитваше да се откопчи от желязната хватка на майка си, се изправи, за да я поздрави.

— Здравейте, докторе!

— Госпожо Съмър!

Жената гордо изпъчи корем. Сигурно беше в шестия месец.

— Чух, че сте заминала. Радвам се да ви видя отново. — Поглади корема си. — Можете да ми помогнете с бебето.

— Би било чудесно — каза Меган, преди да обясни, че се мести и само минава оттам. Госпожа Съмър изглеждаше съкрушена, но се усмихна храбро и ѝ пожела всичко най-добро.

Тук имаше много свестни и добри хора. Госпожа Съмър. Дейзи. Боксърът. И доктор Лоуфорд. Искаше ѝ се да може да напусне „Съни Вю“ с чиста съвест, но тези лица я теглеха и тя си каза, че ги изоставя и бяга от всичко, в което някога е вярвала.

Не мога да спася тези хора. Ами в какво положение съм самата аз! Имам си достатъчно грижи с малкото ми момиченце.

Докато слизаше по стълбите, видя познато лице — на мъж, който се качваше нагоре. Уорън Марли срещна погледа ѝ и в очите му прочете омраза и ярост.

Меган забързано пресече оживената улица през надуты клаксони и изтича до раздрънкания „Пунто“ на Джесика, паркиран отсреща. Бързо се качи и погледна към задната седалка, където Попи и малката Уей спяха в столчетата си. Докато колата се отдалечаваше, видя Уорън Марли, който стоеше на стъпалата пред сградата, а трафикът между тях беше като широка река без брод.

Меган се сниши на седалката до сестра си, стиснала листчето от рецептурника, и повече не се обърна назад.

Сестрите ѝ се препираха.

Кат ги чуваше от дневната, гласовете им се извисяваха и утихваха, говореха една през друга, докато тя слагаше Попи в спалното ѝ чувалче.

Малката Уей лежеше до Попи, вече приготвена за спане, с натезали от съня клепачи, с трите си яркожълти зальгалки — една в устата и по една във всяко юмруче, които светеха в тъмното.

Докато наблюдаваше двете си племенници в своята спалня, я обзе чувство на топлина и радост. Сякаш малкото ѝ семейство, разбито и така различно от другите семейства, най-последно се обновяваше.

Кат сложи възглавници от двете страни на леглото, за да не се изтърколят децата и да не паднат, въпреки твърденията на сестрите ѝ,

че не е нужно и бебетата няма да отидат никъде със спалните си чувалчета.

Шепнеше успокоително, докато редеше възглавниците, казваше им, че всичко е наред, колко е хубаво в леглото и как е време да се наспят хубавичко, като се опитваше да отвлече вниманието им от накъсаните гласове на майките им откъм откритата врата.

— Но ти ми обеща, че ще я гледаш — казваше Меган и Кат си помисли, че говори като разглезената най-малка сестра, разгневена от несправедливостта на живота. — Обеща ми!

— Само че бойлерът отново се развали — обясни Джесика и тонът ѝ беше наситен с потиснато негодувание и раздражение, че се налага да обяснява очевидното. — В този апартамент нищо не работи като хората. Нямаме топла вода, нямаме парно и утре ще трябва да чакаме техника, стига да благоволи да се появи.

Нищо не се е променило, уморено си рече Кат. Колко пъти бе слушала как двете се джафкаха, докато бяха малки? Колко пъти беше влизала в ролята на посредник, миротворец, на по-голямата сестра? Само дето тогава Меган и Джесика се караха за извадения крак на Барбито или за измъкнатата глава на Кен, а сега имаха други теми за спор.

Всичко се променя. Кат сложи отново в дланта на малката Уей изпуснатата залъгалка, защото знаеше, че ще се разстрои, ако не я намери, когато се събуди. Всичко се променя. Виж само тези двете!

Децата вече спяха. Попи все още беше под нормата за възрастта си, но с източено тяло. Имаше структурата на Кат, само крака и ръце, различна от уютната закръгленост на Меган, от заоблените ѝ форми. Също като Кат, Попи имаше малка глава и в сравнение с нея много деца на същата възраст изглеждаха като космонавти в скафандри.

Само че след уплахата от преждевременното ѝ раждане и седмиците в интензивното отделение сега нямаше причини за безпокойство. Какво лошо, ако си останеше малко слабичка? Целият западен свят се мъчи да отслабне. Кат вече виждаше, че Попи ще порасне висока, стройна и красива. Като нея, само че по-хубава.

А малката Уей се приспособи по-добре, отколкото изобщо бяха очаквали. Все още имаше следи от несигурността от миналото ѝ, като трите залъгалки през нощта и начина, по който подреждаше плюшените си маймуни, говорещите жаби и музикалните играчки — с

някаква маниакална любов, която не беше присъща за толкова малко дете.

Но малката Уей беше будно, умно и щастливо дете, което с часове разглеждаше книжките си и гледаше в захлас Телетъбис на дивидито. Беше започнала да проявява привързаност — макар че целувките ѝ бяха отредени само и единствено за Джесика — и се бе научила да плаче. Джесика и Паоло се бяха справили чудесно. Бяха накарали малката Уей да се почувства у дома.

— Кой е по-важен за теб? — настояваше Меган, която вече използваше непозволени удари под пояса — последното средство на най-малкото дете. — Техникът или племенницата ти?

— Това вече не е честно! — отвърна Джесика на ръба на сълзите. — След всичките седмици, които прекарах при нея, когато беше в кувъза, а ти лежеше депресирана в стаята си. След цялото време, през което я гледах, докато ти беше на работа!

Кат си мислеше, че двете деца бяха много различни. Малката Уей имаше тъмни очи, които приличаха на разтопен шоколад, а очите на Попи бяха кристалносини като на баща ѝ. Кожата на Попи беше много бяла, сякаш никога не е била огрявана от слънце, докато малката Уей имаше меден тен. Дори в съня си бяха различни — малката Уей спеше с ръце нагоре и обърната настрани глава, малък щангист, готов да извоюва мястото си в живота, докато Попи се свиваше като малка бледа запетайка в спалното си чувалче, с палец в устата, сякаш още усещаше липсата на майчината си утроба. Толкова различни във всичко, но за Кат нямаше проблем да приеме, че двете момичета са част от едно и също семейство.

— Не можеш да се разплакваш само защото си загубила спора — рече Меган с нотка на подигравателен триумф.

— Мислиш само за себе си — отвърна Джесика с разтреперан глас. — Типично за теб!

Кат почувства двойно ритане като напомняне „Не ме забравяй“. Погали корема си, остави спящите деца и се присъедини към сестрите си.

„Никога няма да те забравя.“

Като я видяха, Меган и Джесика млъкнаха.

— Какъв е проблемът? — попита.

Не знаеше дали да се смее, или да се ядосва. Когато стана на седемдесет и пет, пак ще разтървавам тези двете, които ще се дърлят коя е откъснала бастуна на другата или чий ред е да използва помощната проходилка.

Джесика и Меган не я поглеждаха в очите.

— Хайде де, изплюйте камъчето.

— Няма проблем — отговори Меган надменно и властно. Вече не съм ви бебето Меган!

Джесика обърна поглед към по-голямата си сестра.

— Утре Меган е на интервюта за работа — обясни тя. — На Харли Стрийт.

— На Уимпъл Стрийт — поправи я Меган и ядно я стрелна с очи. Това момиче никога не можеше да си държи устата затворена! — За свободни места по заместване.

— Още интервюта? — попита Кат. Знаеше, че сестра ѝ вече бе ходила на поне дузина. Отговорът беше един и същ: няма достатъчно опит.

— Само да си пъкна крака през вратата, ще видят те — горчиво изрече Меган. — Но техникът на Джеси ще идва и тя не може да дойде да вземе Попи.

Кат виждаше разочарованието, което изгаряше най-малката ѝ сестра. Годишите, прекарани във вземане на изпити, отличничка на всеки клас и курс, а сега никой не се впечатляваше. Точно когато най-много се нуждаеше от одобрение.

А Джеси си имаше собствени проблеми. Въпреки че се стараше да не го показва пред Паоло, новият им тесен апартамент изсмукваше силите ѝ. Точно когато за първи път в живота си се сблъскваше с парични проблеми, живееше в жилище, което ѝ правеше всичко напук. Беше запретила ръкави, справи се със запушената тоалетна, протеклата пералня и капризите на праисторическата печка. Но липсата на парно и топла вода ѝ дойдоха в повече.

— Аз ще взема Попи утре — предложи Кат без замисляне.

— Но нали утре ще ходиш на консултация? — възрази Джесика.

— За какво? — поинтересува се Меган. — Заради задържането на вода ли?

Кат кимна.

— Ще го отложа за другиден. Няма значение. За мен няма проблем да си остана вкъщи. И без това едва си обувам обувките. Краката ми са като след презокеански полет.

— Трябва да си спазваш часовете за консултация — рече Меган.

— Ще ги спазя. Когато си намериш работа и бойлерът на Джеси проработи.

Телефонът звънна. Кат бавно се придвижи през стаята, за да го вдигне, сякаш краката ѝ не можеха повече да носят и нейната тежест, и бебето. Когато стигна до телефона, гласът на Рори вече звучеше по секретаря. Сконфузен и колеблив. От някогашното добро настроение и топлина нямаше и следа, но чия беше вината?

Тя не понечи да вдигне слушалката.

— Знам, че не ти е приятно да ти се обаждам... но искам да знаеш, че баща ти беше така любезен да ме покани на сватбата си... ще отида... освен ако ти не искаш... така че... е, това е всичко... надявам се всичко да е наред.

Когато гласът прекъсна, Кат срещна втренчените погледи на сестрите си. Хубавото лице на Джесика беше придобило измъчено изражение, Меган разбиращо клатеше глава.

— Какво? — попита Кат.

— Той е много свестен човек — каза Джесика.

— Недей да се мъчиш да се справиш с всичко сама — добави Меган.

Кат се изсмя.

— Кой го казва само!

— Точно така — изрече отбранително Меган. — Знам какво говоря. Трудно е да се справяш съвсем сама. — Тя погледна Джесика и омекна. — Знам, че не съм сама. Не и когато вие сте до мен. Но все пак... без баща. Без партньор.

— Какво друго ти оставаше? — каза Кат. — Не можеше да го оставиш да те тъпче. Ти не си такъв човек.

— Да, но вече не става дума само за мен. Съществува Попи. Все си казвам, че щом аз съм щастлива, детето също ще е щастливо. Повтарям си го, но не съм сигурна дали е вярно. Може би трябваше да проявя повече търпение, поне за известно време. Заради дъщеря ми. Заради нас двете. Останеш ли сама, разчиташ само на себе си.

— Ти постъпи правилно — увери я Кат. — Като го напусна и се върна.

Меган обаче вече не беше толкова малка, че да бъде сигурна в каквото и да било.

— Не знам дали постъпих правилно, Кат. Очакваме мъжете да отговарят на представите ни. За романтика, сексуално, емоционално. Може би очакваме твърде много. Може би прекалено много мислим за себе си. Може би трябва да мислим за децата си.

— Искаш Попи да расте с такъв баща? — попита гневно Кат. — „Къде е татко? О, татко го няма, защото чука една шведска туристка.“

— Рори обаче е свестен — обади се Джесика.

— Светът е пълен със свестни мъже — отвърна Кат.

— Защо тогава не си намериш един?

Кат поклати невярващо глава и се отпусна тежко на дивана.

— Вие двете да ми давате съвети?! Не мога да повярвам.

— Просто си мисля, че трябва да се държим добре една с друга — каза Джесика. — Докато още имаме време.

— Когато тръгнеш отново на работа, не можеш да оставиш детето си на гордостта си — обади се Меган. — Или го оставяш при семейството си, или при непознати. Просто искам да кажа — ако можеш да го избегнеш, не оставай сама. Не се нагърбвай да бъдеш самотна майка само защото се страхуваш, че ще бъдеш изоставена отново.

Кат се замисли над думите ѝ.

— В смисъл, както майка ми ме изостави?

— Не — нежно изрече Меган. — Както нашата майка ни изостави. И защо да не ти давам съвети? Вече не сме деца — добави тя с тъга. — Виж ни сега. Вече сме големи жени.

От другата стая се разнесе пронизителен детски плач. Малката Уей беше сънувала кошмар или по-вероятно бе изпуснала една от залъгалките.

— Аз ще отида. — Кат с мъка се вдигна на крака. — После ще забъркам нещо за ядене. Мисля, че в хладилника има макарони.

Меган и Джесика се спогледаха. Погледите им казваха: „Виж какво стори тя за нас.“ Без да се налага да си го припомнят една на друга, пред очите им изникна картината на изморената дванайсетгодишна Кат, която чистеше и оправяше след тях, за което

никога нямаше да могат да ѝ се отплатят. Затова Джесика отиде да успокои дъщеря си, а Меган накара Кат да полегне на дивана, като подложи възглавнички под главата и подутите ѝ крака.

— Дръж краката си нависоко — каза ѝ тя. — Така ще намалиш подуването.

Когато Джесика се върна, Меган взе поръчките им и се обади на местния тайвански ресторант. Сякаш се бяха върнали в детството си, хранеха се пред телевизора, от време на време избухваха в смях, без възрастни, които да им нареждат да се хранят на масата.

Без да кажат и дума, много след като децата бяха заспали, Меган и Джесика направиха чай, накараха я да се отпусне и с тези малки жестове се опитаха да ѝ покажат, че поне сега не се налага тяхната голяма сестра да се прави на силна.

ГЛАВА 28

Дъщерите му го чакаха, целите в усмивки, облечени в специалните си рокли, стиснали в шепите си конфети.

Когато Джак Джуъл излезе от малката църква с ослепителната си червенокоса булка подръка, те започнаха да го замерят и Паоло забеляза, че всяка от сестрите хвърляше конфетите по различен маниер.

Кат беше методична, внимателно се прицелваше, използвайки ръста си, и почти всеки път сполучваше да обсипе с конфети главите и раменете им.

Джесика прилагаше хитро хвърляне изотдолу и се кикотеше, когато ги изненадаше с дъжда от конфети, всеки път за малко да ги уцели.

А Меган беше необуздана и ръсеше с конфети не само булката и младоженеца, но и всички, които стояха около тях, после насърчи Попи и малката Уей да събират падналите конфети и да ги хвърлят отново, докато хартиените кръгчета не се смесиха с листа и какво ли още не и се наложи да престанат.

Когато смехът започна да замира и стана време да тръгват — колата ги чакаше, — и всички целувки бяха раздадени, трите дъщери на Джак Джуъл го прегърнаха за сбогуване.

Той ги погледна просълзен и Кат зачака да чуе какво има да им каже — последни няколко думи, които да обобщят през какво бяха преминали. Дълго време след това тя мисли над думите му.

— Вече си имате собствени семейства — каза им той.

И докато махаха и гледаха изчезващите светлини на колата, Кат за първи път разбра какво всъщност е искала като дете, нахлузила престилка и жълтите ръкавици, чистейки след сестрите си.

Винаги беше смятала, че иска свобода, но сега виждаше, че всъщност повече от всичко бе желала да бъдат истинско семейство.

А сега, застанала до сестрите си, докато гледаха как баща им се отправя към новия си живот, тя разбра, че през цялото време са били истинско семейство. Вероятно не идеалното семейство с майка и баща,

щастливи и заедно, нито като семействата от рекламите за зърнени закуски.

Независимо от това, истинско семейство, чиито членове се обичаха и подкрепяха, способни да си помагат във всичко, дори при промените, които идваха с обръщането на страниците на календара.

Вървяха в северна посока към Риджънт парк, когато Меган прие обаждане за майка им. Малката сватбена процесия се закова на място, докато наблюдаваха изражението на Меган, което говореше, че нещо лошо се бе случило.

Джесика носеше малката Уей, Кат водеше Попи за ръка, а Меган си носеше новите обувки в ръка, защото краката я боляха от високите токчета. Паоло и Рори вървяха отзад като шерпи и бутаха количките. Късното следобедно слънце се отразяваше върху завитите с фолио парчета от сватбената торта.

— Арестували са я — обяви Меган, затваряйки телефона си.

Явно докато баща им се беше вричал на Хана в малката църквичка, майка им е била арестувана на около миля оттам в апартамента ѝ в „Сейнт Джон Ууд“ по време на седмичното посещение на Мръсния Дейв.

— Тя е в ареста на полицейския участък на Бау Стрийт — добави Меган. — Някой трябва да отиде там.

Джесика се обърна към Кат.

— Знаела си, че това ще се случи, нали? Знаела си, че Мръсния Дейв ще ѝ докара неприятности.

Кат сви рамене. Нищо не беше в състояние да развали доброто ѝ настроение. В четирийсетата седмица беше обзета от меланхоличната радост, която изпитва човек в края на особено приятно ваканционно летуване.

С нетърпение чакаше да се запознае със сина си, но не можеше да си спомни някога да е била по-щастлива. Докосна корема си — едно, две, три, бебе, не се тревожи — и се замисли колко силно обича детето, което носи. Жалко, че това преживяване приближаваше към своя край.

— Явно полицията е проследила Мръсния Дейв до апартамента на мама — каза Меган. — Помагала му е да изхвърли дрогата в тоалетната, когато са нахлули вътре.

— Ще отиде ли в затвора? — поинтересува се Джесика.

Кат почувства как коремът ѝ се стегна. Още една фалшива тревога или по-скоро бойно учение. През последните седмици беше свикнала с контракциите Бракстън-Хикс. Съвсем скоро щеше да настъпи моментът за истинското раждане. След една седмица имаше час в болницата, за да намажат шийката на матката ѝ с простагландиов гел — хормона, който се отделяше при раждане, — което щеше да даде сигнал на сина ѝ и на тялото ѝ, че е време за приземяване.

Акушерката ѝ бе съобщила с радостен тон, че спермата е богата на простагландин и сексът би подпомогнал началото на раждането. Наложил се да обясни на акушерката, че в последно време няма кой знае какъв контакт с тази течност.

— Каза, че Мръсния Дейв я заплашил, че ще я завлече със себе си на дъното — рече Меган.

Кат ахна, когато почувства още една контракция, този път по-силна и по-продължителна.

— Добре ли си? — попита загрижено Меган.

— Още не ми е дошло времето — усмихна се Кат.

— Не ми се ще да те притеснявам сега — рече Джесика, — но как можа да оставиш майка си на човек с прякор Мръсния Дейв?

— Беше учудващо лесно — отвърна Кат. Попи прегърна краката ѝ.

Меган им се усмихна. Бяха се привързали една към друга, откакто Кат гледаше племенницата си, докато Меган работеше по заместване на Уимпъл Стрийт на мястото на една трийсет и няколко годишна акушер-гинеколожка, която ползваше отпуск по майчинство за третото си дете. Заплащането беше повече от добро, но най-хубавото беше, че можеше да отдели по трийсет минути на всеки пациент. Беше изпълнена с обичайния си идеализъм, но сега беше насочен в друга посока. Не можеше да реши проблемите на целия свят, но можеше да се погрижи за семейството си.

Кат осигуряваше на Меган и Попи дом, а Меган изкарваше достатъчно, за да ги издържа. Кат се грижеше за Попи така, както никой външен човек не би могъл.

Един ден може би това положение щеше да се промени и със сигурност липсата на партньори в живота им ги улесняваше за момента. Меган разбираше, че са извадили късмет да имат на кого да

разчитат, и се чудеше с каква лекота беше решила да замине далеч от семейството си.

Вярно, че всяка си имаше собствен живот. Целодневните грижи на Джесика за Попи бяха приключили, когато осинови малката Уей. Без съмнение Кат щеше да е много по-заета, когато родеше собственото си дете. Меган знаеше, че това няма да продължи вечно. Трябваше да се намери друго решение, но разбираше, че никога няма да е сама, докато сестрите ѝ са живи. Нито дъщеря ѝ щеше да е сама.

— Просто... тя ни е майка — изрече Джесика. — Въпреки всичко, Кат, тя все пак е наша майка.

Кат си замълча. Не искаше да спори с Джесика, но си мислеше, че четирийсет седмици не те правят майка. Необходим беше цял един живот.

Вървяха до Портланд плейс, докато не стигнаха до лъскавото черно лондонско такси на Паоло, което проблясваше като нощ. Решиха Паоло да закара Джесика и малката Уей в полицейския участък на Бау Стрийт. Изпратиха ги с поглед, а Попи маха, докато таксито не се скри от погледа им.

— Не бъди толкова коравосърдечна — рече Меган. — Оливия е болна жена.

Кат осъзна, че не иска да бъде безсърдечна. Защото това означаваше, че е същата като нея. Точно като майка им.

Жегната, тя гушна Попи, целуна я по бузката и погледна сестра си.

— Да не бъда толкова коравосърдечна?! Слушай, ако съм такава, виновна е единствено тази стара...

После Меган видя Уорън Марли да излиза иззад ъгъла. Не разбра как я е открил, но някак си това не я изненада може би защото беше близо до работата си — не беше кой знае колко трудно да я открие. Но после вече не мислеше, защото видя проблясването на хладно оръжие в ръката му и изведнъж забеляза колко пусти бяха широките бели улици в този квартал с посолства и офиси, заключени и празни през уикенда.

Бяха сами.

Уорън Марли тръгна към тях, две жени, дете и мъж с детска количка. Лицето на Марли беше изкривено от ненавист, говореше нещо, псуваше приглушено, после — добил смелост, подклаждайки

яростта си — закрепя същите неща на опустялата улица. Ножът — ножовка за мокет — беше в ръката му.

Грубо блъсна Кат и Попи и замахна към лицето на Меган. Тя отскочи назад, сърцето ѝ биеше лудо, залитна на ръба на бордюра и почти падна на пътя, когато той отново замахна.

После Рори се появи, сякаш от нищото, количката я нямаше и той се прицели с крак към главата на Уорън — като по учебник.

Върхът на обувката му направи съприкосновение с главата на другия мъж и Марли се просна на земята, без обаче да изпуска ножа.

Рори понечи да го ритне отново, но залитна при стъпването от тротоара на пътя и не го уцели. Инерцията го завъртя и той обкрачи Марли, който вече се надигаше на колене и отново замахна, но заби ножа в задните части на Рори, който изкрещя от силната болка.

После Марли се изправи отново, отдалечи се от Рори и тръгна към Меган, вече по-бавно, като влачеше единия си крак, докато Рори стискаше задните си части, а кръвта се процеждаше през пръстите и дъното на панталона му.

Кат се хвърли връз гърба на Марли, който се приведе напред и тя увисна на едното му рамо, но той я отблъсна с опакото на ръката си и тя политна към земята. Марли приближаваше заплашително Меган с насочено острие — Рори лежеше на земята, Кат също.

Тогавя Меган видя ужасеното лице на дъщеря си, която се бе вкопчила в някакъв парапет, и почувства как кръвта ѝ кипва.

Марли разсече въздуха с необуздано движение. Меган вдигна лявата си ръка, за да се предпази и да отбие удара с горната част на ръката си, като в същото време замахна с всичка сила с изправена длан към месестия връх на носа му.

Той се счупи със задоволително хрущене.

Удар с длан, рече си Меган. Ударите с длан са наистина ефикасни.

Марли изпусна ножа и залитна с преплетени крака, като се държеше за лицето. Рукна кръв и той запищя от болка и изненада. Падна върху парапета, до който стоеше Попи, и детето се втурна в прегръдките на майка си, а Марли закри лице с ръце и захленчи от болка и срам.

Меган вдигна дъщеря си и застана над него.

— Стой далече от нас! Да не си посмял да ни доближиш някога!

Тя ритна ножа в канала и отиде при Кат, която беше клекнала до Рори и се опитваше да му помогне да спрат кръвотечението от раната в седалището.

— Моля те, не умирай! — каза Кат.

После отново я почувства. Контракцията, която продължи цяла вечност, като болезнена менструация, а после дойде изненадващо безболезненото усещане, сякаш вътре в нея се спука язовирна стена. Кат осъзна, че вероятно раждането е започнало още с първия химн в църквата този следобед.

— Меган — изрече Рори със сгърчено от болката лице, но успя гордо да се усмихне, — най-накрая си спомни... ох... нещо от курса по карате. Как стана това, а?

Кат гледаше невярващо Меган, превита на две, и се мъчеше да си поеме въздух. Гушнала дъщеря си, сестра ѝ я гледаше втренчено.

— А сега е време да се погрижим за теб — каза Меган.

На задната седалка на колата на баща им тя изроди трикилограмовия син на сестра си.

Болничното легло изглеждаше тясно за тримата.

Кат с бебето Отис на ръце, Рори, легнал до тях, нежно подпираше главичката на сина си, чиято коса беше нежна като птичи пух.

Беше време за чудеса. Когато Кат докосна кожата на бузката му, Отис обърна инстинктивно лице, за да потърси мляко, утеха и живот.

Слепите му очи, беззъбата малка уста, миниатюрните пръстчета на ръцете и краката, блаженият сън и ритмичното дишане — всичко това предизвикваше удивление в заслепените му от любов родители.

Гордостта на Кат беше по-голяма от изтощението, радостта — по-голяма от болката и любовта, невероятната любов, която неизвестно как се освободи в нея и заличи всички страхове и съмнения, които имаше за бъдещето.

Идваха хора. Джак Джуъл и новата му съпруга Хана. Джейк, синът на Рори. Носеха цветя и кексчета, дрехи, които със сигурност никога нямаше да станат на Отис — толкова бяха големи. Когато Меган намина да ги види, двете сестри се прегърнаха, много се смяха, малко поплакаха и си казаха „Обичам те“ за първи път през живота си,

а после единодушно се съгласиха, че бебето Отис един ден ще разбие много сърца.

След това Джесика, Паоло и малката Уей се върнаха от полицейския участък на Бау Стрийт и Джесика поддържа Отис, възхити се на красотата му и го люшка, докато заспа — сякаш беше специалист, което си беше самата истина.

После им каза, че полицаите проявили разбиране и пуснали майка им само с предупреждение. Дори Мръсния Дейв май щял да отърве наказанието предвид обстоятелствата, тъй като наркотиците явно били предназначени за медицински цели.

Кат от време на време поглеждаше към вратата, но само един човек не дойде да види бебето.

Майка им не дойде в болницата да види единствения си внук и за момент Кат се почувства като на единайсет години — тази болка, сякаш никога нямаше да изчезне. Но само за момент. Щеше да занесе бебето при майка си. Вече го знаеше.

Щеше да каже: „Виж, детето ти си има свое дете.“ И ако майка ѝ не можеше да види това чудо и да почувства тази радост, Кат нямаше да я мрази, само щеше да я съжалява.

Тя погледна бебето в прегръдките си, свито и съвършено като новородено котенце, после мъжа до себе си — той отчаяно се опитваше да не седи на по-скоро смешната рана на задника си, която получи при опит да ги защити — и Кат разбра за какво живее.

Паоло седна на края на леглото с малката Уей и Попи и двете момиченца се вторачиха в това странно създание, което беше по-малко от тях. После някой го потупа по рамото.

— Джесика те чака — каза Меган и гушна Попи. — Отвън в коридора.

Паоло я погледна унесено, после кимна. Хвана малката Уей за ръка и я изведе от стаята. Джесика стоеше пред вратата.

— Познай какво?

Паоло погледна съпругата си, която все още беше с официалния тоалет от сватбата и с конфети по шапката с широка периферия, и не схвана за какво му говори. Не им ли стигаха вълненията за този ден?

— Ела тук, глупчо — каза тя и постави ръката му на корема си. После го погледна с онези очи, които той познаваше по-добре от собствените си.

Челюстта му увисна. Наистина беше възможно. Да ти увисне челюстта.

— Не! — изрече.

— О, да — отвърна Джесика. — О, да. Определено да. Меган ще ти каже. Да. Сестра ми ще го потвърди. Има едно нещо, което лекарите не мога да обяснят. И това нещо е късметът.

Паоло продължи да гледа втренчено съпругата си, красивото ѝ лице, като през мъгла от неочаквано бликналите сълзи. Не можеше да изрази какво изпитваше в този момент.

Затова гушна дъщеря им, чиито кафяви очи грееха, и детето обърна лице към източника на това чувство, старо като света — усещането да бъдеш в нечии прегръдки.

Издание:

Тони Парсънс. Светът е пълен с чудеса

Американска. Първо издание

Редактор: Радка Бояджиева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

Компютърна обработка: Иванка Нешева

ИК „БАРД“ ООД, 2005 г.

ISBN: 954-585-663-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.